

CONSPIRAȚIA SFÂRȘITULUI LUMII

MIKE HASSEL

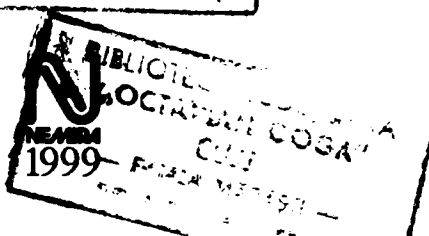
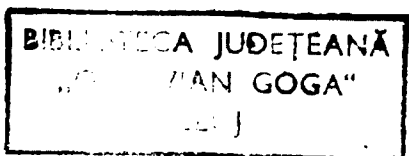
Mike Hassel

CONSPIRAȚIA SFÂRȘITULUI LUMII

Traducere din limba germană de SORIN PETRESCU

813202G

Coperta colecției: RĂZVAN LUSCOV

**MIKE HASSEL
VERSCHWÖRUNG DES WELTENDES
© Editura Nemira, 1999**

Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

**Difuzare:
S.C. Nemira & Co, Str. Popa Tatu nr. 35, sector 1, București
Telefax: 314.21.22, 314.21.26
Clubul cărții: C.P. 26-38, București**

**e-mail: nemira@dnt.ro
<http://members.xoom.com/nemira/index.htm>**

ISBN 973-569-335-2

*Fratelui meu, înfrânt adeseori.
niciodată învins...*

PROLOG

Doi iulie 199* este o dată memorabilă pentru istoria evoluției omenirii. În această zi, pe o insulă aproape necunoscută din Oceanul Pacific, Mactan, insula pe care a fost ucis Magellan, se întâlnesc cei mai importanți trei oameni din lume la acea oră, șefii oculte ai celor mai versate organizații de combatere și lichidare a terorismului internațional: Agenția URO, de sorginte C.I.A., Secția VI, ex-K.G.B. și Departamentul Z, ex-Securitate. Ultimii doi, aflați în emigrație, împreună cu principalele rețele care au supraviețuit anului 1989.

Fiecare dintre cele trei personaje deține câte un fragment din ceea ce ei au denumit Secretul Sfârșitului Lumii. Știu că numai împreună, punând cap la cap informațiile, ca într-un uriaș puzzle, vor putea împiedica Apocalipsa.

Datele de care dispun sunt depozitate numai în calculatoarele lor personale, nu mai mari decât o valijoară. Acum, pentru prima oară, le conectează la un internet cu circuit închis. Dispariția oricăruia dintre ei ar însemna eșecul definitiv în lupta cu Antichristul și scufundarea Pământului în Întunericul cel Veșnic. Sunt păziți douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, de pe pământ, din aer, de pe apă, de comandourile Last Chance¹, trupe de elită, special pregătite, aflate sub comanda directă a președintelui american.

¹ Ultima Șansă (limba engleză) (n. tr.).

Doi iulie 199* este ziua în care se declanșează cea mai costisitoare operație contracronometru din istoria luptei antitero: peste cinci miliarde de dolari.

Viața Planetei este însă inestimabilă.

O dată conexiunea stabilă, tabloul înfățișat pe ecranul central îi lasă pe cei trei stupefiați. Termenul „terorism internațional” li se pare acum caduc. Vor denumi această rețea bicefală care se dezvoltă în privirilor lor CONSPIRAȚIA SFÂRȘITULUI LUMII.

Cu toată înzestrarea tehnică și sprijinul logistic de care dispun din partea celor mai puternice state ale lumii, sunt copleșiți și se simt asemenea lui David în lupta cu Goliat.

Privesc ore în șir ecranul central, și creierii lor refuză să înțeleagă cum o schemă atât de simplă se dovedește indestructibilă. Și mai refuză să creadă că puterea ei de distrugere întrece puterea nucleară de care dispune întreaga omenire la un loc.

Este doar prima pagină dintr-un dosar ale cărui file ar umple o arhivă de dimensiunile unui oraș...

I.

STRUCTURĂ BICEFALĂ ENTITĂȚI INDEPENDENTE

1. Denumire: ANA-SAT

Sediu mamă: RUSIA, oraș-satelit Lehitovo (probabil în Siberia).
Nelocalizat.

Organizații tentaculare

Arie de control

A. COSA NOSTRA

S.U.A.

B. MATERESE

Sudul Europei și Vatican

C. KAJHAR

Orientul Apropiat

D. RASPUTIN

Ex-U.R.S.S.

2. Denumire: VAI-DOL

Sediu mamă: CHINA, oraș-satelit Po-Rai (probabil în Tibet).
Nelocalizat.

Organizații tentaculare

Arie de control

A. TORA

Japonia și Austria

B. ZANG-BO

China și Coreea

C. BANDUR

India și Indochina

II.

CENTRE DE ACȚIUNE ALE COMANDOURILOR

a. Washington	g. Roma	m. Ankara
b. Los Angeles	h. Londra	n. Copenhaga
c. Ottawa	i. Paris	o. Tokio
d. Bruxelles	j. Atena	p. Kiev
e. Madrid	k. Bonn	
f. Lisabona	l. Oslo	

III.

CENTRE-EMBRION DE ACȚIUNE ALE COMANDOURILOR

- a. Praga
- b. Varșovia
- c. Budapesta
- d. București

IV.

NUCLEE DE CONDUCERE

Cerc de inițiativă

Promovează principiul dinastic.

V.

COMANDOURI DE ACȚIUNE

a. Hezzbolah	g. Weltkrimm
b. Hamas	h. Isaca
c. Jihad	i. AUM
d. P.K.K	j. REH
e. M.P.H.	k. Atga
f. Anabela	l. Buddha

VI.

POL COORDONATOR

Înclinație spre probabil – KOMUNITATEA

Date insuficiente.

– Şalom! Şalom! A venit poşta! claxonează şugubăţ gardianul, aruncând sulul de ziare printre gratii şi nimerindu-l pe Colos în căpăţâna tunsă chilug.

– Hei! Fii mai atent! se zborşeşte Colosul. Era să-mi spargi bunătate de cap. Am dat o căruţă de bani pe el.

Gardianul râde şi-şi scarpină burta care începe deja să-i facă bluza să scârţâie.

– Cum a fost micul dejun? se interesează el .

– Excelent! apreciază Colosul. Ce ingrediente folosiţi? Fecale de broască ţestoasă sau urină de cormoran?

– Am să-l întreb pe bucătar. A învăţat meserie într-un lagăr din Irak.

– Trasmite-i salutările mele! Şi sfătuieşte-l să dubleze porţia de bromură din ceai. Pendulul meu nu şi-a dat seama că e la pârnaie.

– Cu ceva bani aş putea să-ţi fac rost, la mâna a doua, de o femeie gonflabilă, sugerează gardianul. Sau preferi să fie fecioară?

– Mă voi gândi la propunerea ta, clămpăne Colosul. Dar, până atunci, ai putea să o aduci pe nevastă-ta.

Gardianul nu apreciază gluma. Pleacă bombănind despre nişte pedepse pe care el ar şti să le aplice cu neîndoielnică măiestrie. În treacăt, aminteşte că peste o jumătate de oră avem interviu cu psihiatrul închisorii.

– Ia te uită! Aştia suntem noi! zice Fijianul, care s-a apucat să răsfroiească ziarele. „Autorii atentatului eşuat asupra Comandamentului General al Trupelor de uscat din Tel-Aviv au fost condamnaţi pe viaţă. Cei cinci au fost găsiţi vinovaţi de acte de terorism pe

teritoriul Israelului, urmând ca, după ce sentința Curții Supreme va deveni definitivă, să fie transportați într-o închisoare militară secretă." Suntem celebri, domnilor! Ținem prima pagină a ziarelor.

– Sper că am fost dați și la televiziune, plusează Pavlovici. Deși nu îndeplinim rigorile telegeniei. Mai ales unii dintre noi.

Mă întorc spre Colos și-l întreb curios:

– Tu ce tot scrijelești pe peretele ăla? Faci desene obscene?

– Însemn zilele care ne-au mai rămas până la executarea pedepsei, Căruntule.

– Ești truli, ricanază Fijianul. Ți s-a dereglat scufița? Încă n-ai aflat că suntem condamnați pe viață?

– Ei și? i-o întoarce Colosul. Viața fiecăruia are un anumit număr de zile. Doar n-o s-o tulim în iad cu toți o dată!

– Și tu știi câte zile îți mai sunt date?

– Cu precizie! Mi-a ghicit un vraci pe când luptam în Mozambic. Numai că maimuța era de părere că o s-o mierlesc eroic pe câmpul de luptă. Aici am impresia că a cam scrântit-o. Ar trebui să-mi înapoieze o parte din banii cu care i-am plătit consultația.

Singurul dintre noi care nu scoate o vorbă este Igor Berezin. Nu de pomană i se spune Tăcutul. Stă în patul lui, întins pe spate, cu o mână sub ceafă, și sudează țigări Gitanes. Dă drumul la rotocoale de fum albastru. La intervale, plasează câte un scuipat garnisit în vasul WC-ului. N-a greșit ținta nici măcar o dată.

– Măi Mirko, măcăne Colosul, beat de bucurie că acum îl poate tutui pe maior, ce zici, punem de un pocheraș? În caz că pierzi, poți să-mi plătești din primii tăi bani pe care prietenii o să ți-i trimită ascunși în tubul de pastă de dinți, continuă uriașul, zornăind biscuiții pătrați care țin locul cărților de joc.

Pavlovici își zgândăre nervos cicatricea adâncă de pe obrazul drept și trage un pârț arogant. N-are cum să-l pună la punct pe Colos, dar și-l notează pentru proxima ocazie. Catadicsește să-i răspundă cu o voce molatică, de motan la cură de slăbire:

– Nu se poate juca cu un înfometat ca tine. Ultima dată, ca să nu te prindem că trișezi, ai rontăit un popă și un as pe care-i ascunseseși sub cur.

– I-am înlocuit, îl încunoștințeză Colosul. Dacă vrei, îți dau voie să numeri „cărțile“.

– La micul dejun n-ai mâncat nici un biscuit și erau cinci, își aminteste Fijianul. Ce-ai făcut cu ceilalți trei ?

– Îi țin pentru masa de prânz, minte fără să clipească Colosul. Nu pot să mănânc pâinea lor mucegăită.

– Tu? fac eu surprins. Ai mânca și borătură de crocodil, dacă ți s-ar pune în farfurie.

– Vezi-ți de hemoroizii tăi, Căruntule, și nu te mai băga în discuția celor mari, dacă nu vrei să iei o carabă peste ceafă.

Trece prin raza de acțiune a scuipatului lui Igor și e gata să-l primească drept între ochi.

– Ce tot piși atâta pe gură ?! freamătă el, mereu agitat. Dacă simți nevoia să-ți elimini toxinele în felul ăsta, n-ai decât să te scoli și să-ți bagi dovleacul în budă.

Dar Tăcutul nu-l ia în seamă nici cât pe un păduche trecut în lumea celor drepti. Colosului nu-i șade însă în caracter să renunțe așa ușor.

– Pe când mai locuiam încă în Chicago, aveam un vecin, unul Bud, care arăta chiar așa cum se numea. Tipul suferea de aceeași manie ca și tine, doar că în locul closetului o alesese drept țintă pe nevastă-sa. Pretindea că n-o poate face să tacă decât băgând-o cu capul în cadă, dar fiind șomer, nu plătea apa cu lunile, așa că Bud al meu apela la metoda cu scuipatul. O singură dată a greșit destinația, și anume atunci când, vrând s-o nimerească pe nevastă-sa, a ridicat plapuma și a stuchit un polițai aflat cu treabă prin partea locului. Copoiul nu a apreciat la justa valoare apucăturile vecinului meu, drept care, deși prins în flagrant, și-a tras izmenele și l-a dus la secție. Aici, le-a împărtășit colegilor regulile jocului pe care-l aflase în ziua aceea, iar spre sfârșitul programului Bud devenise mai alb decât un om de zăpadă. L-au lăsat o noapte să mediteze asupra neajunsurilor pe care le poți întâmpina în viață și a doua zi l-au luat la bătucit cu bulanul, pentru a-l putea aduce la culoarea normală. Când a ajuns acasă, Bud abia mai putea să-și țină ochii deschiși. Totuși a reușit, credea el, s-o depisteze pe nevastă-sa, și a reînceput distracția lui preferată. De astă dată l-a mângălit pe un popă, care-și mai păstrase patrafirul

pe el. Drept represalii, popa l-a afurisit în prima predică pe care a ținut-o enoriașilor din parohie, transformându-l pe Bud într-un paria. Care cum îl vedea, arunca cu pietre și cu ouă clocite după el, de nu mai ieșea din casă decât noaptea. Dar vecinul se dovedea un om greu de biruit. A continuat să-și exercite ceea ce considera el că ar fi un drept cetățenesc, și a treia oară l-a vopsit pe locotenentul lui Frank Corleone, nevastă-sa având gusturi destul de rafinate. Mafiotul a considerat afrontul adus o jignire a întregii Cosa Nostra și l-a captușit pe Bud cu un kilogram de plumb din cea mai bună calitate. Așa că, vezi, Tătucule, unde poate duce aparent nevinovata artă a scuipatului.

Drept răspuns, Berezin își aprinde o altă Gitane, de la chiștocul nestins, și mai trimite o torpilă pe lângă nasul borcănat al Colosului. Uriașul rămâne câteva clipe țeapăn, după care dă din umeri și se îndepărtează scârbit.

— Ești întruchiparea vie a nesimțirii. Fiind mai înțelept ca tine, mă văd nevoit să cedez.

Ne aruncă o privire șireată și prinde să zornăie din nou biscuiții. Pentru a ne oferi o paletă mai mare a ispitelor, scoate și șase zaruri făcute din pâine și întărite cu ketchup. Nu primește nici de astă dată răspunsul așteptat și renunță. Începe o pasență, pe care o învățase de la un marinăr scăpat ca prin minune din naufragiul unui vas de linie, și se închide în el. Nu pentru mult timp, căci își face apariția psihiatrul închisorii. Atmosfera se însuflețește pe dată.

Psihiatrul este un tip micuț și slab, cu un cap pătrat și urechi clăpăuge care susțin niște ochelari fumurii. Are o voce de tenor prins copiind la ora de canto. Calmul lui imperturbabil este generatorul pariurilor grase pe care le facem între noi. Cine va putea să-l scoată din țâțâni câștigă o sumă deloc de neglijat. Până acum, însă, nimeni nu a reușit performanța.

— Domnule Condom¹! sare Colosul, cu mâna întinsă, după ce ușa cu gratii se închide în spatele psihiatrului. Ce plăcere să vă avem din nou printre noi. La cât v-au condamnat măgarii ăștia?

¹ Prezervativ (limba engleză) (n. tr.).

– Numelè e Malcom, îl corectează a o suta oară omulețul, strângându-i lopata. Dar îmi puteți spune Simon. Luați loc pe paturi, vă rog.

– Desigur domnule Condom, cum era să uit!

– Malcom. Simon Malcom. Nu e greu de reținut. Pentru simplificare, Simon. Ia loc, Rașid¹, îi spune Colosului psihiatrul.

Ne așezăm cu toții pe paturi, și, pentru o perioadă, Tăcutul renunță la îndeletnicirea lui.

– Pentru astăzi m-am gândit la o ședință de introspecție, ne vestește Simon, luând la rândul lui între picioare singurul scaun din celulă. Mai precis, ne vom întoarce în perioada adolescenței. Cine vrea să înceapă?

Colosul ridică mâna ca un elev silitor și nu mai așteaptă aprobarea.

– Eu, domnule Condom, pardon, Simon, am început adolescența foarte devreme.

– Ce înțelegeți prin foarte devreme, Rashid?

– Adică atunci când am căzut în plasa „Jepei cu trei ventuze“, cea mai deșucheată târfă de pe cuprinsul Siriei. Îi spunea așa, pentru că o primea cu bucurie oriunde îl purta fantezia pe client.

– Erăi virgin? se interesează psihiatrul.

– Bineînțeles, doar nu mă confunzi cu un pricăjit de jidan pe care i-o belește rabinul la naștere! N-aveam mai mult de treisprezece ani când Fatima, cum o chema după numele ei de botez, m-a chemat la ea acasă, chipurile să-i repar o priză, la care mă pricepeam ca un surd la muzică. Era îmbrăcată cu un capot verde și pe dedesubt nu purta decât o pereche de chiloței roșii, tocmai buni să acoperi cu ei un ou de bibilică.

– Treci peste detalii. Pe noi ne interesează reacția ta. Înțeleg că, într-un fel, ai fost agresat.

– Cam așa. Întâi m-a agresat cu câteva sticle de bere, în timp ce eu mă prefăceam că meșteresc la priza cu pricina. Pe urmă, a venit cu o lanternă ca să-mi lumineze mai bine, prilej cu care mi-a pus pe cap țâțele ei cât două batiscafuri.

¹ Evident, psihiatrul folosește numele arabe pe care și le dăduseră cei cinci (n. tr.).

– Lasă amănuntele, intervine iar Simon.

– Păi ce, alea erau amănunte?! Cu o mână ținea lanterna și cu cealaltă începuse să mă cotrobăie în pantaloni, ca să se asigure, zicea ea, că n-o să cad de la etaj. Oricum, stătea la parter, și, oricum, ne aflam în casă, dar amănuntul ăsta, cum zici dumneata, domnule Condom, nu părea s-o împiedice în tentativa ei de salvare. Am simțit atunci cum mă ia, așa, ca un val înalt și fierbinte, și mă poartă pe creasta lui. N-am știut ce mai fac și mi-am băgat dracului degetele în priză, care, în treacăt fie spus, nu fusese niciodată stricată. Rezultatul a fost că m-am curentat strașnic și am proiectat-o pe Fatima drept prin fereastra cu perdele roșii. Cum v-am spus, stătea la parter, așa că vătămrile au fost minore. S-a întors în cameră și a început să mă împrăște cu cele mai succulente înjurături pe care le învățase în îndelungata ei carieră. M-a numit „gropar pederast” și „puțoi de plastilină”, dar asta numai pentru început.

Psihiatrul își notează conștiincios ceva în carnetelul lui cu coperte din plastic albastru și preia frâiele:

– Deocamdată atât, în ceea ce te privește. Să trecem la Karim. Dumneata am înțeles că ai copilărit în Turcia. Ce ne poți spune despre prima experiență sexuală?

Fijianul își mijeste ochii, și așa micuți, și-și trece mâna prin părul cârlionțat, tuns scurt. Se foiește un pic și dă drumul la flașnetă:

– N-a fost una pe care s-o povestești la o șezătoare literară. Mama a murit la nașterea mea, iar tata, după nici cinci ani, într-un accident de muncă. Eu și fratele meu mai mare am fost crescuți de o mătușă îndepărtată, care obișnuia să bea toți banii primiți din ajutorul social ce ni se cuvenea, după care ne trimitea la cerșit. De pe stradă m-a cules un belgian, bătrân și burtos, care mi-a promis zece dolari dacă merg cu el într-o cameră de hotel. Zece dolari erau o avere pentru un puști de tot atâția ani. Tipul era pedofil. La hotel, m-a dezvirginat cu mâna lui, în timp ce eu i-o făceam cu mâna mea. M-a mai dus de câteva ori cu el, până a aflat frate-meu. Într-una din zile, a dat buzna peste noi și i-a înfipt boșorogului o foarfecă în gură. A fost închis la un penitenciar pentru minori, iar eu am fost trimis la un orfelinat condus de niște

surori din Armata Salvării. Acolo am cunoscut pentru prima dată o femeie. În scurt timp, devenisem preferatul tuturor.

Mâna lui Simon tremură ușor în timp ce-și ia notițe, dar psihiatrul a auzit și a citit destule, ca să nu se mai oripileze.

– Povestea mea e scurtă, își ia Pavlovici rândul în primire. La cincisprezece ani mă ascunsesem cu o fată de vârsta mea într-o căpiță de fân. N-am reușit să-i fac ceva. Ne-au descoperit kurzii. Pe fată au violat-o, după care au ucis-o. Pe mine m-au castrat și mi-au dat drumul. Asta e tot.

– Alții, la șaiszeci și șase de ani, câți numeri dumneata, își mănâncă liniștiți pensia, sugerează Simon, aparent fără nici o legătură.

– Până n-o să ucid și ultimul israelit, n-o să ies la pensie, recită maiorul lecția învățată.

– Husein, te ascultăm!

– N-am avut nimic din ceea ce s-ar putea numi experiență sexuală. Tata a fost un islamist fanatic și ne-a crescut pe toți în spiritul ăsta. Nici să ne imaginăm cum arată o femeie nu aveam voie. Numai căsătoria putea desface misterul. Eram cel mai mic dintre frați, așa că, atunci când în sfârșit am împlinit vârsta cerută, am constatat că nu mai erau bani să-mi cumpăr o nevestă. Atunci, ca să adun suma cerută, m-am înrolat în armată. Anul ăsta, aș fi avut toți banii. Dar acum... nu mai am ce face cu dolarii. Doar, poate, pentru o femeie gonflabilă.

Îmi termin povestea și mă întorc cu fața spre fereastră ca să-mi ascund, chipurile, lacrimile. De fapt, o fac ca să-mi opresc prin toate mijloacele o râgâitură turbulentă, care ar fi stricat tot efectul.

– După câte știu, pentru condamnații pe viață se va crea un fel de bordel ambulant, îmi dă speranțe Simon. O dată pe lună o să aveți voie și voi. Dar tu, Sadam?

Igor trebuie să-și părăsească muțenia, și nu o face fără un efort vizibil. Cuvintele îi ies pe gură precum vagonetele de mină împinse de muncitori istoviți.

– Părinții mei au emigrat imediat după invazia evreilor. Eu m-am născut în Statele Unite. În Bronx, la școala de cartier, eram toate naționalitățile pământului. Era o școală mixtă, cu WC-uri

separate, pentru băieți și fete, dar noi nu făceam deosebirea. Acolo fumam, beam, ne drogăm și făceam sex. Uneori, la bălci participau și câțiva profesori. Directorul închidea ochii, pentru că puțini profesori ar fi acceptat să predea în școala aceea.

Tacutul nu apucă însă să-și termine povestea, oricum inventată, ca și toate ale noastre. Gardianul, însoțit acum de alți trei colegi, înarmați până-n dinți, zornăie cheile și se adresează psihiatrului:

Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup ședința, domnule Malcom, dar comandantul vrea să-i vadă neîntârziat pe deținuți.

Suntem escortați până în biroul directorului închisorii, unde ne așteaptă însuși amfitrionul.

Domnilor, am două vești pentru dumneavoastră. Una bună și una proastă. Vestea proastă e comunicarea pe care-am primit-o chiar acum din partea Ministerului de Externe și în care se arată că Statele Unite sunt foarte interesate de persoanele voastre. Vor să vă judece și acolo, pentru atentate comise pe teritoriul lor. Cererea de extrădare a fost aprobată, așa că, în cel mai scurt timp, probabil peste trei zile, echipa de polițiști americani va veni aici pentru a vă prelua.

Nu're inutil? se văicărește Pavlovici. Oricum am fost condamnați pe viață.

În State există și pedeapsa cu moartea, îl informează amabil directorul.

– Spuneți de două vești, îi amintește Colosul, excesiv de exact. Care ar fi cea bună?

– Vestea bună este că diseară aveți găluște cu prune, aruncă directorul, amuzându-se copios.

Reuniunea prezidată de Osama ben Laden este una restrânsă. Participă doar cinci capi ai celor mai puternice organizații teroriste, care vor să facă din Islam stăpânul lumii. Deși savurează cu toții trabuce cubaneze, comandă specială, aparatele de aer condiționat fac față cu brio. După ore îndelungi de discuții încordate, sunt obosiți și mai comandă un rând de cafele. Și încă un rând de whisky, cu toate că sunt musulmani. Al șaptelea.

Osama se lasă pe spate, în fotoliul uriaș îmbrăcat în piele neagră, și-și privește interlocutorii cu ochii săi blânzi și seducători. Nu are mai mult de patruzeci de ani, dar e mai înțelept și mai puternic decât un rege arab. Scoate dintr-un sertar al biroului uriaș, sculptat în abanos, o foaie subțire de hârtie, și vorbește cu o voce joasă, neașteptat de plăcută:

– Înainte de a ne despărți, trebuie să mai clarificăm o problemă. E vorba de grupul de teroriști care au încercat să arunce în aer Comandamentul Trupelor de Uscat din Tel-Aviv. Din informațiile pe care le-am primit, nici unul dintre cei cinci nu figurează în evidențele vreunei organizații cunoscute. Totuși tentativa lor este una de anvergură.

– Aș putea spune, una dintre cele mai ambițioase, intervine șeful Jihadului Islamic, facțiunea Shaqaqi. E un țel pe care și l-ar dori oricare dintre noi.

– Exact, confirmă Osama. Tocmai de aceea sunt și eu interesat. Aveți vreo idee cine ar putea fi?

Toate privirile se îndreaptă spre Hamsun al-Mayam, temutul conducător al Departamentului de Informații al organizației Kajhar.

La cei șaiszeci de ani ai săi, și-a dobândit o faimă care le depășește până și pe acelea ale directorilor C.I.A. și F.B.I. la un loc.

– Există unele date, destul de vagi și, oricum, incomplete, începe Hamsun, cântărindu-și cu atenție fiecare vorbă. După cum deja știți, în lume acționează o mulțime de organizații independente, multe dintre ele nici măcar înregistrate în vreo evidență. S-ar putea să fie și cazul de față. Una dintre pistele mele merge către un grup format din cinci combatanți și auto-intitulat „Răzbunătorii lui Septembrie Negru”¹: un turc, un iordanian, un palestinian, un iranian și un libanez. Restul datelor sunt cele deținute și de tribunalul israelian care i-a condamnat. Nici Mossadul nu a reușit să afle mai mult.

– „Răzbunătorii lui Septembrie Negru”, repetă Osama, mângâindu-și bărbuța tunsă scurt. Felul în care au pregătit atentatul ne arată totuși că avem de-a face cu niște persoane foarte bine instruite. Din câte știu, au fost descoperiți absolut din întâmplare.

– Da, reia Hamsun. O pisică, mascota Comandamentului General, a produs un scurtcircuit din cauza unui tablou electric uitat deschis, și atentatorii nu au mai avut timp să declanșeze explozia.

– După găștele Capitoliului și șoarecii de câmp din Egipt², iată că și pisicile intră în istorie!

Râd cu toții, ca la comandă, etalându-și dinții albi și puternici.

– Bun, cu asta cred că am terminat pentru astăzi. Allah să fie cu noi! încheie Osama, ridicându-se din fotoliu.

– *La illaha illa Allahu!* repetă cu toții în cor.

– Tu, Hamsun, mai rămâi.

Osama deschide bărulețul cu ușițe de cristal și scoate o sticlă în formă de dansatoare. Îi dă cep, cu atenție mai mare decât ar fi dezvirginat o fecioară, și toarnă cu evlavie în două pahare înalte.

¹ „Septembrie Negru” – comando palestinian, autor al celebrului atentat de la Jocurile Olimpice de München, 1972, căruia i-au căzut victime unsprezece israelieni (n. tr.).

² Episoade legendare din luptele Antichității, în care animalele au jucat un rol decisiv în înfrângerea dușmanului (n. tr.).

- E vin alb, primit acum zece ani de la dictatorul Romaniei cel care a fost împuscat de rebeli. Îi spune el lui Hamsun, întinzându-i un pahar. Nicăieri în lume nu ai să gusti o asemenea lichiditate. Mai păstrez câteva sticle, pe care sper să le beau când vom sarbători Victoria Finală. Statul Mondial Islamist! Atunci, în semn de prequiere, voi trimite un comando în țara aceea de la Marea Neagră care să-l răzbune pe Marele Dictator.

- Doar nu crezi în istoria cu împuscatul? răzanează Hamsun.

- Cred atât timp cât îmi e de folos, replica Osama.

Ciocnesc și degustă vinul. E uleios și dulce, mai pastrat parcă în el căldura razelor de soare și roua diminetii de dinaintea culesului vici.

- Hamsun, cum bine știm amândoi, situația pe teren nu e una dintre cele mai fericite. Măsurile antiteroriste luate de termitnicii de occidentali sunt, din păcate, tot mai eficiente. Trebuie să ne gândim la metode noi, la oameni noi. Nu e de ajuns să ucidem pur și simplu. Trebuie să instaurăm cu adevărat TERORAREA. Numai așa vom învinge.

- Te gândești cumva la „Războiul lui Septembrie Negru” întrebă Hamsun, deși cunoaște răspunsul.

- În momentul acesta, da! Sunt puțin cunoscuți, probabil că nu figurează pe listele occidentalilor.

- Uii că au fost cartajați după eșecul atentatului.

- Nu uit. N-am uitat nici că vor fi extradați în America. Acum s-ar putea să fie executați. Americanii umblă cu limba seacă după autorii unor atentate petrecute pe teritoriul lor, și pe care nu i-au prins nici până în ziua de azi. Ce e așa de greu să dovedești că autorii sunt chiar cei cinci?! Dă bine la opinia publică.

- Ei vor executa, cu siguranță. Așa își vor închide și dosarele rămase vraise și-i vor împiedica să-și scrie memoriile.

- Firește. Niște teroriști morți nu mai pot participa la organizarea vreunui alt atentat, nu-i așa?

- Cum nu se poate mai adevărat, confirmă Hamsun, care a cam început să priceapă unde bate vicleanul Osama.

Osama nu se grăbește să-și continue ideea. Mai umple o dată paharele cu vinul galben ca soarele pustului și soarbe gânditor.

– Mda, cinci teroriști morți sunt cinci teroriști șterși din orice evidență, mormăie el, ca și cum ar vorbi singur. Hamsun, am să-ți cer un lucru pe care numai tu îl poți face. Distruge avionul în care-i vor transporta americanii pe cei cinci. Omoară-i pe toți!

– O să fie foarte greu. S-ar putea ca avionul să fie escortat de altele, de vânătoare.

– Puțin probabil. Cel mult, urmărit prin satelit. Dar pentru asta, ia legătura cu rușii. Vor fi bucuroși să ne dea o mână de ajutor.

– Să spunem că reușesc. Ce-ai obținut? Un alt atentat minor.

– Nu m-ai lăsat să termin, spune cu reproș Osama, deși vocea îi este în continuare la fel de blândă. De explodat, va exploda un avion identic cu cel al americanilor, cu același număr de persoane la bord, pe care îl vei pregăti tu.

– Dacă înțeleg bine, vrei să înlocuiesc avionul în aer?

– Exact. Îl înlocuiești în aer. Repet, cere ajutorul rușilor pentru asta. Ei pot suprapune radarele și legăturile radio cu care se află în legătură avionul, cu altele, de pe un satelit de-al lor.

– Și cum să înlocuiesc avionul cu un altul?

– Asta e treaba ta, Hamsun.

– Și cum să-l fac pe cel real să aterizeze la o bază de pe teritoriul nostru?

– Allah e mare și puternic și El îți va lumina mintea.

– Dar nu am la dispoziție decât o zi și o noapte!

– Oare vorbesc cu Hamsun al-Mayam sau cu un copil netrebnic și neputincios? spune Osama cu voce ridicată, deși cel din fața lui i-ar putea fi tată.

Hamsun pleacă capul și murmură:

– Voi face precum dorești.

Osama își descrețește fruntea și zâmbește. Îl ia de umeri pe bătrân și-l strânge afectuos la piept.

– Ce m-aș face fără tine, credinciosul meu prieten!

Hamsun nu se împacă însă cu faptul că demnitatea i-a fost știrbită de un puștan. Îl privește pe Osama cu șiretenie și-i strecoară șopârla:

– Te-ai gândit vreo clipă că „răzbunătorii“ ar putea fi pregătiți special de occidentali pentru noi?

– Orice e posibil, îngână fără ezitare Osama. Mai întâi însă adu-mi-i pe cei cinci. O să-i trimit pentru instruire în sudul Libanului. Acolo vor face școală adevărată. Vei avea tot timpul să-i descoperi, în caz că ne-au fost inoculați.

Osama își privește ceasul de aur și tresare.

– E târziu. Trebuie să te grăbești. Fiecare oră contează acum. Allah să îți călăuzească pașii și să-ți lumineze calea!

– *La illaha illa Allahu!*

Bob Woodward, transmisionistul uriaşului C-130 Hercules, e stupefiat. Legăturile cu turnurile de control s-au întrerupt dintr-o dată. Nu mai funcţionează nici linia cu baza din Washington, asigurată de satelit. Bob controlează cu minuţie toate circuitele, dar nu găseşte nici o defecţiune vizibilă.

– Mac, e ca şi cum am fi intrat într-un câmp de interferenţă cu un pol magnetic, îi raportează el pilotului-comandant.

– Negativ, răspunde comandantul. Aparatele mele funcţionează la parametri normali. Mai încearcă, Bob.

Transmisionistul cere sfatul computerului din dotare şi descoperă un bruiaj fin.

– Aş spune că e un fel de perdea electronică. Mesajele sunt trimise aiurea, în univers, reia el convorbirea în căşti.

– La dracu'! Continuăm pe culoarul nostru. Ce părere ai, Tom?

– Să trimitem o scrisoare la Washington, răspunde copilotul. Poate ştiu ei ce se-întâmplă.

– Începe s-o scrii, îl sfătuieşte comandantul, după cum vezi, poştasul a şi venit.

Două avioane Suhoi-29 încadrează Hercules-ul cu stele albe pe aripi şi-l silesc să se încadreze pe un culoar numai de ele ştiut. Comandantul e silit să le urmeze indicaţiile. Încearcă să stabilească o legătură radio, dar piloţii celor două avioane tac mâlc.

– Sunt sirieni, citeşte copilotul însemnele de pe fuselaje.

– Shit! Aştia o să ne facă felul!

– Doar nu-s vietnamezi, zice transmisionistul cu voce tremurătoare. Amintirile lui din Vietnam nu seamănă cu cele ale unui globe-trotter.

– Sunt mai răi! precizează comandantul. Ce dracu' fac șmecherii de la la supravegherea aeriană din Mediterana?

– Stau aplecați asupra pocherului și-și clătesc amigdalele cu bere, e de părere copilotul.

– Zi-le tipilor din cușcă să fie pregătiți.

Cei zece polițiști care-i păzesc pe deținuți nu simt nevoia să chiuie și să aplaude la aflarea veștii. Își verifică tăcuți armamentul și sunt hotărâți să-și vândă scump pielea. S-au mai lovit ei de situații dintre cele mai dificile și speră că, peste nu mult timp, își vor putea lua micul dejun cu cei dragi.

C-130 Hercules aterizează pe un aeroport necunoscut, și pilotul oprește motoarele. S-a făcut noapte, dar cei care întrețin aeroportul sunt mai mult ca sigur restanțieri la plata luminii. Nici un membru al echipajului nu sesizează apropierea celor patru indivizi îmbrăcați în negru, purtând în picioare cizme de cauciuc. Duc în spate niște tuburi cilindrice, asemănătoare aparatelor de oxigen ale scafandrilor autonomi, iar mâinile le sunt ocupate cu scări telescopice. Montează rapid niște furtunuri la orificiile conductelor de aer condiționat ale avionului și întorc robinetele nichelate. Gazul paralizant pătrunde șuvoi în habitacul. Echipaj, polițiști și deținuți adorm cu toții pe loc. Un singur polițist trece direct în somnul de veci. Suferă de astm, și gazul nu i-a priit.

În acest timp, un alt avion, identic cu cel deturnat, se prăbușește în mare, ducându-i în adâncul Mediteranei pe cei trei membri ai echipajului și pe cei cincisprezece pasageri. Observatorii de zbor de la turnul din Atena notează apariția unei pete luminoase pe ecranul radarului. Ziarele preiau în scurt timp știrea prăbușirii unui avion american de tip C-130 Hercules, din pricina unei explozii declanșate la bord. Nu există supraviețuitori, iar resturile aeronavei par imposibil de recuperat.

În reședința sa din Cairo, Osama ben Laden închide televizorul și-și freacă mulțumit mâinile. Își umple un pahar cu lichidul gălbui, aflat într-o sticlă în formă de dansatoare, și toarnă ipocrit câteva picături pe covorul gros, lucrat manual.

Am fost repartizați, ca unitate autonomă, sub comanda directă a colonelului Rajani, unui batalion al trupelor Hezzbolah desfășurate în Valea Bekaa¹. Araba noastră, învățată la linguafonul americanilor, este satisfăcătoare. Ne-am adaptat repede, ba chiar am ieșit în evidență prin acte de vitejie. Ne simțim bine. Fără lupte, viața începuse să devină cam plictisitoare. Pentru un mercenar, războiul este ca o frânghie unsă meseriaș, pentru un sinucigaș tenace.

Dar ceea ce este cu adevărat îmbucurător e că suntem plătiți de două ori: și de americani, și de arabi. Cum și moartea ne pân-dește tot din două locuri.

Pavlovici intră în cortul nostru militar, al „Răzbunătorilor lui Septembrie Negru“, și împarte salariile pentru săptămâna care s-a scurs. Colosul cercetează cu atenție fiecare bancnotă. La ureche i-au ajuns o mulțime de zvonuri privitoare la dolari falși aruncați pe piață de iranieni.

– La noapte, „misiune specială“! ne anunță Pavlovici cu o voce mieroasă, aruncând priviri contrariate Colosului. Dacă umbli după poze pornografice, zice el, ai scrântit-o. Nu sunt decât muianele unor venerabili președinți americani.

Colosul își înfășoară tăcut banii într-un ștergar îpuțit, pe care-l înghesuie apoi sub centură. Și-a croit singur un fel de chimir în care-și depozitează numerarul.

– Evreii și colegii lor libanezi² pregătesc ceva. De două zile forfotesc ca niște furnici și-și dispun noi amplasamente. Ne trebuie o „limbă“.

– Plecăm cu toți? întreabă senin Colosul.

– Bineînțeles, cocoș, îi răspunde maiorul. Trăgeai nădejde să rămâi în scutece?

– Nu m-ar fi deranjat. Somnul e întăritor pentru un soldat viteaz ca mine.

Cotrobăie în raniță după sticla de vodcă pe care a salvat-o sub acoperirea de apă sfințită, și-și dezinfectează amigdalele. Rufus,

¹ Sudul Libanului (n. tr.).

² Este vorba de combatanții care formează Armata disidentă a Libanului de Sud (n. tr.).

câinele pripășit pe lângă noi încă din prima zi, îi urmărește atent mișcările, dar nu primește nimic. La musulmani, nici animalele nu au voie să bea alcool.

Rufus nu se desparte nici un minut de Colos. A participat chiar și la lupte, iar uriașul are de gând să-l înscrie în efectivul trupei, pentru a-l băga în drepturi.

– Să nu te prind că iei potaia după tine! îl avertizează maiorul.

– Nu eu îl iau, el se ține după mine, se dezvinovățește Colosul.

De altfel n-am pretins niciodată să vă lăsați păduchii în cort, când se pleacă la bătaie.

Dar maiorul nu-l mai bagă în seamă. Se întinde peste sacul de dormit și ne întoarce spatele. Noi prindem să învărtim cărțile, după ce am participat în corpore la dezvirginarea pachetului. În felul acesta, suntem oarecum siguri că n-au fost însemnate. Jocul se dezmoștește repede. Tăcutul prinde o culoare și ne scutură de bani. Fijianul, care avusese ful, pierde tot salariul abia primit și nu crapă de bucurie.

– Nu jucăm pe credit, se grăbește să precizeze Colosul, care nu o duce nici el prea strălucit.

– Te-am întrebat câte scaune ai avut azi? grohăie Fijianul. Vezi-ți de hemoroizii tăi.

– E o formă de a-ți reaminti regulile acestui joc, continuă Colosul să-l dăscălească.

– Poți să ți le bagi în găoază, până ajungi cu ele la amigdale, îi propune Fijianul, oțărât în continuare.

Scoate dintr-un buzunar interior un teanc de dolari și-i așează în fața lui după valoare. Tăcutul câștigă următoarele trei mâini și banii continuă să se scurgă într-o singură direcție.

– Ți-ai făcut nevoile în scaldătoare! se scandalizează Colosul, scărmanându-se la chimir.

Cloncâne din sticla lui „sub acoperire“, în căutarea unei inspirații salvatoare. Este evident că are în cap numai metode necreștinești de recuperare a banilor, așa că sunt cu ochii pe el.

– Ține-ți mâinile la vedere. hipopotam împuțit! Dacă trișezi, te-ai ars!

– Nici prin cap nu-mi trece să-mi trișez camarazii! se ori-pilează Colosul, asemenea unei contese pensionare pe cale să-și piardă himenul.

Îl scarpină pe Rufus sub bot și reușește, în fine, să întoarcă trei valeți. Culege satisfăcut potul. De-acum își face un obicei: înainte să-și schimbe cărțile, ia potaia la scărmanat. E superstițios și nu vrea să renunțe la porte-bonheur-ul lui, cu toate vociferările noastre.

– N-aveți decât să adoptați și voi un animal. Prin părțile astea sunt destule.

Figura îi reușește din nou. Cele două perechi le depășesc la mustață pe cele ale Tăcutului care-i înapoiază o parte din bani.

– Ce-ai crezut? zbiară Colosul. Dacă ți-ai înghițit limba nu e un motiv să te consideri cel mai mare pocherist din Orientul Mijlociu.

– Pune-ți amortizor la bot, animalule! se strâmbă maiorul, deranjat din moțaială.

– N-am suportat niciodată fandoselile astea, ne împărtășește Colosul, pe șoptite, opinia lui. Eu unul pot dormi și lângă o baterie de rachete în plină acțiune. Asta înseamnă să fii un om sănătos, cu conștiința curată. Și, pe urmă, nici nu știu ce caută lângă noi acest maioraș?! Ar trebui să se pârlăie în cortul pentru ofițeri, doar l-au numit comandantul nostru!

Culege încă un pot și-i promite lui Rufus un os dintre cele mai titrate.

– În Congo, aveam drept mitralior un francez, flencăne Colosul, cu chef de vorbă. Asta adoptase o cioară care știa să cuvânteze mai bine decât mulți oameni. Când ne așezam la pocher, zbură pe umărul lui și-i cârâia la ureche ce să joace. Francezul ne curăța periodic, ceea ce ne adusese în pragul nebuniei. Lucrurile au mai mers o perioadă așa, până ne-am trezit cu toții lefteri complet. Atunci i-am pus gând rău cioroiului. Într-o noapte, pe când franțuzul visa la alte păsărici, am băgat zburătoarea într-un sac și, după ce i-am luat gâtul, am aruncat-o într-o latrină scoasă din circuit. Întâmplarea a făcut ca, probabil din cauza fricii, cioara să scape un ou exact pe când o înhățam. Franțuzu' l-a găsit de dimineața și a convins un papagal chior să-l clocească. Rezultatul a fost o

altă cioară, care s-a dovedit și mai a dracului decât maică-sa. Asta, în timp ce jucam, dădea roată și-i șoptea pe urmă stăpânului ce cărți ne intraseră.

– Tu ești la rând, îl întrerupsese Fijianul, frecându-și înciudat buclele cât niște perje.

Profit de momentul de neatenție și subtilizez cei doi decari pe care-i pusesem pe fundul pachetului. Îi așez lângă ceilalți doi pe care-i aveam deja și plusez. Colosul îl ia pe Rufus la scărpinat, dar mecanismul nu mai funcționează. Îmi aruncă cei trei ași ai lui în față și rage ca un berbec în pragul orgasmului.

Reacția neașteptată îl sperie pe Rufus, care se năpustește schelălăind de mama focului peste maiorul plecat în lumea dulcelui somn. Colosul nu mai așteaptă urmarea. Dispare din cort cu viteza luminii și, dacă nu l-ar fi oprit santinelele, ar fi ajuns cu siguranță în liniile israeliților. Abia spre miezul nopții își face curaj și se întoarce. Lui Pavlovici i-a trecut oțăreala, așa că se mărginește să-l numească deschizător de drum pentru misiunea care ne așteaptă.

Ne luăm salopetele negre, ochelarii cu infraroșii, pistoalele automate Karun, de fabricație iraniană, și plecăm. În buzunarele largi avem clești pentru sârmă și emitătoare de infrasunete, menite să anihileze detectoarele electronice personale ale evreilor.

Sirianul aflat în postul de observație ne răspunde la parolă, și pășim în no man's land. Avem de parcurs o bucată bună de drum, dar, spre norocul nostru, terenul este deluros și aproape în totalitate împădurit. Totuși trebuie să fim cu ochii în patru. Israelienii ar fi putut monta capcane sau dispozitive de alarmare acolo unde ne așteptăm mai puțin. Ca să nu mai vorbim de faptul că am putea să dăm nas în nas cu o patrulă de cercetași sau cu un comando de-al lor plecat într-o misiune identică cu a noastră.

Gândul că voi pătrunde în cotețul inamicului îmi dă fiori de gheață. Evreii sunt vestiți prin cruzimea lor. Ne-au parașutat pachete cu casete video, pe care înregistraseră tratamentul la care-i supun pe prizonieri. Cel mai nevinovat film reda un episod în care trei palestinieni erau forțați să-și mănânce unul altuia fecalele. Distracția lor cea mai mare erau însă inductorii electrici cu care îi făceau pe nenorociți să se contorsioneze în cele mai elucubrante

figuri. Desigur, dacă ne-ar fi prins, am fi putut să ne deconspirăm ca să scăpăm cu viață. Dar asta ar fi însemnat nu numai sfârșitul misiunii, ci și al carierei noastre de mercenari. Pavlovici ne avertizase să nu apelăm niciodată la o asemenea soluție, pentru că tipii de la C.I.A. nu vor recunoaște că suntem în solda lor. Nu vor să-și periclitizeze relațiile speciale cu Mossadul, care s-ar simți jignit că nu participă la bairam.

Coborâm dealul, în salturi, la distanță de zece metri unul de altul. Când ajungem la liziera pădurii, ne aruncăm pe burtă. Luna s-a dat cu inamicul, și câmpul din fața noastră e luminat... a giorno. Dincolo de el se află avanposturile libanezilor rebeli. Au trăgători de elită care nu fac altceva decât să măture cu lunetele lor fâșia descoperită.

Trebuie să facem un ocol de câțiva kilometri până la un râuleț pe jumătate secăt. Ne place, nu ne place, dar el ne va ține loc de călăuză. Apa ne vine până la pulpe, însă ce e mai rău e că albia e plină de cataroaie ascuțite și alunecoase. Colosul se împiedică și se întinde cât e de lung. Halește un galon de apă împuțită și blestemă pe înfundate.

– Ține-ți cataligele la verticală, căpcăun paranoic, murmură Palovici, îndemnându-l să-și revopsească fața și mâinile cu măr. Ia-o înainte, ce te-ai proțăpăit acolo ca o sperietoare perversă!

Colosul continuă să blesteme în șoaptă și-și reia în primire postura de deschizător de drumuri. Acum e mult mai atent și pipăie cu talpa fiecare locșor necunoscut.

– Te mai pârțâi mult? îi strecoară maiorul, printre dinții cariați. Nu suntem la balet. Mișcă-ți portbagajul mai repezior.

– Țasta e mersul meu normal, face uriașul ofuscat. Dacă aveai nevoie de un maratonist, trebuia să te gândești înainte.

Mărește totuși pasul, mai mult ca să se îndepărteze de Pavlovici care nu suportă să fie tutuit, mai ales de către un hotentot. La un moment dat, părăsește râulețul și o ia pe coate și genunchi prin iarba nu prea înaltă. În ciuda masivității sale, e cel mai bun dintre noi la mersul târâș și, ca să se răzbune, se mișcă mai iute ca un viezure. Scoatem limba de un cot, dar nu putem protesta. Îndeplinește corect ordinele primite.

Mi se pare că au trecut ore întregi de când suntem pe drum, dar când îmi arunc privirea pe ceasul fosforescent, constat că au trecut abia patruzeci de minute. Maiorul ordonă o scurtă oprire și stabilește poziția. Colosul e prea înaintat ca să audă noile dispoziții, dar nici Pavlovici nu are de gând să folosească goarna. Când își dă seama că a rămas singur-singurel, la doi pași de dușman, uriașul se oprește. Se ridică în fund, asemenea unui popândău, și adulmecă în jurul său, chemându-ne cu șoapte dulci. Constată crudul adevăr și face cale-ntoarsă, zdrobindu-și încheieturile. În gând, ne plimbă fără părtinire prin cele mai ascunse locuri pe care le posedă rudele noastre de parte femeiască. Când dă de noi, e mai turbat ca un tigru ținut toată viața într-o bibliotecă.

– Aș putea afla ce se-ntâmplă? bâlbâie el, făcând eforturi supraomenești să-și mențină vocea la cele mai joase cote.

– Se-ntâmplă că ne-am oprit, îl lămurește Pavlovici. Data viitoare să-ți cureți mai conștiincios urechile.

– Avem stație de emisie, se screme în continuare Colosul să fie politicos.

– Doar nu vrei să-ți cer scuze! i-o taie Pavlovici. Încolonarea! Deschizătorul – douăzeci de metri avans. Executarea!

Și iată-l pe Colos refăcând pentru a doua oară drumul pe genunchi și coate. Acum nu se mai grăbește. Când și când își ițește capul hidos pe deasupra ierbii, pentru a se convinge că-l urmărm. Se mișcă cu toate antenele în funcțiune. La fiecare pas îl poate aștepta o surpriză. Postura de deschizător e una dintre cele mai ingrate, riscul de a fi descoperit e imens, și, în timp ce tu cazi în plasă, restul comandoului se împrăstie.

Ajungem la primul gard de sârmă. Colosul conectează cu repeziciune, la câmpul electric al unui minigenerator, instalația de alarmare și taie primele două rețele, strecurându-se ca o șopârlă. Îi auzim răsuflarea grea și ne străduim să nu-l pierdem din vedere. Ochelarii cu infraroșii îi ușurează depistarea de persoane, deși nu ar avea nevoie de ei: cu singurul lui ochi poate distinge și un greiere aflat la douăzeci de metri.

Montăm pe frecvența adecvată emițătoarele cu infrasonete și piuiturile ne dau de veste că au captat detectoarele. Ne-am apropiat

la mai puțin de trei metri de lanțul de santinele. Între turnurile de lemn, din care veghează lunetiștii, sunt desfășurați mai mulți combatanți, dar distanțele destul de mari dintre ei ne ușurează misiunea. Pavlovici preia conducerea și se târăște pe tot corpul, sprijinindu-se pe degetele de la mâini și de la picioare, fără să facă nici cel mai mic zgomot. În întuneric, putem distinge în curând contururile unei baterii de artilerie. Țevile tunurilor și mortierelor sunt îndreptate spre cer, asemenea unor brazi vămuiți de crengi.

Cu respirația aproape oprită, înaintăm printre santinele, orientându-ne către tabăra cantonată în cătun. Abia în apropierea primei case, construite din cărămizi de lut, avem curajul să ne ridicăm pe vine. Pavlovici aruncă o privire rapidă pe fereștriuca mică și se declară mulțumit. Sunt doar niște țărani care dorm înghesuiți unul în altul. Câinele care păzește câteva oi ne simte și dă să latre. Nu apucă decât să mârâie, înainte ca Tăcutul să-i arunce cuțitul în beregată.

Abia la a cincea casă găsim ceea ce ne trebuie. În paturi de campanie, sforăie abitir doi gealați îmbrăcați doar în maieu și izmene. Tunicile aruncate pe scaune poartă însă grade însemnate.

La un semn al lui Pavlovici, eu și Fijianul sărim în picioare, încadrând ușa, în timp ce Tăcutul și Colosul dispar în spatele casei. Pipăi expert canatul și-mi strecor degetele în deschizătură, împingând ușor. Constat cu stupefacție că ușa e zăvorâtă. Ce dracu', doar nu s-or teme de hoți! Am noroc, e vorba doar de un cârlig pe care-l ridic cu lama pumnalului. Deschid cu infinite precauții, milimetru cu milimetru, pentru a preveni orice scârțâitură. Îi pasez pumnalul Fijianului, care se strecoară pe lângă mine și se apropie de primul pat. Cu o mișcare scurtă, retează beregata ofițerului libanez, și sforăritul întărit se termină într-un horcăit. Sângele împrășcă peste tot, dar nu e cazul să mă gândesc la măsuri de igienă.

Îi astup botul celui de-al doilea libanez cu batista îmbibată cu cloroform și mă arunc peste el. Se zvârcolește și aproape că mă răstoarnă, dar în câteva secunde e anihilat. Îl leg fedeleș cu corzile de chingă și-i aplic o fâșie lată de leucoplast. Cotrobăi prin buzunarele uniforme și transfer conținutul lor într-ale mele. Tot Colosului

îi revine partea cea mai neplăcută. Îl chem prin stație, și primul lucru pe care-l face când intră în cameră e să ia la scotocit uniforme. Buzunarele goale nu-i trezesc cele mai bune sentimente, dar lasă comentariile pentru întoarcere. Acum are altceva de făcut. Își leagă chinga de mijloc și o asigură cu două cataramă. Îl va târi pe ofițer după el, așa cum se află, în chiloți și maieu, până în tabăra noastră.

Ne pregătim de plecare, când un zgomot abia perceptibil ne aruncă la pământ. Pumnalele și pistoalele sunt pregătite să ne dea o mână de ajutor. Prin ochelarii cu infraroșii, căutăm sursa zgomotului și distingem la vreo cincisprezece metri o siluetă neagră. După mișcări, pare un luptător în căutarea closetului. Omul nu e mulțumit doar cu tufișurile aflate din belșug de jur împrejur. Se apropie de noi, cu mâna la prohab, inspectând cu atenție zona. Totuși nu e prea pretențios. Iată-l descheindu-se complet și crăcănându-se temeinic. Urina descrie un arc perfect și cade în preajma Colosului, care tremură de enervare. Luptătorul oftează mulțumit și elimină o toxină atroce. Nu e foarte grăbit să-și reia somnul. Scrutează depărtările și-și aprinde o țigară. Din buzunar scoate o sticlă plată și-și reîmprospătează vezica. E ziua lui nenorocoasă. A ajuns chiar în dreptul Colosului care, cu toate că e legat de „balot”, îl apucă repede pe individ de gleznă și-l trage la pământ, înfigându-i în același timp pumnalul între omoplați. Luptătorul trece tăcut în galeria eroilor căzuți la datorie, iar sticla plată își schimbă stăpânul.

Pavlovici dă semnalul plecării, și pornim asemenea șerpilor. Urmăm exact cărarea pe care am venit, dar acum Colosul trebuie să facă un efort dublu. Abia când ajungem în păduricea de la care începusem mersul târâș, facem o pauză.

– Ce găfâiți ca niște cămile castrate? șopocăie Colosul, privind-ne cu dispreț. Dacă n-aș fi fost eu, trebuia să cereți ajutorul aviației.

– Ai făcut o treabă bună, îl gratulează Pavlovici.

– N-am auzit încă nimic despre vreo primă, face Colosul o aluzie străvezie, rămânând impasibil la recompensele morale.

– Toate la timpul potrivit, zice sfântos maiorul. Până una-alta, altă „obiectul“ în spate și fii atent să nu-l sugrumi. N-avem ce face cu o limbă moartă.

Colosul bolborosește ceva din care distingem doar cuvântul „diaree“, dar îndeplinește cu osârdie ordinul. Încă nu s-a luminat de ziuă, când ajungem în liniile noastre, ceea ce nu e rău de loc. Informațiile pe care urmează să le scuipă „obiectul“ trebuie valorificate în timp util.

Însuși colonelul Rajani participă la interogarea prizonierului. Conform livretului pe care i-l predau, se numește Abdel Kalif și este căpitan de artilerie. Tăcutul îl dezleagă și-l readuce în simțiri, obturându-i nările cu vată muiată generos în oțet. Reacția nu se lasă așteptată. Abdel deschide ochii și se scutură ca un câine care a străbătut înot Oceanul Indian. E zdruncinat rău de tot. Se holbează la noi și se roagă la Dumnezeu ca totul să fie doar un vis urât. Nu e departe de realitate, viața prin partea locului are toate ingredientele unui coșmar.

Rajani este o gazdă ospitalieră. Îi face semn să se așeze și-l tratează cu cafea și cu țigări. Își face apariția și o sticlă de lichior.

– Căpitane, ai intrat în rahat, îi expune el pe scurt situația. Ai două soluții: ori o faci pe mutu' și-ți închei cariera cu un glonț în țeastă, ori ne descrii în amănut cu ce se ocupă colegii tăi, și-ți cumpărăm un bilet dus pentru Europa. Ai exact cinci minute să-ți revii și să te gândești ce alegi.

Colonelul ne face cu ochiul și părăsește camera, urmat de Pavlovici. Colosul nu întârzie să se servească cu nerușinare din lichiorul și țigările oferite prizonierului, considerând că este deplul lui inalienabil. Își arogă postura anchetatorului-șef și pufăie, pășind plin de importanță încolo și înapoi.

– Grăbește-te să versi totul, îl atenționează el pe libanez. Suntem specialiști în stoarcerea informațiilor. Chiar și papa de la Roma, dacă ne-ar cădea în mâini, ne-ar mărturisi toate aventurile lui erotice. Și vezi să nu minți. Știi ce-a pățit unul dintreăștia care umblă cu cioara vopsită? Asta!

Prinde pe neașteptate o lopată și-i frânge coada dintr-o singură lovitură. Abdel înlemnește și-n gât i se oprește un nod marinăresc.

Colosul îi aruncă în cap bucata de lemn și-și mai toarnă un pahar de lichior. Plescăie nemulțumit și îmbunătățește conținutul cu ce mai rămăsese în sticla plată, pradă de război.

– Să-i tăiem boașele, propune Fijianul. I le vom da lui Rufus. Are și el dreptul la o masă împăratească.

– Împăratească zici?! După cum arată tipul, s-ar putea să nu-i ajungă lui Rufus nici pe un colț, devine Colosul, brusc, grijuliu. Mai bine să-i facem manichiura.

Clănțane din cleștele de tăiat sârmă și se apropie fioros de căpitanul care tremură tot și-și fixează privirile înnebunate pe groaznicul instrument.

– Manichiura la sfârșit! intru și eu în joc. Acum e vremea tunsului. Părul lung reprezintă un loc ideal pentru păduchi, care, știu cu toții, aduc cu ei boli nemiloase.

Îmi scot centura și prind să-mi ascut pumnalul, mai ceva ca bărbierul din Sevilla.

– Am văzut asta într-un film cu indieni, aprobă Colosul. Numai că tipul care se ocupa cu tăiatul părului întorcea și pielea de pe cap. Adică i-l belea, ca să fiu mai pe înțelesul vostru. Tăcutule, tu ce propui?

Berezin nu face exces de cuvinte. Prinde încheietura dreaptă a căpitanului într-o strânsoare de clește și-i fixează mâna pe masă, după care lovește sălbatic cu tocul pistolului, transformându-i două degete într-o masă informă de carne și oase. Libanezul cascadează, gata să-și exprime nemulțumirea, dar Fijianul se grăbește să i-o umple cu ceașca în care aburește cafeaua. Abdel scuipă cioburile și n-o duce prea bine.

Colosul își trage scaunul în fața lui și-l fixează cu singurul lui ochi.

– După cum cred că ai constatat, nu facem parte din organizația „Salvați omenirea azi“. Tu ai doi ochi, eu doar unul. Ți se pare echitabil? Adică de ce ai fi tu mai bun ca mine?

Abdel se lasă brusc pe spate, dar Tăcutul îi prinde gâtul în brațul său muscular, făcându-l să treacă prin întreg spectrul culorilor. Apariția colonelului îl oprește însă pe Colos să-și facă dreptate.

– Vai, vai, vai! se precipită ipocrit Rajani. Nu-i frumos să-l tratați așa. La urma urmei, are gradul de căpitan, iar voi nu sunteți decât soldați.

– Să fim înaintați în grad! prinde Colosul momentul favorabil unei cereri care-i scarmână mai de mult creierul.

– Mai întâi să vedem ce are să ne zică oaspetele nostru, îl oprește precaut colonelul.

– Nu înțeleg ce doriți de la mine, domnule colonel! clefăie Abdel, mișcându-și cu greutate limba însângărată. Sunt un simplu comandant al unei unități de artilerie.

– Dispunerea efectivelor și scopul manevrelor din ultimele două zile, scrâșnește colonelul, lăsând politețurile pentru timpuri mai bune.

– N-am cum să cunosc datele. Ordinul meu e să execut tir de artilerie la ora zece asupra pozițiilor din jurul localității Souk el Danie. Atât.

– Asta o știe și cel din urmă tunar.

– Vă jur, domnule colonel! N-am nici un fel de alte date.

Colonelul se face că se gândește dacă să-l creadă sau nu, după care-i ordonă Fijianului să treacă la varianta B. Lui Abdel i se injectează o doză barosană de substanță halucinogenă, în stare să activeze și o vită și s-o facă să cânte rock'n roll.

– Căpitan Abdel Kalif, latră colonelul, sunt comandantul suprem al trupelor israeliano-libaneze desfășurate în sudul Libanului. Îți ordon să repeți datele și coordonatele pe care le-am expus în ședința de stat-major la care ai participat. Îți ordon! Îți ordon!

Într-adevăr, în condițiile existente astăzi, torturile nu-și mai au rostul în stocarea de informații, decât, cel mult, pentru a satisface niscaiva porniri sadice. Hipnoza sau îngurgitarea de opium tratat dau rezultate excelente. Abdel vorbește ca în vis și are destul de multe de spus.

– Împachetați-l! ne zice Rajani, după ce se declară mulțumit de cele auzite.

Se precipită spre postul de comandă, unde cheamă toată suflarea ofițerimii. Între timp, libanezul e legat bine și aruncat într-un jeep care-l va duce la Beirut. Va fi judecat și executat pentru a

servi drept exemplu celorlalți trădători care luptă împotriva guvernului legal al țării.

Suntem în cortul nostru și halim din gamelele cu hrană caldă când se dă ordinul de alertă maximă.

– Suntem în pauza de masă! trâmbițeză Colosul, fixându-l pe sirianul care ne-a adus vestea. Sunt anumite lucruri ce trebuie respectate, printre care se află și digerarea halelii. Cum se poate bate un soldat dacă are burta goală și amigdalele uscate?! Capacitatea lui de luptă este diminuată, și pentru inamic e o joacă de copil să-l anihileze.

Îl lăsăm să vocifereze și fugim în tranșee, unde ne luăm adăpostul în primire. De fapt, o groapă ceva mai încăpătoare, blindată cu un planșeu din beton. Stăm înghesuiți, și apariția Colosului, care-și poartă, consecvent, gamela cu el, nu e de natură să ne facă viața mai ușoară.

– Începe bombardeaua! ne anunță vesel, de parcă noi ne-am fi strâns acolo să urmărim un spectacol de balet.

Direcționate pe coordonatele aflate de la Abdel, katiușele își încep dansul. Scot un vaiet asurzitor, asemenea unui milion de femei violate de o ceată de barbari. Suntem survolați de patru bombardiere siriene, și huruitul lor sparge văzduhul. Dar e încă suportabil, iadul se va dezlănțui când vom primi replica israelienilor.

Pentru a ne trece timpul, jucăm barbut și ne facem curaj cu sticlele pe care le-am luat cu noi în adăpost și care au etichete de apă plată. La lumina lanternei, zarurile se disting cu greu, și Colosul are prilejul să apeleze la toate trucurile pentru a-și recupera banii pierduți la pocher. Cu toate că e așezat între mine și Fijian, strivindu-ne cu masivitatea lui, își mișcă mâinile cu iuteală.

– Du-te mai încolo, nu pot să răsuflu, zic eu, încercând în zadar să-mi câștig spațiul vital.

– Îmi pare rău, îmi răspunde Colosul, dacă știai că ești așa sensibil, trebuia să închiriezi o sală de sport.

Întoarce la repezeală un zar, prefăcându-se că îndepărtează o pietricică, dar este văzut, și Tăcutul îi repede cangea în beregată.

– Dacă te prind că mai trișezi, îți scot boășele pe gură!

Colosul se umflă și ne arată limba lui neagră. Turbat, își repede bocancul spre mutra rusului, dar nimerește alături. Tăcutul încearcă să sară peste el, cu toate că spațiul îngust nu-i oferă condițiile ideale. Totuși reușește să-i aplice o directă în plină figură. Eu și Fijianul ne aruncăm între ei, și rezultatul e o învălmășeală de nedescris. Ghemul de oameni care e acum în adăpost amintește de o hidră cu patru capete și o mulțime de tentacule. Numai sabia lui Alexandru Macedon ne-ar mai putea separa.

Ajung cu capul sub fundul Colosului și de ce mi-e frică nu scap: din cauza efortului, uriașul dă drumul unui vânt năprasnic, și mă las moale, renunțând să-mi mai găsesc o poziție omenească.

Dintr-o dată încetăm orice mișcare și rămânem încâlciți și plini de sânge. A început răpăiala din partea cealaltă. Israelienii trag cu toate piesele de artilerie. Recunoaștem obuzele mortierelor, care explodează făcând pământul să crape în două. Adăpostul se zguduie ca un lift prins în epicentrul unui cutremur. Primit în cap kilograme de țărână și pietre, dar asta nu e încă nimic. Lucrurile s-ar schimba radical dacă s-ar desprinde planșeul de beton care ne protejează.

Tirul se întetește, și mă întreb dacă după potopul de foc va mai exista vreun supraviețuitor. Pavlovici urlă în stație ca un disperat, dându-ne sfaturi să nu părăsim adăpostul. Chiar dacă am fi vrut n-am fi putut, atât de încâlciți suntem.

Pământul se ridică și se lasă de parcă un dinozaur antediluvian ar juca tontoroii deasupra noastră. Insula din Caraibe¹, cu căsuța pe care mi-am dorit-o toată viața, este undeva, departe, într-o altă lume, care n-a existat decât în visul unui mercenar bântuit de vedenii. Paradoxal, dar în momente ca acestea nu-ți dorești să scapi cu viață, ci să mori cât mai repede. Să dispari fără urmă și să nu te mai naști niciodată.

Durul care sunt începe să plângă. Nu de frică sau de disperare. Este reacția firească a organismului care nu uită că a fost la început un ghemotoc de carne apărut din alt ghemotoc.

¹ Vezi „Ordon: Ucideti-ți aproapele!” de același autor (n. tr.).

Într-un târziu, Dumnezeu obosește să ne mai pedepsească, și bombardamentul încetează. Pentru încă câteva minute rămânem nemișcați. Israelienii obișnuiesc să facă pauze la derută. De astă dată, însă, se arată mulțumiți. Cred că nici ei nu au ieșit prea bine din încăierare, deși gândul ăsta nu prea ne ține de cald. Ne descălcim cu greu și scoatem boturile la aer. E plin de praf și de particule de materie arsă, dar e bun. Ne sprijinim de peretele tranșeei și ne facem inventarul. Toate par la locul lor, mai puțin un dinte al Colosului și un ochi tumefiat al Tăcutului.

Pe neașteptate, Colosul își reamintește de punctul la care rămăseseră lucrurile și, pus pe rele, dă să se ridice. N-are spor, cât e el de huidumă. Se rezumă la înșiruirea câtorva blesteme găsite prin lada lui de zestre, dar și astea sună mai mult a cântec de colind.

– Ce-i mai rău e că am pierut zarurile, trage Fijianul linia.

– Să și le bage-n cur, stoarce Tăcutul două cuvinte cu adresă exactă.

– Mă pupi, îi transmite Colosul, scuipând cocoloașe de țărână. Ai obiceiuri foarte proaste, se vede că mă-ta făcea parte din clasa proletară.

– Pe tine te-o fi crescut vreo marchiză, se minunează Fijianul, în timp ce-și curăță urechile cu vergeaua kalașnikovului. Ciorapii tăi sunt de zece ori mai grei decât atunci când i-ai primit.

Stația începe să guițe și auzim vocea maiorului:

– Mai trăiți, hahalerelor? Rinocerul, mă auzi? Recepție!

Colosul închide supărat stația și-l lasă pe Pavlovici să-și facă cele mai negre gânduri.

– N-am chef de el! zice, crezându-se în măsură să stabilească componența colectivului. Tot un neam de traistă. Încep să cred că sunt singurul om care merită să fie băgat în seamă.

– Ești singurul om care merită să fie băgat în mă-sa, precizează Fijianul. Deschide stația! După toate aparențele, războiul nu s-a terminat.

– Rinocerul, mă auzi? Răspunde! Ce faceți acolo? Recepție!

– Pescărușul, sunt Rinocerul! mormăie Colosul.

– Ți s-au căcat oile în urechi? se răfoiește maiorul. Adunarea!

Ne ridicăm cu greu și ieșim din tranșee. Ocolim cu grijă gropile și dărâmăturile, cu ochii după obuze neexplodate. Peisajul nu este foarte răscolit, în schimb satele împrăștiate pe dealurile din apropiere au dispărut. S-a făcut ziuă, și praful înecăcios stăruie în atmosferă. Nici vodca rămasă pe fundul sticlelor nu reușește să ne aducă gâtlejurile în stare de funcționare.

– Credeam că ați dezertat, zice Pavlovici când dă cu ochii de noi. Mă aștept la orice de la unii ca voi. Aveți odihnă până diseară, când vom ataca. Din păcate, o bombă a căzut taman peste bucătăria de campanie, așa că o să vă descurcați cum puteți.

– Dumneavoastră luați potolul la cantina VIP? îl gratulează Colosul cu pluralul maiestății, trăgând nădejde la o invitație.

– Sunt în aceeași situație ca și voi. Prin împrejurimi s-ar putea afla ceva pentru burțile voastre. Dacă se găsesc doi voluntari dispuși la scotocire, e posibil să închid ochii.

Colosul face iute un pas înainte, și eu mă lipesc de coasta lui.

– M-ar fi mirat să fie altfel, cugetă Pavlovici cu voce tare. Un ucigaș și un cioclu, exact tandemul necesar pentru întocmirea unui prânz bogat. Într-o oră să fiți înapoi. Vă reamintesc că fac indigestie la carne de om, chiar prăjită. Rupeți rândurile!

– I-aș rupe lui gâtul! mi se destăinuie Colosul, după ce ne-am îndepărtat binișor, însoțiți de credinciosul Rufus.

Uriășul face parte dinte puținii oameni care pot adulmeca haleala de la distanțe de kilometri. Pare să posede o busolă misterioasă care-l poartă cu exactitate la oala cu bucate.

– Încep să regret că am acceptat aiureala asta, spune camaradul meu, pașind încrezător spre zărilor sângerânde. Nu știu ce-a fost în capul meu. Emisarul unui rege african m-a rugat cu lacrimi în ochi să accept comanda unei trupe de mercenari care s-o tragă peste buci tribului rival. Aș fi câștigat mai puțin, dar, în schimb, aveam parte de gagici și băutură la discreție. Unde mai pui că s-ar fi putut să-mi treacă prin minte să schimb direcția și să-l dau pe rege jos. Cu siguranță că maimuțele inamice m-ar fi numit cel puțin viceguvernator. M-ar fi durut în fund de voi și de războaiele voastre scârboase. Nici nu m-aș fi gândit să mă mai întorc vreodată pe bătrânul continent și, tot restul vieții, ar fi fost de-ajuns doar să

întind mâna ca să am ce-mi doresc. Când am să scap de-aici, cred că am să iau în considerare propunerea negroteiului, dacă nu mi-a luat-o altul înainte. Nici de bătlăii n-aş duce lipsă. În ținuturile acelea, băștinașii se iau la harță non-stop. Cunosoc un mercenar care a acceptat un contract în Malawi. Cred că-l cunoști și tu: Helmuth Bock. Al mai fioros din câți au cunoscut generațiile de ucigași plătiți. Tipul s-a înconjurat de zece hândrălăi și a aterizat la izvoarele fluviului Lagenda¹. Era rost de cafteală după voia inimii. Două triburi se ciondăneau ca să-și împartă teritoriile după nu știu ce hărți rămase de la strămoși. În panoplia lor găseai la loc de cinste arcuri și sulite din lemn, ceea ce era pe placul lui Helmuth. Sigur că aveau și puști, ba chiar și câteva aruncătoare pasate pe șest de mozambicani, dar, cum spuneam, nu se dădeau la o parte să-și folosească în principal arsenalul tradițional. Era totuși destul de monoton, și începuseră să apară primele semne de plictiseală. Prea devenise treabă de rutină să ucizi cu toptanul. Și, într-una din zile, pe când se îndeletnicea cu cojitul unei banane, lui Helmuth îi trece prin cap o idee strălucită. Trimite un om de-al lui în Sierra Leone, cu un purcoi de bani, să tocmească cinci curve albe. De cum apar, le îmbracă în amazoane și le înarmează cu arcuri și cu pumnale. Curvele au îmbrățișat cu bucurie noua postură, se săturaseră și ele să tot dea din craci pe bani puțini. Vine și ziua când membrii unuia din triburi se hotărăsc să dea un nou atac. Pornesc la asalt, cu mic cu mare, agitându-și lemnele lor și chiuind slogane învățate la șezători, când dau nas în nas cu amazoanele. Surpriza e totală. Hotențtii nu știu cum să reacționeze, și tot ce le trece prin cap e să aprindă un foc și să execute un dans tematic. Credeau, pasămite, că au întâlnit niște zeități care le vestesc victoria. Gagicile nu se lasă nici ele mai prejos. Își exhibează țâtele și-și clatină buclele în ritm vioi. Hotențtii sunt copleșiți. Pe scurt, se trece la regulat, negroteii considerând că armata lor e cam mică și că e cazul să sporească numărul de voluntari. Helmuth și ortacii lui stăteau pitiți pe după palmieri și se distrau de minune. Cheltui-seră o pălărie de bani cu bașoldinele, dar merita. Negroteii făcuseră

¹ Fluviu la granița cu Mozambicul (n. tr.).

coadă și, până să le vie rândul la ciocăneală, schimbau impresii despre fenomenul petrecut. I-au luat ca din oală. O sută de capete și-au schimbat sediul și s-au cățarat în niște țepușe înfipite în pământ. Helmuth îmi spunea că au muncit o zi întreagă să-i decapiteze pe toți, întrucât aveau gâtul prins în niște inele dintr-un metal al dracului de rezistent.

Colosul se întrerupe din sporovăit și adulmecă cu nările lui cât două coșuri de fregată. Își reia mersul, și acum are destinația precisă. Pe un tăpșan se îngrămădesc patru case, având în mijloc un țarc măricel, prin care-și fac veacul câteva zeci de oi și găini, într-o înțelegere perfectă. Doi câini nu sunt de acord cu musafirii nepoftiți și ne ies în întâmpinare. E rândul lui Rufus. Nu poate fi mai prejos decât stăpânul lui, drept care iese la rampă și-i ia la clănțanit pe cei doi paznici. Nu pierdem prilejul să facem pariuri. Colosul pune la bătaie cincisprezece dolari pe Rufus, și-i aruncă îndemnuri încurajatoare.

– Frige-i, Rufus! Trage-le-o! Așa, băiatule, sugerează beregata!

În scurt timp, cei doi dulăi realizează superioritatea adversarului și-și iau tălpășița, schelălăind, iar eu îndes în pumnul uriașului bancnotele câștigate cinstit. Zgomotul luptei a atras spectatori. Sunt doi țărani îmbrăcați în niște sutane lungi.

– Salam! le aruncă uriașul, plin de bună-cuviință.

– Salam! răspund cei doi. Cine sunteți?

– Luptători împotriva dușmanului păgân. Israelienii ne-au bombardat marmita și ne-au lăsat nemâncăți. Slăvitul nostru comandant ne-a rugat să salvăm trupa de la o moarte sigură prin înfometare, și iată-ne pe cale să o facem cu ajutorul vostru.

Țăranii nu sunt pregătiți să coopereze.

– Pentru voi doi am avea câte ceva prin casă, cuvântă unul dintre ei, dar pentru o mie de oameni de unde să luăm?

– Aceste creaturi, zice Colosul, îndreptându-și degetul bont către oile care nu știu ce li se rezervă, nu sunt ele crescute în bunăstarea stomacurilor? Vă plătim. Avem bani.

Scutură de la distanță banii luați de la mine, dar țăranii nu se lasă înduplecați așa ușor.

– Oile le ținem pentru lapte și pentru lână. Sunt tot avutul nostru.

– Dar găinile? se sfădește Colosul.

– Ele ne dau ouă, îl învață gospodarul. Din asta trăim și din munca câmpului. Suntem ca vai de noi. Abia ne ducem traiul de pe o zi pe alta. Războiul ăsta ne-a sărăcit. Cu dragă inimă v-am ajuta, căci știm că voi ne scăpați de blestemații de evrei, dar n-avem de unde.

– Coțcari bășinoși! murmură Colosul într-o engleză neaoșă. Vă dau eu pe brazdă... Atunci, măcar pentru noi doi, reia el în arabă. Suntem nemâncați de trei zile.

Țăranii se mai codesc, dar n-au încotro. Invitația venise din partea lor, și nici înfățișarea noastră nu îi îndemna să refuze. Suntem conduși într-una din case, sărăcăcios mobilată, dar curată. O gospodină învârte prin oale, păzite de doi puradei cu lumânări la nas.

Ne așezăm pe scăunele și ni se pun în față două farfurii în care aburește tocănița. E gustoasă, așa că nu facem nazuri. Unul dintre țărani scoate și un chiup din care toarnă vin dulce. Totuși nu ne putem întoarce cu burțile pline și cu mâinile goale.

Primim un supliment, dar, înainte de a trece la furci, Colosul întreabă respectuos unde e buda. Este îndrumat spre ȧrcul cu oi, în apropierea căruia se ridică o cabină coșcovită, din folii de carton. Înainte să iasă, Colosul scoate un pumn de monezi și le aruncă pe masă, drept plată pentru bucate. Ȧăranii uită de noi și încep să numere recompensa neașteptată. Nu se înțeleg la împărțea și prind să vocifereze. Se pare că unul dintre ei e gazda, drept care-și arogă o grămăjoară mai mare de metal. Celălalt nu e însă de acord. Pretinde că totul e în comun, așa că banii trebuie împărțiți în mod egal. Se ciondănesc în continuare, dar conflictul e stins de gospodină, care-și toarnă tot mărunțișul în buzunarul larg al șorțului. Cei doi nu îndrăznesc să protesteze și-și îneacă înfrângerea în băutură.

– Dar ce face colegul tău? i se aprinde lampa unuia dintre ei.

– Se ușurează, ofer eu explicația cerută. Suferă de constipație încă de pe când era copil.

Omul nu e mulțumit cu ideea și dă să iasă pe ușă. Se lovește de pieptul masiv al Colosului care-și trecea mulțumit mâinile.

– Nu curge apa, fredonează el, împingându-l la o parte pe iranul buimăcit. Mulțumim pentru ospăț. Trebuie să ne întoarcem.

O luăm din loc, umăriți de privirile neîncrezătoare ale gazdelor.

– Și potolul? șoptesc eu nedumerit.

– Mori de foame singur! pufnește Colosul dezgustat. Nu știu ce v-ați face fără mine. Aveți un noroc chior să mă numărați printre voi.

Cum cotim pe după un pâlcc de copaci, dau cu ochiul de o oaie și două găini, păzite cu strășnicie de Rufus. Au gâturile sucite și ne protejează când le luăm la subsuoară.

Cu toată opoziția Colosului, la ospăț participă și câțiva soldați dispuși pe flancuri. Nu după mult timp, adormim pe sacii noștri vătuiți, somn adânc, somn de soldat, somnul cailor din preajma împușcării. Spre seară, primim ordinul de luptă: vom ataca, lături de întreaga companie, pozițiile deținute de libanezii rebeli în satul Farouk el Taif.

După un marș forțat de două ore, suntem în apropierea obiectivului. Conform informațiilor primite, inamicul ne este superior numeric, dar mult mai slab instruit. Ne desfășurăm în dispozitivul stabilit. Nouă ne revine flancul stâng. Nu poate fi vorba de o înfruntare de poziții, așa că după o pregătire de un sfert de oră, porțim înainte, la adăpostul nopții. Ne deplasăm în salturi, desfășurați în lanț. Sunt plasat între Colos și Fijian, ceea ce-mi conferă un sentiment de siguranță. Trag cu coada ochiului către Tăcutul care poartă în spate aruncătorul de flăcări și caut să țin pasul cu ceilalți. Pavlovici este în fața noastră, cu pumnalul pregătit. Dar Colosul nu vrea să-l lase să ia frișca. Își scutură lațul de oțel, făcându-l să zbârnăie. Este metoda cea mai potrivită pentru a convinge santinelele să nu dea alarma.

Uriășul descoperă primul cuibul de mitralieră împins în avangost și se transformă într-o pumă. Merge pe vine, mărunțind pașii. Tremură tot, ca o sârmă întinsă, simțind în nări mirosul sângelui. Cei doi libanezi nu-l observă. S-au săturat să o tot facă pe santinelele și nici nu se așteaptă la vreun atac. Unul dintre ei, cel ce conduce banda de cartușe, șoptește ceva camaradului, care începe să zăcăni. Li se pot distinge trăsăturile. Au capetele descoperite și

tunse chilug. Sunt tineri, mai tineri ca mine. Nu știu nici ei cu exactitate de ce luptă, dar oricum, de-aici mai primesc niște bani. Și acum mai primesc ceva. Ceva după care nu se dau în vânt să-l obțină.

Cu un salt incredibil, Colosul se aruncă între ei, și lațul său e deja în jurul gâtului mitraliorului. Celălalt libanez e străpuns de pumnalul maiorului. Nu apucă să reacționeze. Trec tăcuți în lumea de dincolo, de unde nu vor mai reveni niciodată pentru a-și mai primi salariile.

Colosul înșfacă mitraliera ca pe o jucărie și-și continuă înaintarea. Una dintre santinele a prins însă mișcarea din față și dă alarma. Suntem descoperiți și începe lupta pe viață și, mai ales, pe moarte. Folosim toate armele de care suntem împănați, secerând umbrele dinaintea noastră. Libanezii sunt încă buimăciți și intră cu greu în dispozitiv. Tăcutul a ajuns în buza așezării și incendiază cea mai apropiată casă. Pe fereastră sar doi soldați, dar nu apucă să-și găsească adăpost. Îi transform în două strecurători și-mi schimb automat încărcătorul pistolului-mitralieră. Trebuie să luăm casă cu casă, lucru care oferă libanezilor prilejul să construiască un aliniament în centrul satului. Și-au revenit, și Pavlovici îmi ordonă să caut stația de emisie-recepție și s-o anihilez, înainte să fie chemate ajutoare.

Trag o dușcă încurajatoare din bidonaș și o iau la goană prin tirul din ce în ce mai intens, sărind ca un țap, cu ochii după antena blestemată. Colosul mă acoperă cu mitraliera capturată, în timp ce Fijianul își pune în funcțiune morișca brațelor, împrăștiind cu grenade. Aruncă „ananasurile“ la distanțe demne de o întrecere olimpică.

O schijă îmi zboară cascheta, și mă arunc la pământ, rotindu-mi ochii în toate direcțiile. Caut acul în carul cu fân, dar întâmplarea mă ajută. La nici douăzeci de pași, îl văd pe transmisionist cărându-și în spate stația masivă. Dă buzna într-o bisericuță, crezându-se la adăpost. În câteva secunde sunt în spatele lui, și-l iau în cătarea kalașnikovului. Mai mult mă ghicește decât mă vede și se aruncă fulgerător în spatele altarului, căutând să stabilească legătura cu Centrul. Gloanțele se înfig în icoanele de deasupra altarului, dar sfinții sunt nemuritori. Libanezul mă dibuie și am

parte de o rafală care nu se mai termină. Mă lipesc de cimentul rece, gata să mă confund cu el. Un glonț ricoșat mă găsește însă și-mi sfâșie mâneca salopetei. Sângele îmi pătează imediat uniforma, dar nu-mi fac griji: e o simplă zgârietură. Îi spun adio transmissionistului și-i fac cadou o grenadă cu fosfor. Mai apucă doar să se ridice pe jumătate, după care se cocârjează și cade în față. Carnea îi sfârâie, împrăștiind un miros îngreșător.

Încerc să ies din bisericuță, dar sunt întâmpinat de o cortină de gloanțe, și mă arunc pe spate. Evaluez situația și sunt la un pas să mă scap pe mine. Libanezii au preluat inițiativa și au trecut la ofensivă. Nici unul dintre camarazii mei nu și-au dat seama că am fost lăsat singur. Deodată nu mai sunt doar eu: simt cum de undeva, din spatele icoanelor, mă pândește moartea. Mă prefac că nu figurez pe lista ei de audiențe și caut disperat o scăpare, dar nimic.

Ba da! Le mulțumesc slujitorilor bisericii pentru obiceiul lor de a-și găsi odihna veșnică în spațiul sfânt. Mă opintesc în placa de piatră a mormântului, abia reușesc să o clintesc, dar frica îmi dă puteri nebănuite. Crăpătura pe care-o fac îmi permite să mă strecur lângă osemintele preotului căzut la datorie. Un nou efort pentru a aduce placa la loc, lăsând doar o fantă pentru a putea respira. Sunt lac de transpirație și-mi simt mușchii vlăguiți, tresălțând în spasme. La timp!

Biserica e zguduită de explozia câtorva grenade, și tropăiturile grele îmi dau de știre că am oaspeți. Libanezii trag rafale în nimeni și scotocesc peste tot. Se lasă păgubași destul de repede și se precipită spre ieșire. Abia acum îmi amintesc de rana de la braț și-mi meșteresc un pansament dintr-o cârpă găsită la fața locului, nu înainte să o ud bine cu vodcă.

Afară, răpăiala capătă noi dimensiuni, dar nu pot să iau parte. Situația este încă incertă. Mai trece un sfert de oră până să mă hotărâsc să ies. Îmi reiau strădania și împing într-o parte placa. Sunetul unor pași mă face să-l iau pe răposatul preot în brațe.

– Nu-i nimeni aici. Să-l fi aranjat muhaielele?

Recunosc vocea Colosului și mă ridic, chiuind de bucurie. Lui Pavlovici, care e lângă uriaș, i se ridică țepii în creștetul capului. Nu ai adesea prilejul să dai nas în nas cu un locuitor al

mormintelor revenit la viață. Colosul, care era gata să mă ciuruiască, izbucnește în râs.

– Ce faci acolo, prăpăditule? Te spovedești?

Îmi vine să-l îmbrățișez, dar mă opresc. Pavlovici observă ceea ce a mai rămas din transmisionist și mă bate protector pe umeri.

– Ai făcut treabă bună. Dar mai ai destulă.

Un pluton de mujahedini a reușit să dea ocol satului și să taie retragerea libanezilor. Tipii sunt prinși la mijloc și încep să se predea. Ne facem că nu observăm mâinile ridicate și tragem în plin. Luarea de prizonieri creează multe neajunsuri în condițiile în care luptăm – cel mai bine e să-i lichidăm pe toți. Tăcutul și-a terminat combustibilul din aruncător și acum îi vânează pe libanezii din față cu pistolul lui mitralieră de producție cehească. Un soldat de nici douăzeci de ani cade în genunchi în fața mea și sărută pământul. În ochi are lacrimi și buzele îi murmură singurul cuvânt de pe mapamond care nu are nevoie de traducere în nici o limbă: mamă. Colosul se prefacă că vrea să-l ajute, dar, în timp ce cu o mână îl ridică, cu cealaltă îi înfige *jambia* până la prăsele. Râde și dă drumul trupului inert. Spre deosebire de noi, uriașul vrea să ucidă cu orice altceva decât cu glonțul.

Abia după ce îi căsăpim pe toți, ne oprim, aruncându-ne vlăguiți la pământ. Suntem plini de sânge. Pe salopete nu mai poți distinge culoarea inițială, atât sunt de îmbăcșite.

O unitate de mortiere, întărită cu patru tunuri cu tragere rapidă, autopurtate, ne ia locul. Abia mai pășim pe drumul accidentat care duce spre tabără.

– Mai vioi, mai vioi! cotcodăcește maiorul. Parc-ați fi niște domnișoare ieșite din sula unei balene.

Are de aproape trei ori vârsta noastră, dar e mereu cel mai proaspăt dintre noi. Colosul nu pierde prilejul să ne mai dea o pildă.

– La Marines aveam un locotenent căruia îi spuneam Puțulică, întrucât semăna ca două picături de pipi cu obiectul în cauză. Cum se apropia ora stingerii, avea obiceiul să treacă prin dormitoare și să ne miroasă picioarele. Pretindea că spălarea înainte de somn aduce relaxare și voie bună. Puțulică se dovedea expert în depistarea mirosurilor de orice fel. Putea compune și un tratat

pe tema asta, dacă ar fi învățat să scrie. Pe mine mă scoteau însă din minți apucăturile lui barbare, așa că m-am străduit o zi întreagă, pe când făceam de planton, să-i îndes rahat în tubul de pastă de dinți. La bază i-am lăsat totuși o bucătică de spumă albă, ca să nu se prindă imediat. Seara ne înghesuiam cu toții în ușa spălătorului, să-l vedem pe Puțulică cum își umple dantura cu căcat. Aschimodia a apucat, într-adevăr, să-și frece mazărea de vreo două ori, după care a început să borască. De atunci, cariera lui de mirositor expert a apus.

– Într-o zi ai s-o sfârșești într-o celulă bine zăvorâtă! îi prezice Pavlovici.

– Vom corespunda prin Morse! nu se lasă așteptat răspunsul Colosului.

Câteva zile trec într-un calm relativ, doar bombardamente răzlețe ne mai fugăresc în adăposturi. Dar liniștea se împrăstie repede. Colonelul Rajani primește informații sigure despre o ofensivă iminentă a israelienilor, având ca scop stabilirea unui aliniament mai înaintat. S-au săturat de incursiunile și bombardamentele noastre și vor să ne pună pe fugă.

Primim armament nou-nouț, păstrat în lăzi temeinic ambalate. Au sosit din Iran, via Iordania. Fijianul ia în primire o pușcă OMT cu aruncător de grenade. Nu e prima oară când se întâlnește cu o asemenea bijuterie, a mai folosit așa ceva în timpul unui conflict din Sri Lanka. OMT-ul este dotat cu un dispozitiv de direcționare a gloanțelor și cu încărcător dublu de grenade. Este o armă destul de grea, dar ușor manevrabilă. Chinga de piele îi dă chiar un aer prietenos. Are eficacitate la peste douăzeci de metri, cu eroare aproape nulă.

Tăcutul își alege un CRUZ cu țeavă dublă și încărcător cu disc. Cu ajutorul lui va putea ține la respect un pluton întreg de pifani. Mai luăm fiecare și câte un aruncător personal de rachete, pe care-l vom purta la spate, cu rachetele agățate de centură. Este vorba de rachete ultrasofisticate antitanc Law, dotate cu hexogen, un explozibil extrem de eficient. Sunt curios cât cântăresc, înarmat astfel. Probabil că mi-am dublat greutatea, dacă punem și bidonașul de vodcă.

Ziua trece cu probarea armamentului, de care ne declarăm pe deplin mulțumiți.

– Îi vom căsăpi cât ai zice pește! zice mândru Fijianul.

– Unde e pisica s-o mănânc! îl îngână Colosul. Eroule!

– Ține-ți botul departe, marinăr lepros! îl avertizează Fijianul.

S-ar putea să te confund cu o arătare cu nas cōroiat.

– Ești o scursură umană, îl gratulează Colosul. Nu mi-aș sufla nici mucii pe ochii tăi căcăcioși.

– Păzește-ți ochiul ăla de Ciclop sifilitic, continuă Fijianul seria spiritelor. Altfel o să te uiți la filme prin gaura curului.

– Scrie-i lu' sor-ta să mai dea pace cangurilor, că i-a lăsat fără instrument! revine Colosul în forță.

Ar putea să continue toată noaptea, fără să se repete nici măcar o dată. Pavlovici este însă sătul de atâta vorbărie. Le închide gura cu cel mai ideal lacăt: două sticle de whisky autentic, primite pe șest, drept recompensă, de la Rajani. În privința asta, maiorul a fost întotdeauna corect cu noi, a împărțit totul frățeste.

– Tăcutule, prinde maiorul glas, nu ne-ai povestit niciodată nimic despre tine.

Berezin îi aruncă o privire pe jumătate mirată, pe jumătate indiferentă, și-și aprinde o Gitane.

– Și ce anume v-ar interesa, domnule maior?

– Nu te obligă nimeni să vorbești, zice maiorul, puținel ofensat de tonul rusului. Noi, cei de-aici, cunoaștem fiecare povestea celuilalt, și nu pentru că ne-ar fi interesat în mod deosebit. Consideră că e un fel de apropiere între niște camarazi aflați de aceeași parte a baricadei.

Berezin refuză sticla de whisky pe care i-o întind și scoate bidonașul lui cu spirt.

– N-o luați ca pe o ofensă, dar pișatul ăsta îmi produce greață. La noi, pe Volga, bem vodcă triplu rafinată, își dă el drumul la gură. În satul nostru, la sud de Ribinsk, e atât de frig, încât dacă bei apă sau vin, riști să faci dopuri de gheață în vene.

– Înseamnă că maică-ta avea vodcă în țâțe, iar spermatozoizii lui taică-tău alergau pe două cărări! e de părere Colosul.

– Pe tata nu l-am cunoscut. A murit în Vietnam, înainte să nă nasc. Era pilot de elicopter. L-au doborât cambodgienii, și așa am devenit fiu de erou național. Viața mea trebuia să aibă un singur curs. M-au luat de copil la o școală militară, și la optsprezece ani comandam un tanc în Afganistan. În cei trei ani, cât am stat acolo, am schimbat șapte blindate. Scăpam, ca prin minune, de fiecare dată când îmi distrugeau tancul. Eu și un încărcător, Fiodor. Ni se dusesse vestea. Ne porecliseră „celula nemuritoare”. Când ne-au lăsat la vatră, ne-au dat solda și ne-au spus să ne descurcăm. Într-o lună am băut toți banii și, când ne-am trezit, am constatat că nimeni nu mai avea nevoie de noi. Cunoșteam o singură meserie: să ucidem. Ni s-a oferit un contract în Transnistria, în armata separatiștilor, dar după trei luni am plecat. Nu mai aveau bani să ne plătească, și ca să luptăm din patriotism, asta nu ne caracteriza. Ne-am întors la Moscova și ne-am apucat de cerșit, dar nu scoteam nici de o sticlă pe zi. Și atunci, lui Fiodor și mie ni s-a pus pata. Am intrat în cel mai luxos restaurant, am comandat caviar și stridii și am băut toată noaptea vodcă finlandeză. Când a venit ora închiderii, i-am arătat chelnerului buzunarele goale. A vrut să strige după patron, dar n-a mai apucat: Fiodor i-a tăiat gâtul cu cuțitul cu care desfăcuse până atunci stridiile. A luat închisoare pe viață. Eu am scăpat numai cu doi ani. În închisoare am cunoscut un tip care lucra pentru Mafia Roșie și așa am ajuns ucigaș plătit. M-am remarcat destul de repede, și unul dintre adjuncții capului traficului de arme m-a numit șeful gărzii lui personale. Nici aici n-am dus-o prea mult timp. Într-o încăierare cu poliția, am ucis doi caralii. De astă-dată mi-au dat pe viață. Atunci mi-am zis că e gata. Din Liublianka¹, nu evadasem niciodată nici măcar o muscă, așa că ajunsesem să mă gândesc la cea mai eficientă metodă de sinucidere. N-am apucat s-o găsesc. Am fost recrutat de un serviciu special și mi s-a propus un târg: eliberarea mea în schimbul semnării unui contract pe viață. N-am stat să mă mai gândesc. Mi s-a înscenat sinuciderea, cu un

¹ Celebră închisoare în Moscova (n. tr.).

cerșetor pe post de sosie, și astfel Piotr Vlasovici Șalamanov a dispărut din toate evidențele. În locul lui a apărut Igor Berezin.

Mai trage un gât sănătos de spirt și-și mai aprinde o Gitane, retrăgându-se din nou în el. Nu degeaba îl poreclisem Tăcutul.

O dată cu lăsarea nopții, ne strângem calabălăcul și-l aruncăm în camioane. Rajani a hotărât să mute frontul cu treizeci de kilometri în adâncimea Văii Bekaa, pentru a-i deruta pe evrei. Generalul Ghiora Inbar, comandantul unității de legătură cu Libanul, pregătește o ofensivă de proporții. Pentru început, ordonă efectuarea unor raiduri aeriene. Avioanele israeliene F-16 bombardează fără părtinire satele și taberele palestinienilor amplasate în jurul orașului Tir. Este atinsă și tabăra de refugiați din Canaa. Șase obuze de 155 mm o transformă într-un cimitir fără morminte. Baza Hezzbolah, aflată la nici trei sute de metri, scapă neatinsă. Cu cincisprezece minute înaintea bombardamentului, de acolo fuseseră lansate, la ordinul șicului Hassan Hasrallah, zece rachete katiușa asupra pozițiilor israeliene.

Suntem amplasați între un batalion de mujahedini care au luptat în Bosnia și un regiment de artilerie format din voluntari sirieni și iordanieni. La armamentul cu care suntem dotați, se adaugă și măști de gaze de ultimă generație. Evreii sunt imprevizibili. Colosul nu pregetă să-și încerce masca, care-l face să semene cu un gândac uriaș. Clămpăne ceva și-și plesnește încântat coapsele. E, într-adevăr, înspăimântător. Descoperă butonul care deschide mica stație de amplificare a căștii și zbiară fericit:

– Vă vorbește comandantul șef al extratereștrilor care tocmai sunt pe cale să cucerească pământul. Vă ordon să vă predați!

Ne amenință cu mitraliera capturată în cursul ultimului atac, iar noi ne aruncăm la pământ: nu știm dacă tembelul a apucat să pună piedica.

Pavlovici apare în pas alergător și se apucă să-l împroaște pe uriaș cu cele mai oribile înjurături pe care le cunoaște. Trebuie să consimțim că sunt crema. Colosul tace ca un filosof, dar sub mască îi ghicim strâmbăturile.

– Pentru că ții atât de mult să folosești masca de gaze, o să-ți fac pe plac! spune amenințător maiorul. Două ore de instrucție cu tot armamentul și masca pe figură.

Îl numește pe Fijianul instructor însărcinat cu îndeplinirea ordinului și dispare furios în direcția latrinei de campanie.

– Drepti! ordonă Fijianul, nefăcând nici un efort să-și ascundă satisfacția; are de plătit niște polițe și înțelege să nu piardă ocazia. Direcția câmpul de instrucție, pas alergător, marș!

Timpe de două ore, Colosul trebuie să facă față celor mai diverse situații, de la atac aerian, la ofensiva forțelor armate întrunite. Execută fără crâcnire ordinele primite. O singură dată ezită, și numai pentru o secundă, atunci când i se comandă să mineze un submarin aflat chipurile pe fundul bălții împutite din apropiere. Iese victorios din minirăzboiul imaginat de Fijian și se îndreaptă în pas de front către cort.

Fijianul dă fuga să-i raporteze maiorului îndeplinirea misiunii. Când se întoarce, îl găsește pe Colos numai în izmene, executând benevol flotări și genoflexiuni. Așa, de-al dracu'!

– Sper că nu-mi porți pică! croncăne Fijianul, păstrând, precaut, distanța regulamentară. Eu n-am avut nici o vină. Și tu, în locul meu, ai fi executat ordinul.

– Vai de mine, cum aș putea să mă supăr pe tine?! zice Colosul, folosindu-și întreaga provizie de ipocrizie. Dimpotrivă! Ai câștigat întreaga mea admirație. Posezi la perfecție toate calitățile cerute unui comandant suprem. Mă și întreb prin ce vitregie a sortii ai rămas un simplu soldat. Un om ca tine poate reprezenta fala oricărei armate.

Fijianul nu este foarte sigur că uriașul își exprimă adevăratele convingeri. Dă în continuare târcoale, asemenea unei găini cu târâta umflată, cântărind situația. Hotărăște ca noaptea să doarmă cu cuțitul sub pernă. Colosul îl mângâie gânditor pe Rufus, în timp ce trece în revistă o gamă largă de acte vindicative, care mai de care mai înfiorătoare, și toate avându-l ca obiect al disputei pe Fijian.

Tensiunea scade o dată cu semnalul pentru masă. Fijianului îi trece prin cap ideea genială de-ai ceda Colosului desertul alcătuit

din ciocolată și portocale. Urișul acceptă cu mărinimie, mai reducând ceva din intențiile lui punitive.

După masă, ne întindem la soare și picotim până la apariția lui Pavlovici, care este însoțit de doi mujahedini.

– Băieți, vi-i prezint pe Hayad și pe Bekyr. Sunt printre cei mai bravi lunetiști ai bravei noastre armate și au fost detașați pe lângă grupa pe care o comand. Tratați-i ca pe camarazii voștri.

Rămâne prin apropiere pentru a urmări felul în care se desfășoară „adoptarea“.

Colosul îi îmbie cu vodcă, dar cei doi refuză. Sunt musulmani, și Allah le interzice să bea alcool. Acceptă în schimb să intre într-un pocheras, Coranul nefiind foarte precis în această privință. Colosul e pe culmile fericirii: a mirosit două găște grase, bune de jumulit, și freacă înflăcărat cărțile soioase. Cei doi nou-veniți au numai dinari libanezi, dar nu facem nazuri. Fijianul stabilește cursul de schimb, înclinând bineînțelese balanța în favoarea dolarului, și trecem la aparate.

Iluziile noastre se spulberă repede, căci mujahedinii au în spate o experiență de invidiat. În plus, pare a ghici de fiecare dată formațiile pe care le avem în mână, și intră numai la câștig.

– Lunetiști, face Colosul nemulțumit. Văd și prin cărți.

Își filează cărțile în palma încăpătoare, pentru a anihila lase-rele arabilor, ceea ce îi oferă prilejul unor mici substituiți. Câștigă două mâini, dar pierde totul la următoarea întâlnire cu Bekyr. După un tur pasat, prind și eu un ful de ași și-l curăț complet. Intenția uriașului de a juca mizând pe Rufus este întâmpinată de hohote disprețuitoare.

– Hai, deschide vorba despre ceasul tău, zic eu, gândindu-mă cu aviditate la Rollexul de aur pe care-l subtilizase de la un ziarist mort în Bosnia.

Colosul refuză indignat, dar potul adunat după încă patru tururi pasate îi trezește patima ținută la domiciliu forțat. Ne ciorovăim minute bune pentru evaluarea cât mai exactă a Rollexului și cădem în cele din urmă de acord cu suma. Mărim potul cu diferența necesară, și fiecare dintre noi își freacă inconștient încheietura de la mâna stângă unde și-ar dori să poarte ceasul. Fijianul

nestecă cu grijă cărțile, străduindu-se să dea impresia unui crupier evorat de corectitudine. Colosul îl lasă aproape chel pe Rufus, în timp ce eu mă rog la îngerul de serviciu. Singurii care rămân nepasibili sunt cei doi mujahedini.

Fijianul îmi servește o coardă de roială și simt cum mă ia cu călduri. În joc e un purcoi de bani, ca să nu mai vorbim de Rollex. Arunc o privire rapidă pe sub sprâncene și remarc zâmbetul radios al Colosului care, mai mult ca sigur, trage la cacialma. Schimb o artă și cer un dolar, fără să filez. Fijianul plusează cu zece, urmat de Bekyr, care vrea încă cincizeci, făcându-l pe Hayad să arunce arțile. Colosul își scutură ghemotoacele de păr rămase printre legete și aruncă cu un gest de nabab o hârie de o sută. Se dă servit și se căznește să ne facă să credem că are cel puțin chintă la valet.

Mascarada dă rezultate în ceea ce-l privește pe Bekyr, dar uriașul a uitat că rânjetul lui ne are și pe noi printre spectatori. Că încă cincizeci și iau la puricat cartea venită. Fijianul plătește sec și-și proptește privirile de mâinile Colosului.

– Vrei să-mi faci manichiura? zumzăie americanul, aruncând priviri înfometate spre două cărți de pe lângă lăboanța lui.

– Nu înainte să-ți cureți urechile. Ai destul pământ sub ele ca să-ți înființezi o plantație de bumbac.

Ginesc culoarea roșie la cea de-a cincea carte și-i îndemn la joc:

– Dacă nu mă înșel, suntem la pocher, nu la ora de educație sanitară.

Colosul mă privește cu aroganță și trage un pârț cu repetir. M-a salvat cu ani în urmă de la moarte și acum își regretă gestul. Dăruiește potul cu încă o sută și se scobește în nas. Nu m-ar mira să aibă pitită într-o nară o carte salvatoare. Închid jocul și rămânem numai eu cu el.

– Ce rahat ai mână? zice uriașul cu superioritate.

– Nu ești la emisiunea „Cine știe câștigă“. Cel care trebuie să arate primul cărțile ești tu.

N-are încotro și ne lasă să privim o chintă spartă, în timp ce-și masează expert inima pentru a preveni un infarct. Îmi etalez cărțile și simt și eu nevoia unui masaj: a cincea carte este roșie, dar nu caroul de care aveam nevoie. Facem punctajul și iese egalitate,

asa că împărțim frățeste potul. Colosul își recuperează ceasul și ceva pe deasupra.

— Ce-ați crezut, că mă puteți fraieri? Bulendre călătore! O să vă fac să vă blestemați zilele că nu v-ați oprit la „popa prostu”.

Până spre seară, ceasul își schimbă stăpânul de patru ori și intră definitiv în posesia lui Hayad. Colosul încearcă inutil să-l mai îmbie pe acesta din urmă la joc. Ora convenită pentru închidere a trecut. Se ridică furios și-i arde un șut credinciosului Rufus, dar nu-l nimerește. Inteligentul câine a învățat câte ceva din jocul de pocher și, eschivând cu abilitate, se pierde în decor, în așteptarea unor vremuri mai senine.

Dansul începe la ora două dimineța. Deocamdată, e vizată o concentrare a combatanților Frontului Popular de Eliberare a Palestinei, aflată pe colinele Naameh. Avioanele F-16 trec pe deasupra noastră la mare înălțime, făcând inutilă racția antiaerienei, și așa slab dotată. Abia după două ore primim ordin să intrăm în adăposturi. Israelienii nu au însă coordonatele precise ale noii noastre desfășurări, așa că își aruncă bombele cam la întâmplare. Una singură nimerește o baterie de rachete katiușa. Focoasele explodează în serie și incendiul se propagă cu repeziciune în pădurea de cedri din apropiere.

N-avem decât o jumătate de oră pauză. Vin la rând obuzele, și israelienii nu fac economie. Exploziile înaintază în valuri bine dozate, și știm că în spatele lor, deși la distanță, vin trupele de blindate. De cum auzim bubuiturile în spatele nostru, ieșim la suprafață, preluând ordinea de bătaie. Hayad și Bekyr aleg doi copaci stufoși și se cațără ca două maimuțe. În sarcina lor cade vânarea infanteriștilor care urmează blindatele.

Aliniamentul din care facem parte este desfășurat pe trei kilometri, și, deși destul de îngust, dacă nu socotim trupele de rezervă, are o mare putere de foc.

Verificăm încă o dată lansatoarele de rachete și ne pregătim de încăierare. Pânza nopții începe să se destrame și prin binocluri putem vedea deja tancurile care se apropie. Par niște termite disciplinate, plecate după masa de prânz. Sunt blindate ușoare, pentru atacuri rapide, și le pot recunoaște cu ușurință formele de

PH-62, de construcție sud-africană, pe care le mai întâlnisem în Namibia. Sunt prevăzute cu țevi scurte, înfipte în niște turele înalte. Cele două mitraliere provenite din Germania pot pune pe pământ o companie întreagă cu o singură rafală bine țintită.

Probabil că evreii cred că, după bombardamentul de acoperire și pregătire, n-au mai rămas multe puncte de rezistență, capabile să-i contracareze, căci tancurile păstrează distanțe mici între ele. Asta ne ușurează misiunea. Rachetele noastre LAW vor perfora cu ușurință blindajul „termitelor“, datorită hexogenului conținut. Trebuie însă să le mânuim cu mare atenție. Orice manevră reșită le poate face să explodeze înainte de percutare, ceea ce s-ar transforma în mici bucățele de materie moartă.

Tancurile trag din mers, și obuzele explodează în fața noastră, umplându-ne de pământ. Rezistăm eroic, așteptându-le să intre în raza noastră de foc. Când tirul se mai rărește și se mai ridică zăușul, putem vedea și infanteriștii. Vin cam ca la nuntă, siguri de ei, cu puștile în bătaia soarelui care s-a ridicat de-o șchioapă pe cerul senin. Îi lăsăm în seama lunetiștilor și armăm lansatoare. Fijianul se lipește de mitraliera lui de front și o mângâie cu blândețe, făcându-i cu ochiul Tăcutului care-și ține între buze elipsita Gitane.

Mirosul de pulbere arsă ne gădilă nările și ne zbârlește părul. La curge mult sânge, și iminența confruntării are efectul unei beții de sâmbătă seara.

Semnalul îl dă Pavlovici: își proptește temeinic aruncătorul în umăr și-și lipește ochiul de cauciucul rotund al micuței lunete. La linia de ochire și prinde în vizor tancul cel mai apropiat. Degeul acționează foarte lent trăgaciul, și racheta, când pleacă, scoate un chirăit de vrăjitoare în zbor liber pe coada măturoiului. Tancul cnește și se oprește, luând foc. Celelalte blindate își continuă un împ înaintarea și intră în plasa noastră.

Zgomotul exploziilor ne sparge urechile, cu toate că purtăm căști de protecție. Încă două tancuri explodează, și suratele lor își nctinesc înaintarea, căutându-ne cu țevile lor scurte și groase. Trag foc cu foc, reglându-și tirul din mers. Israelienii nu se așteptau însă la o asemenea replică, socoteala lor de acasă nu seamănă

cu cea din târg. În față nu mai au trupe de fanatici, ci un batalion de profesioniști ai războiului, dotați cu un armament care, chiar aflat parțial în stadiu de experiment, dă rezultate foarte bune.

Infanteriștii se desfășoară în lanț și înaintează în salturi, încercând să-și găsească adăposturi în gropile provocate de bombardament. Lunetiștii trebuie să facă minuni de vitejie pentru a-i ochi, căci se păstrează încă la mare distanță.

Trag a treia rachetă, și, în sfârșit, nimeresc o „termită”. Îi rup doar șenila, dar e bine și așa. Soldații evrei își dau drumul pe trape și sunt luați la întrebări de mitraliera Fijianului. Scapă unul singur, care fuge de colo-colo, ca o dropie chioară.

Tancurile se repliază și încearcă o lovitură comună pe flancul drept. Au socotit din nou greșit. Mujahedinii au amplasat acolo, în rezervă, cel mai puternic regiment de artilerie. Nu trec zece minute și se dă semnul retragerii. Noi nu ieșim vitejește pe urmele dușmanului pus pe fugă, căci mitralierele lor trag non-stop.

Atacul nu a durat mai mult de jumătate de oră, dar asta nu înseamnă că am scăpat. Evreii își vor reface calculele și, nu peste multă vreme, vor relua ofensiva. De astă dată cu rachete de croazieră telecomandate „NT Dandy”, celebrele „Long Spike”¹, care se deosebesc de toate tipurile de rachete existente, prin faptul că frânează. Putând atinge o țintă aflată la zece kilometri, zburând cu o viteză medie de opt sute de kilometri pe oră, „Long Spike” își cauă ținta, se oprește și apoi explodează. Dar mujahedinii renunță la confruntare: se repliază și se apropie de graniță. Armata israeliană, dublată de trupele libanezilor rebeli, nu va avea curajul să o depășească. Se va rezuma cel mult la o altă serie de bombardamente la lungă distanță.

După trei săptămâni, în mod surprinzător, grupa noastră primește ordin de ieșire din dispozitiv. Suntem imbarcați într-o camionetă tip jeep și plecăm într-o direcție necunoscută. Suntem cu atât mai uimiți, cu cât am primit dispoziție să predăm tot armamentul, în afara celui personal. Facem diverse supoziții, dar nu dăm de cheia misterului.

¹ Spinul Lung (limba engleză) (n. tr.).

– Vom fi duși la Teheran, pentru a fi decorați! visează Fijianul.
– Ciorile ca tine nu au dreptul decât la ochii cadavrelor, stăbilește Colosul. Mai mult ca sigur că labagiul ăla de maior, care se lăfăie pe scaunul din față, știe care e vrăjeala, încheie el, trăgându-și peste încheietura mâinii stângi mâneca salopetei.

– Ar trebui să fim anunțați de toate mișcările astea, mă bag și eu în vorbă. În ritmul ăsta, ne putem trezi că luăm parte la toate hărțuielile de pe mapamond.

– Nu asta e meseria ta? mă readuce Colosul cu picioarele pe pământ. Suntem ostașii lumii, faptele noastre de vitejie umplu paginile manualelor de istorie.

– Umplu latrinele nevidanjate, zise Tăcutul, terminându-și cu asta porția de cuvinte pe ziua în curs.

– Vorbiși? Vezi să nu faci cancer la limbă! sare grijuliu Colosul. Își potrivește iar nervos mâneca stângă, iar eu intru la bănuieli. La un hop al mașinii, mă prefac că mă dezechilibrez și mă agăț de umărul uriașului, trăgându-l de salopetă. Am avut dreptate: la încheietură îi lucește ceasul Rollex.

– Cum l-ai luat înapoi, banditul? se miră Fijianul, care a observat și el noutatea. Să nu-mi spui că ai jucat iar pocher cu arabul, în timp ce beliiți ne împrășcau cu bombe.

– L-am găsit în iarbă, se beșică uriașul, plasându-mi un bocanc în gleznă. Data viitoare, înainte să te mai sprijini de mine, să-ți scoți proteza, ca să n-o înghiți.

– În iarbă? reia neîncrezător Fijianul. Și de ce nu l-am găsit eu, sau Căruntul, sau Tăcutul?! De ce tocmai tu?

– Pentru că voi sunteți niște proști, trage linie Colosul.

Nu mințea. Îl găsisese în iarbă, acolo unde căzuseră resturile din ceea ce odată fusese Hayam. Cine are noroc la joc nu are noroc la război.

Pentru cel care trăiește cu moartea cot la cot, viața e golită de micile bucurii oferite omului obișnuit. În schimb, fiecare clipă capătă importanța pe care ar trebui s-o aibă cea din urmă zi.

Pentru cel care aduce moartea, viața nu valorează mai mult decât bănuțul care stârnește disprețul cerșetorului. În schimb, fiecare încheștare devine rugăciunea cea de pe urmă.

Pentru cel care moare anonim pe un pământ care nu e al lui, viața există numai în lumea de dincolo. În schimb, fiecare răsuflare e pogorârea Duhului Sfânt în trupul lui Hrist al țipetelor oarbe.

Și toată moartea lui nu e decât un carusel fără sfârșit al vaietelor și jelaniilor celor rămași fără cei morți.

În schimb, și numai așa, își câștigă dreptul la un loc veșnic în Infernul Perpetuu.

Rodion Nicolaevici H***, ex-șeful Departamentului I din cadrul fostului K.G.B., este astăzi unul dintre cei mai prosperi oameni de afaceri din Rusia. Cele zece firme al căror președinte este îi aduc anual un beneficiu net de miliarde de ruble. La conducerea lor, are oameni de încredere, selectați dintre ofițerii superiori cu care a lucrat în poliția politică. Fișele lor, sustrate din hiva K.G.B. și aflate acum într-o cartotecă secretă, reprezintă cel mai sigur contract.

O singură firmă din cele zece o conduce personal, fără ca nimeni altcineva să-și bage nasul: Rasputinfruct Prom. Obiectul afacerii: importul și exportul de fructe. Activitate reală: trafic de arme.

Locuința lui Rodion se află într-un cartier rezidențial de la marginea Moscovei. Este înconjurată de un gard înalt de trei metri, aflat sub tensiune, și păzită timp de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de un corp de gardă selecționat din soldați care au luptat în Afganistan. Acolo, marele patron și-a construit și buncăr, la zece metri sub pământ, despre care nu știu decât trei persoane: Tatiana E***, specialistă în informatică, Ecaterina H***, cercetător în domeniul electronicii, și Rodion însuși. Cele două femei au semnat un contract pentru sume fabuloase, prin care obligă să nu părăsească buncărul pentru o perioadă de trei ani.

În data de 24 octombrie 1995, pe la orele șaisprezece, Rodion Nicolaevici H*** coboară în buncăr, luându-și cu el laptopul personal. A sosit ora H a operațiunii VITRIOL, pregătită cu grijă câteva luni de zile: sustragerea unor containere dintr-un transport de rachete nucleare dinspre Ucraina spre Rusia. Tatiana reușește

să intre în calculatorul central al armatei și se conectează la satelitul de urmărire a convoiului, în timp ce Ecaterina va izola camioanele într-un câmp electromagnetic.

Rodion permanent ține legătura cu comandoul care așteaptă convoiul la podul de peste Desna¹.

– Subiectul se află la mai puțin de un kilometru, aude el în căști vocea șefului comandoului.

Rusul verifică iarăși datele operative la care lucrează cele două colaboratoare ale sale și ia hotărârea pe care toată lumea o aștepta cu nerăbdare:

– Acționați segmentul unu!

Un elicopter minuscul, de o construcție specială care-l face aproape invizibil pentru ochiul liber, și dotat cu amortizor de zgomot, ia înălțime și se oprește la o altitudine de o sută de metri. Așteaptă nemișcat până când convoiul ajunge în dreptul lui, după care pilotul apasă pe butonul cu lumină intermitentă. De sub burta aparatului se desprind zece rachete, care se desfac în evantai pe o rază de câteva sute de metri pătrați. Se autopulverizează, fără nici un zgomot, împrăștiind un praf încolor. În nici zece secunde, șirul de camioane este înconjurat de o ceață densă cu vizibilitate zero.

Comandantul convoiului ordonă oprirea și ia legătura cu Moscova. Șoferii își notează în jurnalul de bord evenimentul, în timp ce trupele de securitate sar din mașini și adoptă dispozitivul de pază cerut de situație.

În buncăr, activitatea este febrilă. Ecaterina reușește să izoleze radiolocația și-i face semn lui Rodion.

– Acționați segmentul doi! șoptește el în stație, nedesprinzându-și ochii de pe ecranul calculatorului.

„Centrul din Moscova“ îi ordonă comandantului convoiului să continue parcursul: nu e de dorit nici cea mai mică întârziere, și, de altfel, ceața e doar locală; după trecerea podului, datele se vor schimba. Deși surprins, comandantul nu poate nesocoti ordinul. Dă semnalul de pornire și se circulă cu mai puțin de cinci kilometri la oră, iar camioanele păstrează între ele o distanță bunicică.

¹ Afluent al Niprului, la granița dintre Ucraina și Rusia (n. tr.).

Podul este trecut pe rând, sub directa coordonare prin radio a comandantului.

Al cincilea camion se apropie de pod, dar, pe neașteptate, șoferul execută o manevră care nu era trecută în planul expediției. Ocolește podul, pe un drum pietruit cu o noapte înainte, și intră cu camionul sub apă! Pare că traversează râul și, după ce reapare pe malul opus, reintră pe șosea și-și reia locul în convoi. Șoferul același, doar camionul, identic cu cel intrat în apă, e altul.

Tunelul subacvatic în care a avut loc schimbarea, și care a costat o avere, explodează, și cea mai mare bucată rămasă măsoară doar câțiva centimetri. Șoferul camionului schimbat, căruia s-a promis o sută de milioane de ruble, constată că injecția care s-a făcut în tunel, chipurile în scopuri medicale, nu duce decât la infarct, și moare două ore mai târziu. Între timp, cele trei containere sustrase din camion au fost ascunse în locuri bine camuflate. Membrii comandoului care a acționat vor avea aceeași soartă ca și a șoferului, doar că mult mai târziu, după ce vor fi părăsit teritoriul Rusiei.

Rodion Nicolaevici H*** iese din buncăr transpirat tot, dar cu figura radioasă. Operațiunea VITRIOL s-a încheiat cu succes. Mafia internațională îi va umple cu sume bogate în zerouri contul inflat într-o bancă din Bahrain.

Întră în saună și o cheamă pe Natașa. Un masaj ca la carte este acum lucrul cel mai potrivit. Se întinde pe masa de marmură și oftează fericit. Când simte pe piele mâinile pricepute ale Natașei, închide ochii și nu se mai gândește la nimic. Nici măcar la tatăl său, care a fost ultimul soldat sovietic ucis de hitleriști în Marele Război pentru Apărarea Patriei.

Am băut atât de mult, încât am devenit țepeni. Cea mai mică mișcare din deget antrenează cu ea toți mușchii corpului. Colosul confundă ușile și intră în toaleta damelor, unde-și reface fatada o hodoaia cu rochie decoltată la spate. Uriașul urinează fără jenă în chiuveta de porțelan, privindu-și membrul cu adâncă nedumerire. Cucoana înghite tubul de ruj și se pune pe un râs isteric, scoțând clăbuci roșii. Colosul își cere civilizat scuze, prea bine nu știe nici el de ce, și se înclină să-i sărute mâna. Calculează greșit mișcarea și-și proptește capul între țățele babei. Amușinează cunoscător și face aprecieri nu prea măgulitoare cu privire la dimensiunile și consistența acestora.

Hodoaia primește întăriri de la două colege de generație. Cu puterile reunite, reușesc să-l împingă pe uriaș pe ușa potrivită. Aici, Colosul trece pur și simplu prin batanta unei cabine, peste un tip care răsfoiește o revistă, cu pantalonii în vine. Își varsă peste ocupantul vremelnice restul din bășica suprasolicitată și se întoarce la masă.

– WC-urile astea egiptene sunt pline de ciudățenii. Am citit undeva că, pe timpul faraonilor, supușii, indiferent de sex, își făceau nevoile la marginea drumului, într-o armonie deplină.

– Tu știi să citești? întreabă Fijianul, prinzând un moment de luciditate.

– Când mă cac, recunoaște Colosul, fără s-o facă pe ofensatul. Atunci am timpul necesar să mai parcurg câteva rânduri din bucățica de hârtie pe care urmează să o folosesc.

– Ce tip de hârtie preferi?

– De obicei, una mai groasă, se destăinuie Colosul, așa, ca pe măsura găoazei mele. Dă să se ridice, pentru a ne arăta cam care e măsura de sub noadă, dar cum lucrul ăsta îi cere un efort prea mare, renunță și reia: O dată n-am găsit altceva decât o hartă de perete plină de mângăleli. M-am chinuit destul de mult, întrucât era lucioasă și aluneca, neavând nici un efect. A trebuit s-o motolesc minute în șir, ca să-mi pot trage nădragii la loc. Ulterior s-a dovedit că respectiva hartă aparținea Statului Major, iar mângălelile reprezentau desfășurarea trupelor inamice și obiectivele pe care trebuia să le distrugă artileria noastră.

Tăcutul prinde să îngâne un cântec trist de pe Volga, balanșându-se pe scaunul înalt. În chip inexplicabil, își păstrează un echilibru perfect.

– Pentru a nu ne plictisi, camaradul nostru ne prezintă un segment de program artistic din repertoriul național, spune Colosul, neașteptat de blajin. Nu e rău. Asta mai înlătură din plictiseala care a început să domine atmosfera.

– Să mergem la dame! propune Fijianul, privindu-ne falnic, de parcă tocmai ne-ar fi ordonat să trecem Rubiconul.

Colosul cugetă un timp asupra inițiativei și decide:

– La cât am băut, forța de gravitație ar împiedica credincioasele noastre pendule să intre în dispozitivul de atac. Doar dacă, în loc să mergem la curve, am merge la samaritene și acestea ar avea niște pâlnii în care să le îngrămădească.

– Vorbește în numele tău! se offensează Fijianul, străduindu-se să-și ia o căutătură cât mai virilă.

– Dacă reușești să o ridici măcar la jumătate din nivelul standard, nu se lasă Colosul, îți fac cinste cu o sticlă de whisky.

– Pregătește-ți banii, satrap răpciugos! zice Fijianul, privindu-l la plural.

Se ridică cu greu în picioare și ia poziția unei sperietori de ciori bătută amarnic de vântul nemilos. Coboară spre prohab una din mâini, care îi asigură și așa precara stabilitate, dar e nevoit să repete mișcarea de câteva ori.

– Nu pot, ajută-mă tu! îmi zice el, ținându-și în continuare mâinile întinse.

Mă concentrez și-i desfac centura, lăsându-i nădragii în jos. Iijianul rămâne numai în niște izmene cadrilate, lungi până la enunchi. Clienții restaurantului, un local de altfel respectabil, încetează zumzetul și cască ochii spre masa noastră.

– Ei? face Fijianul, fără să-și dea seama că nu arată nimic.

– Nu văd obiectul! urlă Colosul, rotindu-și excitat unicul său ochi, în orbita sângerie.

Fijianul pleacă privirile și trebuie să admită că nu a făcut pe leplin dovada.

– La dracu', Căruntule, du treaba la bun sfârșit. E vorba de o sticlă de whisky, pune-ți mâinile la lucru!

Chelnerul care ne servește se înfățișează val-vârtej și se nfințe lângă masa noastră, roșu ca un curcan pe cale să devină riptură.

– Țsta local, flencăne el într-o engleză care amintește de rosneala de la Waterloo, nu voie arăt puța.

– Ce zice ăsta? întreabă Colosul, vizibil nemulțumit de întreprindere.

– Zice că a lui e mai lungă decât a Fijianului, îi traduc eu.

Cuprins de curiozitate, Colosul ridică o lăboanță și, dintr-o singură mișcare, sfâșie pantalonii egipteanului, cu tot cu chiloți, lăsându-l în fundul gol. Izbucnim cu toții într-un râs isteric, pentru că membrul urmașului faraonilor poate încăpea, fără efort, într-un degetar.

– E eunuc! ne dă uriașul vestea cea bună, în timp ce chelnerul își pune un șervet peste mijloc și dispare înnebunit printre mese. Dă-i drumul, maimuță fijiană, pun pariu că nici a ta nu e mai brează.

Fijianul nu mai așteaptă ajutoare din afară. Se apleacă și-și dă jos izmenele, dar nu mai apucăm să facem aprecieri. Mișcarea bruscă îl dezechilibrează iremediabil și cade peste masă, oferindu-ne un fund negru și zbârcit.

Clienții își revin la viață și prind să cotcodăcească asemenea unor coțofene damblagii. Suntem flancați de alți doi chelneri, pe urmele cărora se rostogolește patronul mic și gras. Ne punem pe treabă, și cei trei împărtășesc soarta colegului. Publicul lasă

morga la o parte, și localul se umple de hohote. Nici apariția unei patrule de polițiști nu e în stare să ne strice cheful. Polițiștii se țin însă, precauți, la distanță și-și pipăie nervoși tocurele pistoalelor. Pur și simplu nu știu ce atitudine să ia și în ce articol să ne încadreze.

Fijianul reușește să-și tragă pantalonii la loc, după care repetă îndemnul cu fetițele și o ia vajnic înainte, poticnindu-se ici și colo. Îl urmărim fără ezitare, lăsând pe masă un pumn de bancnote care să acopere și pierderile de lenjerie ale angajaților. Primul taxi întâlnit este rechiziționat și ridicat la rangul de transportor blindat.

– Să ne întoarcem la hotel, mâine dimineață avem întâlnire cu maiorul, ne amintește Tăcutul.

-- Cine e ăsta? urlă Colosul, arătând cu degetul bont spre rus. Cine l-a chemat la noi? Să coboare la prima, n-avem nevoie de dădacă. Dacă suferă de prostată, să se ducă să se trateze.

Taximetristul e derutat și cere harta completă a expediției.

– La bordel! îi strigă Fijianul în ureche. Și vezi să nu nime-rești la vreuna din mumiile voastre, că nu-ți plătim cursa!

Locanta la care suntem purtați este la periferia orașului, și pe dinafară seamănă cu o biserică. Înăuntru e bordel în toată regula, doar fetițele sunt cam ofilite, însă în starea noastră actuală, aproape că nu mai putem deosebi o cămilă de un avocat.

Suntem luați în primire cu toate onorurile, ceea ce denotă că se cam șoma în zonă.

– Alinierea! zbiară Colosul. N-am venit aici să admirăm trucurile voastre împuțite. Le cunoaștem și suntem sătui de ele.

Fetițele se înșiră cuminiți și așteaptă urmarea. Sunt obișnuite cu tot felul de ciudățenii, dar cât timp există bani, pot satisface și cele mai elucubrante fantezii.

– Acest gentleman, continuă Colosul, împingându-l pe Fijian în față, petinde că se poate ocupa de oricare dintre voi cu elanul unui cerb care și-a prins boașele în coarne. Aduceți o sticlă de whisky și fiți atente la mine! Cea care va reuși să-i repună țum-burușul în funcțiune va căpăta drept premiu o sută de dolari! Dar lungiți-vă urechile: nici una n-are voie să-l atingă. Vă privește cum faceți, dar nu puneți nici un deget pe el.

Problema nu pare foarte grea, și fătucile trec la rezolvare. Se așază în jurul Fijianului, unduindu-și șoldurile și descoperindu-se asciv. Două dintre ele mimează o scenă de amor, mângâindu-se și suspinând tematic. Fijianul nu dă însă nici un semn de vioiciune: stă înfipț ca un par, și nu suntem siguri dacă nu cumva a și adormit. În schimb, Colosul și cu mine abia ne ținem. S-a făcut însă n pariu, și regulile trebuie respectate.

Singurul care nu participă la spectacol e Tăcutul. A destupat sticla de whisky și toarnă în el fără jenă. Amintirile despre ghearele siberiene sunt încă proaspete. După ce golește o jumătate, reumple din resurse proprii. Îi înșurubează la loc dopul și-și aprinde a o suta Gitane.

Efortul fetițelor nu dă nici un rezultat. Sunt pe cale să renunțe, când una din ele găsește o nouă soluție. Se așază în genunchi și e apucă să sufle de la un centimetru spre podoaba Fijianului. Își umflă obraji și se înroșește toată, dar singurul rezultat e că obiectul capătă mișcarea înceată a unei pendule dintr-un magazin de antichități.

— Am câștigat! zice Colosul, prăpădindu-se de râs. Scoate banii și plătește, impotent pervers!

Neavizat în legătură cu manevrele Tăcutului, apucă sticla de whisky și o desface. Trage o dușcă hulpavă și, în momentul următor, scuipă conținutul peste damele care începuseră să se camolictisească.

— Ați vrut să mă otrăviți! zbiară el, aruncând cu sticla în perete. Ați băgat acid sulfuric, și asta o să vă coste! Nimeni nu are voie să-l otrăvească pe Colos! Mă consider în legitimă apărare!

Ridică sofa pe care-și făcea veacul patroana și dă cu amăn-louă de-a azvârlita. Mica noastră joacă ia proporții nedorite, drept care Tăcutul sare de la locul lui și-l culcă pe Colos la pământ cu un pumn bine ținut. Îl trage de mâini spre ieșire și-l aruncă în axiul care ne aștepta. Eu îl iau de subsuoară pe Fijianul rămas în continuare țeapăn și nepăsător la evenimentele înconjurătoare. Disparem în viteză, însoțiți de țipetele și blestemele curvelor. Am fost la un pas de a ne pune toată poliția din Cairo în cap, și asta e ultimul lucru pe care ni-l dorim. Amintirea locotenetului egiptean

care fusese la un pas să ne ucidă în cele mai groaznice chinuri¹ era încă proaspătă.

A doua zi, o limuzină neagră ne transportă la un fel de ranch aflat la câțiva kilometri de Cairo, pe autostrada spre Alexandria. Palatul, așezat în centrul unui parc imens, pare descins din „O mie și una de nopți“. Suntem îndrumați spre o poieniță mobilată cu scaune și mese din răchită și rugați să așteptăm. Pe mese, panere cu fructe și tăvi cu sticle de cristal creponat te îmbie fără cuvinte. Nu așteptăm invitații speciale. O lămâie și un păhărel de whisky reprezintă medicamentul ideal pentru a ne mai drege nițel.

– Ați cam întrecut măsura azi-noapte, ne ia în primire Pavlovici, remarcându-ne preferințele matinale.

– S-a publicat ceva sau avem turnători printre noi? se interesează Colosul, sugând dintr-o lămâie care-i strâmbă și mai mult figura hidoasă.

– Nu e nevoie, îl liniștește Pavlovici. Pe unde treceți voi, rămân întotdeauna urme.

– Trăim o singură dată, constată filozofic Colosul. Fiecare e dator să lase ceva după el.

Cel mai marcat e Fijianul. Se ridică tremurând în picioare și dispare în boscheți. Când se întoarce, e mai galben decât lămâia pe care o aruncă scârbit.

– Dăm la boboci? îl alină Colosul. Dacă știi că ești cu ficatul în pioaneze, fă o cură de suc de mere. Nu ajută cu nimic, continuă el încurajator, dar îți spală stomacul.

– Cine a câștigat sticla de whisky? se plimbă Fijianul bănuitor printre crâmpoșe de amintiri.

– E bine că ai deschis discuția despre asta, îl complimentează Colosul. Sticla am câștigat-o chiar eu, iar costul ei se ridică la modesta sumă de șaptezeci de dolari.

– Dar parcă ai și băut-o, nu-i așa? zice Tăcutul, cu un zâmbet incert în colțul gurii.

¹ Vezi „Ordon: Ucide-ți aproapele!“, de același autor (n. tr.).

Colosul îi aruncă o privire rea și-și cumpănește răspunsul. În nintea lui încă încetoșată încep să se aprindă niște becuțe, dar nu îndejuns de multe ca să-i lumineze ecranul.

– Cu tine am să am o discuție mai aparte, i se adresează el făcutului. O păsărică mi-a șoptit că nu ești cu totul străin de acidul sulfuric strecurat în băutură.

– Ați căpiat? sare maiorul. Acid sulfuric?

– Ai gustat din acidul ăsta, de ești așa sigur? continuă Tăcutul.

– Putea fi orice, arunc eu într-o doară. Chiar și puroi.

Fijianul sughite spasmodic și face iar stânga-mprejur în direcția boschetilor.

– Vă recomand ca, o perioadă, să fiți potoliți, clămpăne Pavlovici, după care-și reamintește că e maior. Dar ce spun eu?! Vă ordon!

Dinspre palat apare în sfârșit gazda, un arab înalt și uscățiv. Poartă un costum la trei ace, dar pe cap a păstrat un turban alb, împodobit cu un smarald.

– Salam alecum! Allah să fie cu voi! Dragii mei, mă bucur să vă cunosc personal. „Răzbunătorii lui Septembrie Negru“ îmi sunt la fel de apropiați ca și fiii mei. Numele meu este Hamsun al-Mayam. Dar, vă rog, luați loc!

Se așază primul și ne cercetează pe rând, fără o vorbă. Este nu numai un bun psiholog, dar și un fin fizionomist. Studiul durează câteva minute bune, dar nici unul din noi nu schițează vreun gest. Îl privim, la rândul nostru, drept în ochi, și facem constatarea de rigoare. Când se hotărăște să reia conversația, cuvintele i se înșiră ca niște măgele pe ață.

– Luptele la care ați participat au fost, ca să zic așa, doar încălzirea pentru misiunea care vă așteaptă. Nu vă ascund că e vorba de o misiune foarte grea, dar nu imposibilă. Cu ajutorul vostru, cauza lui Allah va trimfa încă o dată. Și, având în vedere statutul vostru special, vor triumfa și conturile pe care le aveți în bancă. Începând de astăzi, veți asculta ordinele lui Yahyah Ayache. El vă va expune întreaga operațiune, în detaliu. Să-i arătați cea mai mare supunere, căci el vă va conduce pe calea succesului. Allah să fie cu voi, copiii mei!

Cu aceasta, întrevăderea a luat sfârșit. Pe Yahyah Ayache îl întâlnim într-o sală din aripa stângă a castelului. E mai degrabă scund decât înalt, cu un început de bărbuță și câteva tuleie sub nasul acvilin. Are sprâncene groase și ochi migdalați și răi. Nu numără mai mult de treizeci de ani.

Ayache, unul dintre cei mai celebri teroriști ai Islamului, ne este destul de cunoscut. Are ca specialitate construirea bombelor artisanale umplute cu cuie, pregătirea mașinilor capcană și antrenarea altor chimiști amatori și a candidaților kamikadze. Deși nu participă niciodată direct la acțiuni, are până acum pe conștiință o sută zece israelieni uciși în doi ani și jumătate. După fiecare atentat, ca la un semnal, poza lui apare pe prima pagină a tuturor ziarelor din Israel. E poreclit „Carlos al palestinienilor“ sau „Inginerul“, iar simpla rostire a poreclelor sale dă fiori de groază oricărui israelian. Pe lângă alte „calități“, o posedă și pe aceea de a se afla simultan în mai multe locuri: este „văzut“ în același timp în Sudan, Egipt sau Libia, deghizat în femeie, în colon israelian sau chiar în evreu ultraortodox. A reușit să scape de toate capcanele întinse de agenții Shin Beth, deși nu acționează ca un lup solitar, ci împreună cu mii de complici, recrutați, ca și noi, după luni întregi de testare.

– Puteți să-mi spuneți Inginerul, zice el în loc de bună ziua. Am auzit că fiecare dintre voi are câte o poreclă. E mai simplu așa și mai eficient, având în vedere că, pentru ce ne așteaptă, vom schimba mai multe identități. Misiunea noastră este ultrasecretă, de aceea fiecăruia din noi i se va implanta o unghie falsă care va ascunde destulă cianură pentru a-l ajuta în caz că va fi deconspirat. De altfel, lucrul ăsta face parte din jurământul pe care l-am depus. Să trecem la concret.

Ceea ce auzim pare desprins dintr-un roman de aventuri științifico-fantastice. În timpul unui transport de armament nuclear din Ucraina spre Moscova, Mafia Internațională a furat o sută de minibombe nucleare portabile, fiecare din ele având capacitatea să ucidă o sută cincizeci de mii de oameni. Mafia a mai dosit și alte două containere. Unul plin ochi cu bombe bacteriologice bazate pe o formă a virusului antrax, rezistent la toate antibioticele

unoscute. Celălalt, conținând bombe cu trei tipuri de gaz mortal are atacă sistemul nervos, având eficacitate de opt ori mai mare decât cea a gazului de luptă VX. Componenta lor nici măcar nu figurează în Convenția asupra armelor chimice: unul din agenți are numele de cod A-230. În cazul în care aceste arme ar fi deturdate de o putere sau de un grup terorist, singurul răspuns posibil este cel al războiului nuclear total!

Locurile în care au fost duse containerele sunt necunoscute, iar misiunea noastră este tocmai descoperirea ascunzătorilor și transportarea materialelor în Iran și România. Ceva mai ușor decât să descoperi comoara lui Ali Baba și să o transferi pe Marte.

Târziu, spre miezul nopții, dăm „examenul de capacitate” și repetăm datele problemei și locurile de întâlnire care vor fi mereu diferite. Ni se înmânează pașapoartele și cărțile de credit. Primim chiar și niște bani de buzunar, un extra neprevăzut în contract. Eu și Colosul vom merge în România pentru a identifica și activa pe cea care va asigura tranzitul transportului spre țări din Occident, în timp ce Fijianul și Tăcutul vor forma echipa a doua, cu celeași sarcini, dar pentru Iran. Îi vom întâlni pe Inginer și pe Pavlovici tocmai la Moscova, unde se vor ocupa, până la venirea noastră, de povestea cu furtul bombelor.

Am mâncat în tot acest timp doar niște sandvișuri minuscule și am băut kilograme de cafea, iată de ce cina pantagruelică la care suntem invitați ne face să uităm oboseala. Colosul bagă în el aproape pe nemestecate, bucăți întregi de carne de oaie, și le face loc cu înghițituri prelungi de bere, în timp ce Inginerul abia se ținge de haleală. Îl privește zâmbind pe uriaș și nu pierde ocazia să-l tachineze:

– Ai avut vreodată ideea să te cântărești?

– De mai multe ori, îmi anunță Colosul. Ultima oară, e drept, l-am întâmpnat cam de mult, când m-am înrolat în marina turcă. Atunci m-au urcat pe o drăcie de aia cu limbi ca la ceas, iar felerul care-o mănua s-a plâns că i-am dereglat mașinăria. A avut hiar pretenția să scot niște bani și să-i plătesc stricăciunile. Neavând bani la mine, am fost nevoit să-i ard o scatoalcă, tipul s-a dezechilibrat și a căzut peste un alt aparat plin de furtunașe,

pe care l-a distrus. Astfel, înainte să intru în uniformă, a trebuit să rămân în maieu și izmene, într-o carceră, timp de zece zile. Am spălat atâtea WC-uri, cât nu mă căcasem eu toată viața, dar a fost o experiență folositoare. De atunci, ori de câte ori ies de la budă, am grijă ca mai întâi să împrôșc peste tot în jur, numai în vas nu.

Inginerul râde ca un șacal la fotograf și mai scormone în farfuriuța cu fisticuri.

– Presupun însă că poveștile noastre le cunoști în întregime, reia Colosul, aruncându-i o privire șireată. Mult mai interesant ar fi să aflăm și noi câte ceva despre tine.

Yahyah nu răspunde imediat. Se șterge civilizat la gură și-și aprinde o țigară de foi. Pufăie un timp, cu privirea pierdută, ca și cum ar trage o raită printre amintiri.

– Nu sunteți obosiți? întreabă el.

– Până mâine seară o să tot dormim, îl liniștește Fijianul, care nu vrea să rămână nemâncat.

– Și pe urmă, whiskyul ăsta se cere descântat, întăresc eu.

– Nu sunt un povestitor prea bun, zice Inginerul. Dacă stau să mă gândesc, e chiar prima oară când aș vorbi altora despre mine. Dar fiindcă acum suntem frați...

...Ismylah Ayache stă în pragul casei sale, aflată în cartierul arab al Ierusalimului, unde locuiește cu soția și cei trei copii ai săi. De când i-a fost anulat permisul de lucru, nu mai are liniște. S-a înglodat în datorii, pe care nu mai are cum să le plătească. „Frații întru Allah“ nu mai vor să-l ajute, cât timp nu acceptă să ia parte activă la acțiunile teroriste organizate de aceștia.

Yahyah, fiul lui cel mare, care a împlinit de curând șaisprezece ani, se întoarce din bazar cu cămașa umflată. A furat de pe tarabe, dar tatăl nu-l mai dojenește. Refuză curmalele pe care i le întinde Yahyah și-și aprinde țigara primită de la un vecin. Când vede mașina lungă și albă, care s-a oprit în dreptul ulicioarei, se ridică brusc în picioare. Mâna în care ține țigara îi tremură ușor, iar în gât simte un nod cât o portocală.

Insul îmbrăcat într-un pardesiu alb și larg coboară din mașină și se oprește în dreptul lui.

– Șalom, îngaimă Ismylah, încercând să-și păstreze cumpătul. Ce bucurie să vă văd din nou, domnu' Mouritz.

– Serios? Nu pari foarte încântat, ricanează insul. Suntem în cincisprezece, dacă nu mă înșel. Ai banii?

– Domnu' Mouritz, credeți-mă, am încercat... Un văr de-al meu, din Hebron, mi-a promis să mi-i trimită. Nu știu ce s-a întâmplat, or fi întârziat pe drum. Cu poșta asta... Dar în două-trei zile...

– Nici o amânare, Ayache! De o lună mă tot duci cu vorba.

– Poșta asta nenorocită... Două-trei zile...

Dar evreul nu-l mai ascultă. Fata cea mică a lui Ayache, care tocmai se întoarce de la școală, îi acaparează toată atenția. Îi pune mâna pe cap și-i mângâie părul cârlionțat. Fetița nu îndrăznește să se ferească, deși ochii i s-au mărit de frică. Mouritz îi zâmbeste libidinos și o ciupește de obraz.

– A crescut fiică-ta. E aproape femeie.

– Da' de unde, are doar treisprezece ani. Cât despre bani...

– E mare, ce tot o zăpăcești cu școala?! Ar trebui să între deja în viață. Voi, palestinienii nu prea aveți spirit practic. Uite, Ayache, îți propun o altă afacere: eu sting datoria, plus dobânda aferentă, iar de mâine micuța vine la mine. Am nevoie de o fată-n casă. Ce zici? O să câștige bine, ar putea să vă scoată pe toți din rahat.

– Domnule Mouritz, vă rog, câteva zile! Sarya e prea mică să muncească.

– M-am săturat să-ți tot ascult tânguierile, arab împutit! se răstește Mouritz, aruncându-i trabucul în față. Dacă mâine nu ai banii, micuța o să vină la mine!

Scoate cu un gest rapid un șis cu lama mai fină decât a unui brici și i-l proptește în gât bărbatului.

– Cu Ytzac Mouritz nu se joacă nimeni. Fratele meu e cel mai tare mafiot din America.

Îi crestează ușor gâtul și-i dă un brânci puternic în zidul de piatră.

– Telefonează-i vărului tău să ia primul avion înapoi. Altfel, de mâine, Sarya nu mai merge la școală.

Yahyah Ayachen, care urmărise toată scena, ascuns în spaatele ferestrei, apucă să-l mai vadă pe evreu aruncându-se în mașină și demarând în trombă. Știe însă unde-l poate găsi, și în minte îi încolțește o idee diabolică. Privește cu milă la taică-său, care-și șterge înfricoșat sângele de pe gât, și piepul i se umple de mândrie: e destul de mare și a sosit timpul să devină apărătorul familiei.

Înainte însă trece pe la moschee și-și împărtășește planul *quiss*-ului, pastorul templului. Yahyah primește de îndată binecuvântarea. *Quiss* face parte din conducerea organizației secrete „Frații întru Allah” și se bucură să aibă noi prozeliti. Yahyah primește haine europene și este învățat cum să pătrundă în partea israeliană a orașului. Își petrece restul zilei rugându-se lui Allah.

O dată cu lăsarea serii, se strecoară în gară și se furișează într-un vagon tras pe linie moartă, în triaj. Nu așteaptă mult. Când Intercity-ul de la Tel-Aviv trage la peron, aleargă și se amestecă printre călătorii care coboară. Merge alături de o femeie care-și trage geamantanul pe roțile, căutând să dea impresia că sunt împreună. Polițiștii nu-l remarcă, și iată-l plimbându-se pe bulevardul principal al orașului. Aici e în altă lume, lumea bogaților. Se zgâiește la vitrinele luminate *a giorno* și după femeile frumoase care trec încoace și-ncolo. Aproape că uită de ce se află prin partea locului, când pașii i se opresc în fața barului căutat. Pipăie bancnota de cincizeci de șekeli primită de la *quiss* și intră hotărât. Se urcă pe scaunul înalt din fața tejghelei și comandă o bere. Barmanul îl măsoară o clipă și hotărăște că are de-a face cu un major. Îi pune sticla în față și-i dă restul. La ora aceea, barul e destul de populat. Ca în fiecare seară, la o masă retrasă, Ytzac Mouritz își degustă coniacul însoțit de nelipsita cafea. E la al treilea rând și pare bine dispus. Discută cu un mușteriu, aflat la două mese distanță, despre acțiunile de la bursă, dar ochii i se plimbă după o brunetă care nu-și găsește locul. Evreul e căsătorit, dar se scapă adeseori la dedulceli. Se oprește din discuție și-i face un semn discret brunetei, care pune frână și se așază pe scaunul din față lui.

Yahyah mai cere o bere și-și urmărește cu coada ochiului. Cei doi sușotesc cu capetele apropiate și se pare că ajung la un acord. Încă două pahare cu coniac sunt aduse la masa lor. După ce si-l

olește pe al ei, bruneta se ridică și părăsește localul, unduindu-și oldurile. Yahyah se ia după ea și, la al doilea colț, femeia intră într-un bloculeț cu două etaje. Tânărul rămâne afară, urmărind atent ferestrele, iar când zărește o lumină aprinzându-se la ultimul etaj, zâmbește, arătându-și dantura albă.

Aude niște pași repezi și se ascunde într-un gănguleț. Tocmai a timp. De după un colț își face apariția Ytzac, foarte grăbit. Intră în bloc și urcă treptele vechi, două câte două, deschindu-se din nou la pardesiul larg. Se gândește la plăcerile care-l așteaptă, și înșanța îi tremură de poftă.

Yahyah lasă să mai treacă un sfert de oră și urcă în urma lui. Găsește ușa din spatele căreia răzbat chițaieli excitate și se pune pe treabă. Pentru el, e o nimica toată să pătrundă cu ajutorul unui passe-partout, pe care-l poartă în permanentă în buzunar. Vocile se aud acum mai clar și, de după perdeluța verde care desparte holul de cameră, îi vede pe cei doi îmbrăcați sumar, pipăindu-se și sărutându-se cu înfocare. Își simte membrul întărindu-i-se, dar gândul datoriei îl readuce pe pământ.

Evreul a luat-o pe femeie în brațe și a răsturnat-o pe pat. Își scoate restul de haine de pe el și o încalecă, scoțând un hârâit prelung pe gât. Acum e momentul! Yahyah scoate ciorapul din buzunar și și-l trage peste cap. În mână îi apare un cuțit cu lama lungă și mare, în bătaia luminii roșii, strălucește sinistru. Se apropie tiptil de pat, strângând cu putere cuțitul în palmă. Își aude inima bătându-i în timpane, și respirația aproape că i s-a oprit. Cei doi fac patul să se zguduie ca o corabie prinsă de furtună și nu bagă de seamă umbra care se ridică brusc de după tăblie. Tânărul înfinge cuțitul la câteva ori, cu putere, în spinarea transpirată, și o ia la fugă, fără să mai privească sângele care curge șuvoaie. În urma lui, aude doar horcăitul de moarte al evreului și țipătul îngrozit al brunetei.

Ytzac ejaculează instantaneu, înainte să moară, iar țipătul femeii se transforma într-un geamăt uimit de plăcere.

Noaptea e periculos să umbli prin Ierusalim, patrulele și punctele de control sunt în stare de alertă. Dar Yahyah cunoaște cel puțin două trasee care-l pot duce dincolo, fără să dea nas în

nas cu soldații. Se descotorosește de cuțit, pe care-l aruncă într-o gură de canal. Se spală de sânge într-o băltoacă de la marginea trotuarului, după care se furișează pe lângă ziduri. Ajunge pe o stradă aflată în apropierea zonei de departajare și-și face curaj. Îngheată când o mână îl ia de gât și-l trage într-un gang. Vrea să lovească, dar o voce molatică îi susură în ureche:

– Singurel, frumosule?

În fața lui e o târfă care-și etalează cu nerușinare țâțele. Yahyah e aiurit.

– Ce-ai zice să ne jucăm un pic? N-o să-ți pară rău, face târfa, trecându-și mâna peste pantalonii lui.

Scena de dragoste la care fusese martor și uciderea evreului, cuplate acum cu gestul ațâțător al femeii, l-au excitat la culme. Îi bagă în mână restul de șekeli și se descheie grăbit la șlit.

– Ce faci, nu aici! mai apucă să îngaiame târfa.

Yahyah își dă drumul după numai câteva secunde și are senzația că tot sângele i s-a scurs din corp și că a fost înlocuit cu aer. E o noapte pe care n-o va uita toată viața: primul om ucis și prima femeie avută.

Se desprinde de târfa aiurită și dispare în primul canal. Galeria subpământeană îl scoate în cartierul arab al Ierusalimului, și tânărul nu se oprește decât la o casă conspirativă a „Fraților întru Allah“.

– Ai făcut o treabă minunată, îl gratulează *quiss*, care-l așteptase nerăbdător. Ți-ai cucerit dreptul de a te alătura nouă. Jidanii trebuie uciși pretutindeni, chiar și în apropierea templului, dacă-i găsești acolo. Allah te va avea în paza Lui! Bagă de seamă, nimeni nu trebuie să știe nimic, nici chiar tatăl tău.

Ritualul de inițiere care urmează se termină abia spre dimineață. Când ajunge acasă, tatăl se răstește la el cu asprime:

– Ți-am spus să nu mai hălăduiești noaptea cu golani! Avem destule necazuri, nu trebuie să ne mai aduci și tu altele!

Vestea asasinării lui Mouritz este dată la știrile dimineții, și bătrânul Ysmylah exultă de bucurie.

– Allah e mare! Păgânul a găsit ce-a căutat! Allah să-i dea viață lungă și sănătate celui ce i-a luat capul jidanului!

Yahyah tace chitic, dar un sentiment de mândrie îi umflă ieptul. Îi dă mamei cei două sute de șekeli primiți de la *quiss* și liniștește, spunându-i că lucrează la negru, la descărcat containere în gară.

Peste două săptămâni, Yahyah primește prima sa misiune devărată. Îl instruiește însăși Fatma, șefa rețelei-satelit. Casa Fatmei este încăpătoare, iar camera în care adolescentul se află împreună cu alți doi tineri e mobilată în stil occidental. Yahyah s-a nfundat într-un fotoliu moale și soarbe dintr-un pahar cu juice rece. Când își face apariția Fatma, cei trei tineri sar în picioare, rămânând cu ochii lipiți de ea. Deși la treizeci și ceva de ani, palestinianca arată trăsnet. Părul lung și negru ca abanosul încadrează o față de un oval perfect. Are ochii mari și umezi, iar năsucul mic și cârn îi dă un farmec aparte. E înaltă, cu picioare lungi și drepte. Șăunii mici, pe care-i poartă liberi, fără sutien, îi tresaltă la fiecare pas, ca două mingi de tenis într-o finală de grand slem.

– Faceți cunoștință: Yahyah, Jamal și Rashid. Voi trei le veți duce un cadou frumos jidanilor, de Anul Nou evreiesc; o bombă fabricată în atelierele noastre. E destul de mică, dar grea, și trebuie programată să explodeze la o oră de vârf, când perciunații își fac cumpărăturile pentru familie. Ne-am gândit la supermarketul Kalaniș, e întotdeauna plin, și puteți trece neobservați. Partea cea mai grea e plasarea mașinăriei: magazinul e vizitat foarte des de cei de la antitero, echipați cu detectoare, iar în preajma sărbătorilor e de presupus că-și vor întări controalele. Rămâne să vă gândiți la modul în care veți proceda.

– Eu n-am fost niciodată în Kalaniș, sare Jamal.

– O să aveți două zile la dispoziție. În prima zi, vă puteți plimba prin magazin, cât o să vă dorească inima. O să primiți și ceva bani, pentru câteva cumpărături, ca să nu bateti prea tare la ochi. Peste noapte o să rămâneți la un om de încredere. Tot la el puteți lăsa și bomba, cât timp vă stabiliți planul.

– O să fie greu să o trecem dincolo, e de părere Yahyah. Se fac percheziții, chiar și corporale.

– Ne-am gândit și la asta, spune Fatma, aruncându-i o privire care-l scoate din șosete. O veți transporta dezasambalată, iar

bucățile vor fi dispuse în capota mașinii cu care vă veți deplasa. Oamenii noștri vă vor instrui la asamblarea ei. Cine vrea juice, poate să se mai servească. Sau, dacă preferați ceva mai tare..

Se uită iar la Yahyah, care-i cere cu îndrăzneală un păhărel de rachiu. Îl primește, și atingerea mâinii catifelate îl electrizează. Soarbe din păhăruț și se simte cuprins de o moleșală plăcută, ca atunci, când cu târfa care-l oprise în stradă. Ceilalți doi tineri îl privesc cu invidie, dar nu cutează să-l imite.

– Dacă veți fi prinși, continuă Fatma, amintiți-vă de jurământul făcut. Să nu scoateți nici cel mai mic cuvânt, la oricâte torturi vă vor supune. Dacă simțiți că nu veți rezista, căutați cea mai rapidă metodă de sinucidere. Allah o să aibă grijă de voi și de familiile voastre. Măine să fiți aici la ora șapte fix.

Se ridică în picioare, dând de înțeles că întrevederea a luat sfârșit. Tinerii saltă și ei și se îndreaptă spre ieșire. După câteva străzi, Yahyah se oprește deodată și-și ia rămas bun de la ceilalți doi. A uitat să facă cumpărături pentru casă și trebuie să se grăbească, să nu se închidă magazinele. Pașii îl poartă înapoi, către ușa pe care Fatma i-o deschide pe neașteptate, înainte să apuce să sune.

– Ai uitat ceva?

Tânărul bâiguie câteva cuvinte de neînțeles. Privește vrăjit către frumoasa femeie și înghite în sec. Fatma n-are nevoie de desen ca să priceapă. Zâmbește și-și trece vârful limbii peste buzele cămoase.

– Hai, intră! Presupun că vrei să afli mai multe amănunte, îl ajută ea. E normal, doar ești șeful gupului.

– Da, găsește tânărul salvarea. Vroiam să știu cum va fi detonată bomba.

Fatma toarnă rachiu în două păhăruțe și-i face semn să se așeze.

– Trebuie să renunțăm la detonarea prin radio. E periculos, mașinăria ar putea intercepta o frecvență greșită, chiar și de la un telefon mobil. Nu suntem prea avansați cu tehnologia. Bomba va fi programată digital și apoi plasată. Socoteala timpului va trebui s-o faceți voi.

Își pune picior peste picior, neglijând rochia care-i descoperă coapsă superbă, îmbrăcată într-un ciorap fin de mătase neagră. Yahyah dă paharul de dușcă, cu o mână tremurătoare.

– Pe timpul misiunii, băutura e strict interzisă, precizează Fatma, umplându-i din nou paharul. De altfel, pentru vârsta ta, cam devreme pentru deprinderile astea.

– Am optsprezece ani, minte Yahyah, și adaugă repede: Aproximativ.

– Hai să spunem aproape șaptesprezece, zice Fatma, cu o voce scăzută. Dar asta nu e important. Cât timp o să-ți bei paharul, pe mine o să te rog să mă scuzi. Am umplut cada și n-aș vrea să se răcească apa.

Trece în baie și, prin deschizătura ușii, Yahyah o poate urmări cum se dezbracă. Își simte blugii strâmți ca niciodată și nerge, împleticindu-se, spre masa pe care se află sticla cu băutură. Jura îi este uscată, dar n-are chef de juice.

– Dacă vrei, putem vorbi, aude el vocea femeii și, imediat, cliocitul apei în cadă. Am lăsat ușa întredeschisă.

Tânărul scormonește cu rapiditate în minte și aruncă la plesneală:

– Mai vroiam să știu dacă omul la care vom înnopta este sigur.

Din baie se aude râsul cristalin al Fatmei și oftatul ei de plăcere la atingerea apei calde.

– E foarte sigur. E chiar fratele meu.

Yahyah se îneacă, dar e salvat de țârâitul telefonului.

– Nu răspunde tu! Adu-mi receptorul aici!

Yahyah ia receptorul cu antenă și pășește șovăielnic. Intră în baie, evitând să se uite la Fatma, dar ochii îi nimeresc pe oglinda în care o vede pe femeie lungită goală în cadă. Îi întinde receptorul și uită să mai iasă. Fatma râde din nou, provocator, și nu ia în seamă telefonul.

– Lasă, mai bine să vorbească cu robotul. Adu-mi, te rog, paharul meu. Și, dacă vrei, vino lângă mine. Apa e excelentă, și vom loc amândoi.

Tânărul parcă e teleghidat. Aduce paharul și rămâne iarăși nemișcat pe mozaicul alb-negru.

– Doar nu vrei să intri îmbrăcat? îl întreabă Fatma, prinzându-și în mâini sânii mici și tari. Sau ți-e rușine?

Îl urmărește cu atenție, în timp ce Yahyah își scoate hainele și descoperă un trup musculos și o piele măslinie și netedă. Când își dă jos chiloții, penisul izbucnește ca o păpușă pe arc, stârnind un strigăt de încântare din partea femeii.

– Mai-mai că-mi vine să te cred că ai împlinit optsprezece ani! zice ea, mângâindu-l cu privirea. Hei, nu te repezi așa! adaugă, împingându-l ușor. Lucrurile astea nu se fac ca la armată.

Îl trage peste ea și-l sărută apăsător, plimbându-și limba pe sub limba lui. Îi simte mâinile pe coapse și tresare toată. Deodată, se cabrează și se răstoarnă sub el, în timp ce-și saltă mijlocul asupra căruia îi apasă capul.

Yahyah e beat de bucurie și nu mai ține seama de apa care-i intră-n gură.

Telefonul sună din nou, dar singurul care răspunde este tot robotul.

A doua zi, cei trei tineri își iau în primire mașina, în care au fost introduse părțile dezamblate ale bombei, și pornesc în prima lor mare aventură. La punctul de control, sunt opriți și li se verifică permisele. Unul dintre soldați dă ocol mașinii, ținând în poziție de tragere pistolul său mitralieră UZI. Deschide portbagajul și cotrobăie prin lada cu scule. Încearcă fundul, ca să se convingă că nu e dublu, și lovește de câteva ori cu bocancul aripile Nissanului.

– Cam rablagită, opinează el.

– Când o să avem bani, o să ne luăm un Mercedes, zice Rashid, adăugând în gând o frază pentru care ar fi primit în piept un încărcător plin.

– Să mă plimbi și pe mine cu el, face șeful patrulei, lăsând capota motorului. La întoarcere treceți tot pe aici, nu folosiți alt drum. Unde lucrați?

– La Kalaniș, la descărcat, lămurește Yahyah, care o face pe șoferul.

– Au fost niște furturi pe-acolo, zice soldatul cu UZI.

– Noi nu facem așa ceva.

– Toți sunteți la fel. Nu știu ce se-ncurcă lumea cu voi. Hai, cheala!

Prima parte a misiunii e îndeplinită, și tinerii își opresc mașina în marea parcare din spatele supermarketului. Se amestecă între cumpărători, străbătând tot magazinul la pas. Își notează în minte locurile pe care le cred cele mai adecvate pentru plasarea bombei și se opresc să bea o bere pe terasa magazinului. Panorama Ierusalimului care se așterne la picioarele lor îi lasă muți. Nu cunoșteau orașul decât ca pe o îngrămădeală de case mici și licioare insalubre, iar ceea ce văd acum seamănă cu marile capitale ale lumii, despre care aflaseră la televizor.

Mâine, forfota din preajma supermarketului va fi înlocuită de zarva echipajelor de poliție și a ambulanțelor. Vor fi o mulțime de morți, femei și copii fără părtinire, iar clădirea va fi o ruină. Cândul le dă o senzație de superioritate, de stăpâni care hotărăsc schimbarea atunci când vor mușchii lor.

– Am găsit ceva strașnic, zice Jamal, îmbujorat în obraji.

– Nu discutăm aici, i-o taie Yahyah, pe care postura de șef îl face să se simtă mult mai matur, deși, ca vârstă, e cel mai mic în grup. Ne bem berea și mergem la adresă. N-ar fi rău ca înainte să dăm o raită pe la depozite. Poate au nevoie de o mână de ajutor și descărcat containere.

Dar la depozite nu e nevoie de ei. Sunt alungați de un vlăjban ce pare responsabil cu echipele de descărcători. Se îmbarcă în mașină, și în jumătate de oră sunt pe o stradă nu prea largă, dar curată, cu case albe, fără etaj, împrejmuite cu grădinițe pline cu oschete de flori. Opresc la numărul 20 și trag mașina în fața garajului.

Le deschide ușa un tip la vreo patruzeci de ani, cu o bărbuță eagră, îngrijită, care se recomandă Raoul.

– Diseară, unul dintre voi trebuie să se întoarcă cu mașina, intră el direct în subiect. A fost înregistrată, și dacă rămâne aici este noapte, poliția o să iasă în stradă, s-o caute. Mașinile-capcană i-au înnebunit de-a binelea.

– Rashid, tu pleci! hotărăște Yahyah.

– De ce eu? sare Rashid.

– Pentru că așa am hotărât, continuă Yahyah. Nu e nevoie să te mai întorci.

Mașina e trasă în garaj și Raoul scoate din praguri și din rezervorul de benzină părțile bombei. Apoi, totul este pus la loc, iar urmele proaspete ale aparatului de sudură îndepărtate.

Asamblarea bombei le ia câteva ore bune. Raoul le explică încă o dată tehnica de programare.

– E cam rudimentară, își dă el cu părerea. Are o autonomie de doar trei ore. V-ați gândit cum o să procedați?

– Sunt câteva variante, răspunde Yahyah.

– Dacă aveți și una cu o servietă uitată în magazin, lăsați-o deoparte. Bodyguarzii sunt cu ochii în patru, și orice schimbare de decor îi pune în stare de alertă. Mai trebuie ținut seama și de sistemul intern de televiziune.

– Am putea încerca să o plasăm într-o cutie, în depozit, sugerează Jamal.

– Nu ține, zice Raoul. În primul rând, cutia ar putea rămâne acolo, și efectul exploziei ar fi aproape nul. Pe urmă, cutiile sunt desfăcute înainte de a fi duse în magazin.

– Atunci, o misiune sinucigașă, trăneste Rashid, cu o strălucire fanatică în ochi. Legăm bomba de trup și când apăsăm pe buton...

– Ideea asta ți-a venit după ce-ai aflat că tu pleci? îl întreabă malițios Yahyah.

– Oricum, nu ține nici asta, îi potolește Raoul. Umflătura de sub sacou ar atrage imediat atenția. Mai gândiți-vă. Diseară, mai trageți o raită și faceți câteva cumpărături mărunte. Poate vă vin ceva idei mai bune, la fața locului.

Mănâncă cu toții pizzele comandate de gazdă și beau limonada pregătită din lămâi și ananas.

Rashid își ia rămas bun, nu fără părere de rău, și pornește cu mașina spre linia de demarcație, pentru a trece în partea arabă. La postul de control, patrula s-a schimbat. În mod normal, la întoarcere, palestinienii care revin de la muncă nu mai sunt purificați ca la venire. Dar tocmai acum, unui soldat i se pare ceva ciudat la Nissanul condus de Rashid.

– Coboară și pune mâinile pe capotă! îi comandă tânărului, mându-și și UZI-ul.

Rashid execută ordinul, fără să se teamă. Se știe curat și pune tul pe seama excesului de zel al israelianului. Apoi, ochii îi dăd pe scaunul din spate și înlemnește. Pe canapeaua din piele asă a fost uitată o bucată dintr-un prag. O neglijență care-l poate costa viața.

– Ce-i asta? îl întreabă soldatul, pipăind metalul.

– O bucată de fier vechi, improvizează Rashid.

– Faci colecție?..

– Le vând la cimitirul de mașini. Mai scot un ban.

Soldatul își plimbă degetele pe marginea piesei și-și duce âna la nas. Pilitura proaspătă îi dă de gândit.

– Ești sigur că n-ai furat-o? Pare acum scoasă de pe o mașină.

Transmite prin stație situația și cere o listă cu mașinile furate acea zi.

– Trage mașina pe dreapta și după aceea ieși din ea. Să nu ci vreo mișcare greșită, că te curăță fără somație.

Pune pistolul-mitralieră în poziție de tragere și urmărește ent mișcările palestinianului. Rashid intră în panică. Nu mai îndește, și astfel nu realizează că totul se reduce la un simplu ontrol de rutină. Groaza că ar putea fi descoperit îi paralizează eierul și-i comandă cu totul alte mișcări decât cele pe care ar trebuit să le facă. Urcă la volan și se prefacă că execută comanda imită, dar, deodată, apasă pedala de accelerație până la fund și așina țâșnește de pe loc ca o rachetă teleghidată.

UZI-ul are piedica ridicată, și pe soldat manevra nu-l prinde epregătit. Trage trei rafale scurte și, după o voltă curioasă, Nissal se dă de câteva ori peste cap, rămânând cu roțile în sus, la iteva zeci de metri depărtare.

Se dă alarma, și câțiva soldați se apropie în fugă, înconjurând așina. Dar nu au de ce să se teamă. Din încâlceala de fier e scos i palestinian plin de sânge. Are un glonț înfipt în cap și alte două i partea dreaptă a corpului.

Când se întorc de la magazin, ceilalți doi tineri află de la aoul nefericita întâmplare și intră în panică. Cercetările poliției

ar putea duce la adresa la care se află. Pot fi căutați și descărcători de la magazin, ceea ce le va face imposibilă misiunea.

– E mai puțin probabil ca cineva să fi văzut mașina aici, îi liniștește Raoul, deși nici el nu e în apele lui. Totuși o să vă petreceți noaptea într-o debara mascată de un perete fals.

– Și mâine? întreabă Yahyah.

– Să vedem mai întâi ce măsuri o să ia poliția. Dar ce e cu asta? mai zice Raoul, arătând către un uriaș urs Panda de jucărie.

– Ideea mea, răspunde Yahyah.

Moartea lui Rashid e lăsată deoparte. Mult mai importantă e ducerea la bun sfârșit a misiunii.

– Tot nu înțeleg.

– Simplu. Așa am învățat, că ideile cele mai simple sunt cele mai eficiente. Am cumpărat ursul ăsta pentru surioara mea, cadou de Anul Nou. Dar surioara nu-l vrea, nu i-a plăcut deloc. Așa sunt fetele, răzgâiate. Ar vrea în schimb o păpușă Barbie. Așa că trebuie să înapoiez ursul și să-i iau o păpușă.

– Doar că ursul va fi puțin modificat, continuă Raoul. Bravo, puștiule, genială idee! Îți prevăd un viitor mare.

– Totul e ca vânzătoarea să nu sesizeze diferența de greutate.

– N-o să-l pună pe cântar, fii liniștit. Mâine e ultima zi de cumpărături pentru Anul Nou, o să fie prea ocupată ca să mai ia seama la amănunte. Rămâne doar problema programării. O dată ascunsă în urs, bomba începe numărătoarea inversă.

– În trei ore o să fim acolo! prorocște Yahyah.

A doua zi, atentatorii află de la știri că, în cazul palestinianului ucis, poliția nu a dat de nici un fir și cercetările trenează. E ziua cea mare. Bomba e introdusă în uriașul Panda, și, înainte ca ursul să fie cusut la loc, e apăsat butonul roșu. De-acum, cronometrul morții a început să ticăie.

Lui Yahyah nu-i este frică. Emoția care-i face sângele să pulseze mai iute îi dă o stare de beatitudine. Până la Kalaniș ia un taxi. La raionul de jucării e o aglomerație de zile mari, și vânzătorii și supraveghetorii de etaj nu mai prididesc să facă față. Yahyah este luat în primire chiar de șeful de etaj, care-i ascultă amabil rugămintea. Pipăie ursul în folia de plastic și se asigură că

giliul nu a fost rupt. N-are timp să controleze și partea de jos a foliei, care a fost desfăcută și relipită. Face schimbul cu păpușa licitată și se îndreaptă către un alt client.

Yahyah plătește diferența de preț și pleacă mulțumit, cu păpușa sub braț. Pe neașteptate, o idee îi se înfige în minte ca un fier înroșit: dacă ursul va fi cumpărat de altcineva și dus acasă? Ce efect devastator! Mai zăbovește prin magazin, trăgând cu ochiul spre standul de jucării, dar prea mult timp nu poate rămâne. Îi bate la ochi și, pe de altă parte, deja a trecut o oră de când bomba fost amorșată. Se roagă tot timpul lui Allah ca uriașul Panda să rămână acolo și se întoarce cu un taxi în cartierul arab.

Coboară în fața unui hotel și intră, nu înainte de a-i lăsa șoferului un bacșiș consistent. Se asigură că mașina a plecat și iese, dreptându-se repede, pe străduțe ocolite, spre casa lui Fatma. Îi deschide chiar femeia, care de astă dată nu e singură. Trei palestinieni, care nu fac nici un efort de a se recomanda, își beau liniștiți cafelele și fumează țigări de foi.

– Ei? face Fatma în loc de bună ziua.

– Jamal a ajuns? întreabă Yahyah, înainte de a da raportul.

– Da, răspunde Fatma. De Rashid îmi pare rău, dar și-a pierdut capul; nepermis pentru cineva care vrea să facă parte din Frăție.

Yahyah își privește ceasul și murmură:

– Mai sunt exact patruzeci și cinci de minute.

Unul dintre palestinieni comută televizorul pe postul național și se pun cu toții pe așteptare. Îl întrerup foarte rar pe Yahyah, care relatează în amănunțime toată tevatura. Sunt mulțumiți de cele auzite și nu au decât cuvinte de laudă. Fatma îi întinde tânărului un pahar cu rachiu și-i face cu ochiul.

– Dacă ai reușit, va trebui ca un timp să rămâi ascuns. Să spui alor tăi că ai câștigat o excursie și pleci pentru zece zile.

– Unde o să stai?

– Aici, în laboratorul de la subsol. Părinții tăi vor primi câteva ilustrate din Cipru.

– Nu e cusut cu ață albă? face Yahyah.

– Părinții tăi sunt și ei palestinieni și vor înțelege. Nu trebuie să-ți faci griji.

Unul dintre oaspeți le face semn să tacă și dă mai tare sonorul televizorului. Filmul cu Stan și Bran s-a întrerupt, și crainica anunță că va da legătura cu un reporter care s-a deplasat rapid la supermarketul Kalaniș.

– Primele date arată că aici a avut loc un atentat cu bombă, relatează reporterul. Surse din poliție ne-au relatat că au fost înregistrați până acum cincisprezece morți, printre care șase copii, și treizeci și șase de răniți. De asemenea stricăciunile produse au afectat două etaje ale magazinului. Până la această oră, atentatul nu a fost revendicat.

Fatma stinge televizorul și scoate din bufet o șampanie. Ciocnesc cu toții, într-o atmosferă solemnă. Cei trei străini îl îmbrățișează pe rând pe Yahyah și-l sărută apăsând pe obraji, după care pleacă fără un cuvânt.

– De-acum ești celebru, Yahyah, îi spune Fatma, sărutându-l la rândul ei, dar altfel.

Tânărul e copleșit; își mai toarnă șampanie și o bea fără s-o mai deguste. Ochii îi strălucesc, iar vocea îi e gătuită.

– Ți-am adus ceva!

Scoate păpușa Barbie, pe care-o ținuse ascunsă sub cămașă, și i-o întinde femeii care-l privește cu ochi mirați.

Peste douăzeci de ani, Yahyah va primi înapoi aceeași păpușă, de la aceeași femeie, doar că atunci păpușa va ascunde în interior unul dintre cele mai diabolice planuri puse la cale de organizațiile teroriste internaționale conduse de oculta și suprema ANA-SAT.

Trag camionul la peron, chiar în dreptul pancartei pe care scrie "Vamă Giurgiu" și-mi fac cruce cu limba. Colosul nu pare nici impresionat decât o clipă la vederea unui berbec în plin elan sexual. Coborâm din cabină și facem câteva mișcări de dezmoșțire.

– Bună ziua, ne ia în primire un vameș fercheș. Pașapoartele frațului. Sunteți turci?

– Turci, bre, nu se vede?! îi răspund eu politicoș.

– Știi românește?

– Mai bine ca turca, îi zic zâmbitor, nemintînd nici un pac.

Vameșul râde și-și bagă botul sub prelată.

– Ce-avem aici? Numai țigări?

– Țigări, guma, brichet, papuc. Scrie tot.

– Ceva bombe? mai întreabă vameșul, blîntuit de spiritul norului.

– Ba da, asta! răspund eu, arătîndu-i coperta unui Penthouse, care se lîlbărțează o țîșoasă de categoria grea.

Vameșul râde și-i dă o palmă pe spate Colosului, care scoate teva cuvinte în arabă, ducînd mîna la prohab.

– Ce zice asta? se interesează vameșul, în timp ce doi zdrami urcați în camion aleg, prin sondaj, câteva cutii.

– Pipi, lămuresc eu.

– Păi și ce, vrea viză de pașaport pentru asta?! Să se ducă tufiguri!

Se apucă de desfăcut cutiile depuse pe asfalt, prefăcîndu-se că nu vede pachetul barosan pe care i-l pregătisem. După ce termină de scormonit, dă ocol mașinii, făcîndu-și gura punga:

– Lasă pachetul la recepția primului motel întâlnit pe partea stângă, și dă și băieților ceva.

Asta numesc eu vameș cinstit și curat. Le înfund zdrahonilor în buzunare câte o bancnotă de zece mărci, și ăștia pun la loc lăzile, lăsând prelata. Par dispuși să-mi șteargă și parbrizul, dar Colosul, apărut din tufișuri, îi oprește. Se apucă chiar el să-l curețe de praf, cu o cârpă mare și soioasă.

Vameșul ne face formele și trecem la poliția de frontieră, unde, cu o altă bancnotă, dar de o sută de mărci, preîntâmpinăm orice neplăcere.

– Cum te simți la tine în țară? mă întreabă Colosul, de cum începem să rulăm pe autostrada spre București.

– Ceva mai bine decât un rahat într-o clepsidră, zic eu, răspunzând cu un gest obscen unei fătuci care ne făcea semne fără echivoc din dreptul unei parări de TIR-uri.

– Poate ar fi trebuit s-o luăm cu noi. Am auzit numai lucruri bune despre românce, face Colosul, lingându-se pe buze.

– Nu și depre sifilisul cu care te-ar putea cadorisi, deși pun rămășag că de tine nu se leagă nici cel mai al dracului microb.

– Nu prea îmi place ce facem. Nu sunt bun pentru spion. Mie dă-mi o pușcă și spune-mi în cine să trag. Mi-am schimbat de atâtea ori pașaportul, că nici nu mi știu dacă am existat vreodată cu adevărat. Prea multe farafastăcuri pentru un om cinstit ca mine. Prefer să lupt pe bune, într-o junglă asiatică sau africană. Acolo mă simt în elementul meu.

– O mică variație nu poate decât să-ți facă bine, zic eu. Nu e rău să încerci să fii mai rezervat. Când văd un TIR turcesc, polițiștii devin din cale-afară de harnici.

– O lume civilizată și plină de oameni care-și fac datoria! exclamă scârbit Colosul. Înainte să plec în State, unde am fost dat în urmărire generală, am petrecut două săptămâni pe o insulă din Hawaii. A fost ca-n basme: gagicile se plimbau doar cu un firicel printre buci și găseai mai multă băutură și droguri decât în cel mai vestit tractir din Las Vegas. Mă simțeam ca un împărat. Ciocolatiile de acolo mă declaraseră chiar un fel de vraci, ziceau că numai specia asta posedă atât de mulți dolari. Pe scurt, am trecut la lecuit

olnavii. Vezi bine că cele mai multe boli le aveau femeile, așa
ă, atunci când am pus cap-compas spre Angola, cântăream cât
n sfrijit de băștinaș. Cred că aș fi rămas acolo mult și bine, dacă
n pârilit de detectiv nu și-ar fi băgat nasul în colțul ăla uitat de
mea civilizată. Bezmeticul era pe urmele unei rețele de trafi-
anți și a dat peste mine. Mă avea pe lista lui cu lume bună, drept
are s-a arătat foarte bucuros să mă găbjească. S-a programat la
consultație și mi s-a plâns că-l dor teribil șalele, exact acolo
nde-și ținea cătușele. Mi-a propus să i le extrag și să le port pe
râini drept amintire. Tipul părea destul de convingător, întrucât
și însoțise propunerea cu un pistol Colt, pe care-l tot trecea dintr-o
rână în alta, de parcă l-ar fi fript. Am căzut de acord că e cazul
ă sărbătorim însănătoșirea și am destupat o sticlă de whisky.
Omul nu apucase să cunoască obiceiurile casei, așa că, în clipa în
are s-a trântit în jilțul pregătit de prietenii mei ciocolatii pentru
ituatii nepevăzute, a primit în fund o țeapă otrăvită. Haioasă
rașinărie, nici nu-ți vine să crezi ce le mai trece prin cap băști-
așilor ăia. L-am îngropat pe tip sub un palmier. A avut parte de
slujbă destul de sumară, pe care o învățasem dela un ucigaș
in Chicago, pe lângă care-mi făcusem ucenicia. Rahatul fusese
ră stârnit, și a trebuit să-mi fac bagajul. Dacă ar fi să mă retrag
reodată, acolo m-aș întoarce.

– Visezi, soldat Sheldon, ricanez eu, aprinzând farurile. Ești
n ucigaș plătit, și ucigașii plătiți nu ies la pensie.

– Sictir! se indignează Colosul, făcând apel la cunoștințele
ale sumare de turcă. Ucigașii plătiți sunt și ei oameni.

– Ești însemnat, prostovane! Ai încetat să mai fii propriul
ău stăpân. Singurul loc de retragere e groapa comună.

– Du-te dracu'! scuipă Colosul, nemulțumit de perspectiva
umbră. Nu s-a născut încă omul care să-l dovedească pe Colos.

E noapte de-a binelea când parcăm în preajma complexului
e depozite unde vom descărca marfa. Patronul și-a închis prăvălia,
șă că până a doua zi dimineța suntem liberi. După tămbălăul de
a revoluția din 1989, figurez pe lista câtorva servicii secrete¹, așa

¹ Vezi „Pentru bani, înainte” și urmarea de același autor (n. tr.).

că nu mă prea înghesui să mă afișez în locuri publice. Tragem la un hotel aflat în apropiere și luăm un apartament.

Coborâm în restaurant și-l las pe Colos să ia comanda, nu înainte de a-i atrage atenția să stea liniștit și să nu facă bâlci. Eu plec în căutarea unui telefon public și, când îl găsesc, formez numărul pe care mi-l dăduse Cliff¹, pentru legătura cu România. Îmi răspunde un robot care mă lămurește că am sunat la familia Stan și mă invită să las un mesaj după semnalul sonor. Înjur în gând și dau drumul la muzicuță:

– În legătură cu anunțul din ziar. M-ar interesa telefonul GSM. Sunt din provincie și plec mâine dimineață.

Închid și intru iar la restaurant. De acum ei vor fi cei care mă vor contacta. Mă gândesc la ce spunea Colosul și-i dau dreptate: dansul pe sârmă nu face parte din preferințele noastre. Pe de altă parte, o dată intrat în horă, cale de întors nu mai există. Revin îngândurat la masă, unde Colosul îmi dă vestea cea bună:

– Am comandat toate rahaturile care le aveau pe listă. Ne-au pus și șervețele.

– Vorbește mai încet, îl domolesc eu. Aici nu ești în Hawaii.

– Vrei să spui că nu găsim păsărici prin partea locului? devine neliniștit uriașul.

– Nu te-ar tenta mai mult un spectacol de operă?

Colosul mă privește neîncrezător și nu știe ce să spună. Alternativa ar putea face parte din planul acțiunii, dar consideră că pentru așa un chin ar trebui să primim extra. Chelnerul ne aduce potolul și ne urează poftă bună. Zăbovește prin zonă, de parcă ar vrea să se asigure că apreciem cum se cuvine bucătăria românească.

– Ia și tu o bucată, dacă ți-e foame, zic eu îndatoritor.

– He-he! Face tipul, frecându-și mâinile. Domnii n-au nevoie de companie?

– De a ta, nu, mersi, îl lămuresc eu.

– Avem două domnișoare noi care v-ar putea face seara mai plăcută.

– Sunt curate?

¹ Agentul CIA care-l recutase pe Florin Zamfir pentru comandoul Brutus (vezi „Ordon: Ucide-ți aproapele!” de același autor) (II, II).

– Vai de mine! se ofensează chelnerul, de parcă ar fi fost orba de mă-sa. În localul nostru nu servim decât marfă de calitate, cu controlul veterinar la zi.

Pare încântat de gluma făcută, deși nu e convins că i-am păuns tâcul. Mai dă cu șervetul după niște firimituri, deranjându-l e Colos, care e în continuare aplecat peste farfurie.

– Ce tot vrea ăsta? se agită el furios. Să lase naibii muștele, ă nu mă deranjează.

– Zice că nu trebuie să mai mergem până la operă. Are el ouă balerine care și-au luat de lucru la domiciliu.

Colosul prinde mișcarea și e ceva mai radios. Se șterge la gură cu mânăca sacoului din buzunarul căruia scoate o bancnotă. Onpătorește și o plasează în șervetul zburător al chelnerului.

Chelnerul primește cu bucurie vestea și dispăre de parcă ar avea patine cu roțile. În aceeași viteză sosesc și demoazele, care rată ca niște studenți la fără frecvență. Întreb politicos ce vor să servească, deși știu că șampania e pe drum. Nu se dau la o parte aici să guste niscaiva icre negre și creveți. Colosul se arată interesat de gusturile tipelor și hălește dintr-o dată o jumătate de porție. Și treacăt, își plasează o mână pe coapsa celei mai apropiate și rimește drept răspuns un zâmbet panoramic.

– Pe noi ne cheamă la fel: Iusuf. Vouă cum vă spune, păpușelor? întreb eu.

– Și pe noi ne cheamă la fel: Sândăluța! îmi răspunde blonda care pare și șefa grupului.

– Și cum o să vă deosebim? mai întreb eu ca prostul.

– E nevoie? face blonda, anunțându-mi dinainte meniul. unteți turci?

– Da, dar o punem ca europenii, o liniștesc eu.

– Vorbești bine românește. Colegul tău nu știe?

– Nu, e pentru prima oară pe meleagurile astea. Dacă avem un program vreun colocviu sau un simpozion, va trebui să te azezi numai pe mine. Care sunt condițiile voastre?

Blonda scoate un creion dermatograf și notează suma pe un șervețel. Colosul privește cifrele desenate stângaci și se edumirește.

– Ce e cu atâtea zerouri, zice el în engleză, când e vorba de budă, două ajung.

– Ce spune? se interesează cealaltă Săndăluță.

– Spune că l-ar interesa mai mult să știe cât cereți, decât să-i prezentați datoria externă a României.

Ca să fie mai explicit, uriașul ia creionul dermatograf și-i scrie fetei direct în palmă suma pe care o consideră el cea mai adecvată.

– Cu banii ăștia, apreciază blonda, vă puteți cumpăra o casetă porno și să v-o puneți împreună.

Târguiala îl scoate din sărite pe Colos. Achită nota de plată și mă ia de braț, lăsându-le pe balerine cu buza umflată.

– Aici nu e Hawaii, asta e sigur, îmi spune el o dată ajunși în cameră. Cunosc o metodă mult mai rapidă și mai ieftină.

Și, într-adevăr, la room-service sunt de serviciu alte preotese ale falusului, care nu ezită să se comporte asemenea unor spărgători de grevă.

A doua zi dimineată, patronul depozitului ne ia în primire, și camionul e descărcat de niște tuciuiri care ne dau de înțeles că treaba asta ne costă pe noi. Le arunc niște mărunțiș și intru în biroul improvizat al patronului, un iranian cu o burtă pantagruelică. Îmi înapoiază frahtul semnat, împreună cu un plic sigilat.

– Citești și rupi! adaugă el în șoaptă.

Deschid plicul și memorez numele și adresa unde trebuie să ajungem, după care-l mototolesc și-i dau foc.

Ne luăm rămas bun și, după un drum scurt, parcăm în curtea unei mari întreprinderi textile. Acolo îl întâlnim și pe șoferul care trebuie să preia camionul, iar eu și Colosul, despovărați de o grijă, o luăm pe jos spre complexul studentesc, ținta noastră, sporovăind ca doi prieteni buni.

Adresa la care trebuie să ajungem se dovedește cea a unui cămin pentru studenți străini. Batem în ușa camerei 215 și ne deschide un tinerel negricios, cu o mustăcioară ca un fir de gută. E fericit, de parcă și-ar fi reîntâlnit frații scăpați dintr-un război nemilos. Ne invită să-l însoțim în mașina lui, un Mercedes rablagit, care oftează din toate încheieturile. Proprietarul este însă

parte încântat și ne oferă detalii despre performanțele automobilului pe care-l conduce.

Afară s-a pornit o ploaie deasă de primăvară, și pomii încep să vâzânde cu ochii. Abia acum realizez pe deplin că sunt în țara mea, în România. Un loc în care nu mă voi mai putea întoarce niciodată pentru totdeauna, pentru că sunt un proscris. Las la o parte sentimentalismul de doi bani și mă gândesc că, de fapt, un mercenar n-are patrie și nici țară. El e soldatul lumii, asemenea nui copil al străzii. Frumoasă țară, gândesc eu impasibil, păcat că e populată!

Șoferul Mercedesului oprește la un semafor și formează rapid un număr pe mobil. Îi spune interlocutorului ceva despre o găină care tocmai a ouat, după care închide și continuă drumul. Un timp, autem plimbați aparent fără nici o țintă, dar, într-un târziu, mașina intră pe o străduță dintr-un cartier rezidențial și oprește în dreptul unei limuzine cu geamuri negre. Mustăcioara ne spune să urcăm în ea și să așteptăm, ceea ce și facem. În limuzina nu e nimeni. Colosul, care a mai trecut o dată prin tipul ăsta de mașină, apăsă avid după butonul care desface barul, dar nu găsește înăuntru decât două sticle de Cola. Bodoșăne ceva despre ospitalitatea azdelor și închide scârbit ușa. E într-o agitație continuă, de parcă ar fi primit în dos o delegație de furnici africane. Foarte greu de jucat cu un asemenea partener, mai ales într-o misiune delicată ca asta, dar nu mă pot plânge nici unui serviciu de personal.

Portiera se deschide și primim vizita unui uriaș, de talia Colosului, bărbos și cu niște ochelari negri pe nas, care-i ascund ochii din față. Limuzina o ia din loc, și bărbosul, înainte de a orbi, dă drumul la radio. O muzică unduioasă umple atmosfera.

— Eu sunt Yasser, zice matahala, întinzându-ne o mână doloană, plină de inele.

Când se apleacă, îi văd, pe sub cămașa descheiată, lanțul gros de aur, și mai văd ceva care mă lasă cu gura căscată: un tatuaj ce struchipează două iatagane încrucișate. Mă screm să-mi amintesc unde mai văzusem desenul, în timp ce-i torn mesajul:

– Inginerul mi-a spus că ne putem încrede în tine și-n oamenii tăi. Trebuie asigurat tranzitul unui transport de la Chișinău spre Bruxelles, via Budapesta.

Yasser cugetă o vreme la cele auzite și gângurește:

– O să coste o grămadă de bani.

– Nu asta e lucrul cel mai greu. Banii vor fi primiți de la un sudanez, sub forma unei linii de credit pentru importuri de aparatură electronică.

– Când sosește hârtia?

– Deocamdată nu știm nici noi. Vei fi anunțat în timp util. Până atunci, trebuie să-ți activezi rețeaua. Camionul va fi descărcat la Bacău, dar numai o parte. Restul trebuie să ajungă la Timișoara și de acolo la Budapesta.

– Pentru ieșire, propun o cale ocolită, prin Serbia și Slovenia.

– E cam lung traseul, zic eu, gândindu-mă că nu voi putea anunța în timp util baza despre schimbarea survenită.

– Mai lung, dar mai sigur, îmi răspunde Yasser.

– Trebuie să iau legătura cu Inginerul, nu mă las eu. Ocolul ăsta nu e trecut în program.

– Nu e nevoie, mi-o taie Yasser, scotându-și ochelarii și aruncându-mi o privire urâtă. O să-i transmit eu. De altfel, trebuie să te obișnuiești cu ideea că pe teritoriul ăsta puterea de decizie îmi aparține mie.

– Nu poate fi doar treaba ta, îmi sare Colosul în ajutor. De siguranța transportului răspundem noi. Cine ne poate garanta că vreunul dintre băieții tăi nu e pe statele de plată ale poliției?

– E invers, câțiva polițiști sunt pe statele noastre, se hlizește Yasser, rotunjindu-și buzele. Ca și voi. Iar rolul vostru e să identificați rețeaua și să fixați traseul.

– Ca să ajung pe statul tău de plată, trebuie să fiu chior, ciung și schiop, și nici atunci n-o să ai destui bani ca să mă plătești! sare Colosul, care nu suportă să primească ordine de la necunoscuți.

Yasser se lasă pe spate și-și mijește ochii. Duce mâna la piept și înlemnim, așteptând să ne trezim cu un pistol în față. În loc de așa ceva, mâna arabilui se apucă să scarmene cu asiduitate subsuoara cam năclăită.

– Ca și voi, ordinele le primesc numai de la Inginer. Dar ce e-ntâmplă în România e treaba mea exclusivă.

Scoate două pașapoarte cu viza de intrare și câteva hârtii din care reiese că suntem oameni de afaceri turci, veniți să investească în România.

– Aveți șapte zile să vă plimbați prin țară. Vă sugerez, să nu vi le pierdeți prin baruri și prin taverne deocheate, ne spune Yasser, dovedindu-se informat în legătură cu escapadele noastre. Luați cunoștință de traseul pe care vi-l propun și intrați în contact cu filierele pe care vi le dau. Nu știu ce mă face să cred că voi veți conduce camionul care va veni de la Chișinău, așa că e bine să cunoașteți dinainte drumul.

Arabul scoate un laptop și-i dă parola. Calculatorul se pune pe treabă și ne dezvăluie întreaga documentație. Yasser știa totul dinainte și ne lăsase să turuim ca proștii.

– La Albița, la graniță, înaintea camionului vostru se va găsi un camion „iepure“, încărcat cu marfă de contrabandă, așa că vouă o să vă dea OK-ul de urgență. Vă atrag atenția că e posibil ca pe tot traseul, și în special la Bacău, să fiți urmăriți de o pereche de ochi albaștri.

– Să-i scoatem! propune Colosul, maestru al prostului obicei de a lăsa găvanele goale.

– Nici vorbă! sare Yasser. Poate fi chiar protecția poliției de care o plătim. Cel mai bine, veți descărca din mers.

– Adică vom arunca cutiile pe câmp? intervin eu nedumerit.

– Toate la timpul lor, mă temperează arabul. Deocamdată, priviți aici. În localitatea asta, veți reintra în posesia cutiilor care vă interesează.

Arabul mai clăpăie ceva la laptop, și, în scurt timp, realizez că pe teritoriul dragii mele țărișoare acționează una dintre cele mai bine puse la punct rețele din câte am întâlnit. Segmentele care fac legătura dintre rezidenți sunt oarbe, astfel că nici unii din cei care acționează nu se cunosc între ei. Conexiunea se petrece doar prin intermediul calculatoarelor „abonate“ la laptopul lui Yasser.

Practic, rețeaua este invincibilă, având verigi false și verigi varianta, un desiş în care s-ar pierde și cel mai iscusit detectiv. Îmi

opresc un fluierat de admirație și mă întreb prosteste cu ce s-or ocupa serviciile secrete în timpul ăsta.

Când lucrurile au devenit de-acum limpezi, ridic ochii și nu-mi vine să cred: suntem în Brașov și ne îndrepăm în cea mai mare viteză spre Poiană.

– Voi doi o să rămâneți aici, ne spune Yasser. Aveți un apartament rezervat la Alpin. Veți fi contactați de un om de-al meu care vă va însoți peste tot. Arătați-vă interesați de fermele de animale și de stănilile de oi. Sunt obiectivele în care „veți investi“.

– Cu ce bani? zice Colosul, care se arată, ca întotdeauna, interesat în obținerea unor foloase suplimentare.

Arabul râde și-și scarpină pieptul păros, făcându-ne din nou cunoștință cu lanțul de aur și cu tatuajul.

– Asta nu mai e treaba mea. O păsărică mi-a șoptit că nu ați venit total nepregătiți.

– Împrumută-ne și nouă păsărica asta, îi propune Colosul. A noastră a rămas gravidă și e pe ouă.

Limuzina se oprește în fața hotelului Alpin, și coborâm fără să ne luăm rămas bun. Șoferul scoate din portbagaj două valize și ni le lasă la picioare, fără un cuvânt, după care urcă la loc și automobilul dispare după un pâlț de brazi.

– Măcar ne-am făcut cu niște țoale, zice practic Colosul.

Primul lucru pe care-l fac e să umplu cada cu apă fierbinte, în care torn un borcan de săruri frumos mirositoare, ceea ce, evident, stârnește disprețul princiar al Colosului. Și, pe când pufăi mulțumit și sorb din paharul cu vodcă finlandeză, îmi cade fisa!

Sigur că da! Un tatuaj ca acela, două latagane încrucișate, nu-l întâlnești foarte des. Deși a trecut destul timp, îmi amintesc de decembrie 1989, pe când făceam încă parte din trupele secrete speciale pregătite pentru protecția Conducătorului Iubit...

...Dimineața zilei de 22 decembrie se anunță cețoasă și morhorată. Lipsa totală a zăpezii în plină iarnă îți creează o senzație ciudată, de barcagiu care vâslește pe uscat. La ora 05,07 (cinci, o sută șapte, în limbajul nostru), în tabăra secretă din Masivul

igăraș se dă alarmă roșie. Asta înseamnă că, în cinci minute, în-
g batalionul trebuie să fie în dispozitiv de luptă de grad opera-
/ zero. Știm exact ce avem de făcut, și ordinele care se mai aud
nt rare și scurte. Colonelul Boștină, comandantul batalionului,
ă în mijlocul platoului, cu picioarele rășchirate și cu mâinile la
ate. Este îmbrăcat ca și noi, într-o salopetă neagră, îmblănită,
ră însemne de grad, și în loc de chipiu, cu o șapcă cu cozoroc lung,
re se poate transforma la nevoie într-o cagulă. Diagonala care-i
știne pistolul-mitralieră Șaman, de producție românească, aruncă
ciri întunecate.

Sunetul intermitent al alarmei se oprește fix la cinci, o suță
isprezece. Peste toată unitatea, luminată doar de lămpile de ca-
uflaj, s-a instaurat o liniște care te duce cu gândul la un cimitir
răsit. Colonelul rămâne în continuare nemișcat, fără să scoată
ci un cuvânt. Privirile i-au rămas țintuite în sus, spre antena de
dio, de parcă de-acolo ar trebui să vină ordinele pe care le aștep-
m. Încă cinci minute se scurg într-o tăcere totală. Am **încrămenit**
toții ca într-o fotografie: o suță de oameni, mânjiți pe față cu
opsea neagră, cu mâna dreaptă lipită de armele cu țevi scurte,
state cu încărcătoare de 120 cartușe de război.

La capătul celor cinci minute, pe aleea dinspre clădirea Sta-
lui Major apare o mașină militară din care coboară un tip înalt,
brăcat în uniformă, purtând ochelari negri. Îl recunoaștem cu
ții: e generalul-comandant care acum primește raportul șoptit al
olonelului. Generalul-comandant salută scurt și comandă pe loc
paus.

— Ostași, ni se adresează el, a venit ziua pentru care v-ați pre-
tit și v-ați instruit pe timpul pe care l-ați petrecut aici. A venit ziua
care Conducătorul Iubit are nevoie de voi, de întreaga voastră
apacitate de luptă. Forțe ostile, care au pătruns în țara noastră,
au alăturat oficinilor de spionaj aflate până acum în stare de
onservare. Ele vor să stârnească teroare și panică, pentru ca la
lăpostul acestora să dea o lovitură de stat. Nu putem admite
a ceva, nu putem lăsa cuceririle noastre revoluționare să fie
lăturate de această mână de complotiști, conduși din umbră de
rcurile imperialiste și revizioniste. Suntem pregătiți să le dăm

o replică pe măsură. Armata este deja stăpână pe situație, dar, din păcate, trupele active nu sunt instruite pentru luptele de stradă. Voi însă sunteți imbatabili în acest gen de luptă. De aceea, voi veți fi aceia care veți acționa în înfruntarea directă cu elementele ostile orânduirii noastre socialiste. Conducătorul Iubit știe că se poate baza pe voi și vă ordonă să lichidați în cel mai scurt timp celulele organizate de inamic. Veți acționa în trei direcții principale: Timișoara, București și Sibiu. Situația cere să vă împărțiți în formațiuni de câte trei oameni și să păstrați legătura prin stații. Veți apela la toate mijloacele și metodele luptei antiteroriste pe care vi le-ați însușit. Nu ezitați să trageți în oricine vi se pare suspect, chiar dacă are aparența unui trecător obișnuit. Chiar dacă e copil, femeie sau o figură cunoscută. Orice ezitare poate fi un pas înapoi în fața dușmanului. Mai bine să moară o sută de nevinovați, decât să scape un vinovat. Comandanții voștri de pluton vă vor comunica ariile de dispersare. Ați făcut cu toții un jurământ și aștept din partea voastră să-l respectați întocmai. Aceia dintre voi care vor fi uciși, vor fi îngropați imediat, fără însemne și semne de recunoaștere. Cei răniți vor primi ajutor, după caz, dar sub nici o formă nu vor accepta să fie spitalizați. E de preferat un glonț de grație. Sper să avem cât mai puține cazuri, poate chiar nici unul. Despre voi nu mai știe nimeni altcineva decât eu și Conducătorul Iubit. Nici miliția, nici armata, nici securitatea nu sunt informate de existența voastră, așa că, dacă veți fi prinși, cereți să fiți puși în legătură cu colonelul Beciulescu. Rețineți numele: Beciulescu. El va decide ce se va întâmpla cu voi. Vă urez succes!

– Drept! ordonă colonelul Boștină.

– Colonel Boștină! se aude iar glasul tăios al generalului-comandant. Ordon începerea operațiunii ZZZ. Executarea!

Înainte de a se urca în mașină, mai șușotesc ceva împreună. Colonelul ne trece repede în revistă, iar eu și doi camarazi suntem scoși din front.

– Voi trei veți forma garda de corp pentru generalul-comandant. Vă aflați sub ordinele lui directe, până la terminarea misiunii.

Urcăm fără nici un comentariu în mașina militară și ne instalăm pe bancheta din spate. După un traseu sinuos, pătrundem

Într-un heliport improvizat și ne îmbarcăm într-un avion Piton
are-și ia imediat zborul. În căști ~~auzim vocea generalului co-~~
mandant:

– Vom merge la București. Acolo mă veți însoți pretutindeni.
La ordinul meu, trageți fără somație în tot ce mișcă. Vă sfătuiesc
să nu băgați la cap nimic din ceea ce veți vedea sau auzi. Singura
oastră grijă e să-mi asigurați securitatea, douăzeci și patru de ore
în douăzeci și patru. Nu plecați de lângă mine cu nici un chip,
indiferent cine vă va da ordinul acesta. Dacă totuși voi fi atins și
cîș, luați legătura imediat cu colonelul Beciulescu și așteptați
instrucțiuni.

Aterizăm la o minibază din Snagov și-l însoțim pe gene-
ralul-comandant într-o clădire tip vilă, unde se află strânși mai
mulți ofițeri și doi civili. Sunt toți agitați și nervoși.

– Conducătorul Suprem a întrebat de dumneavoastră! sare
la întâmpinare un ofițer tânăr.

– Îl voi contacta imediat, zice generalul. Care mai e situația
la teren?

– Avem informații că rețeaua KGB a pornit acțiunea înain-
tea semnalului convenit. Tancurile se retrag deja în unități.

– Securitatea?

– S-a retras complet din teren. Se pare că au primit ordin să
epună armamentul în fișete și să se grupeze în sedii.

– Cine a dat ordinul ăsta? se răstește generalul.

– Nu știm. Șeful DSS¹-ului nu e de găsit.

Generalul se albește la față și scrâșnește din dinți. Ia legătura
prin telefonul scurt cu Comandantul Suprem, și convorbirea nu
urează nici un minut. Lasă receptorul în furcă, și cuvintele șop-
rite abia i se aud:

– Trecem la varianta B a ordinului „Trăsnete și Fulgere”.
Ați convocat pe Student?

– E la vila 23.

– Orice ordin venit din partea ministrului apărării este nul.
Din acest moment, ascultați numai de ordinele mele.

¹ Departamentul Securității Statului (n. tr.)

Îl însoțim pe general într-o clădire învecinată, unde, la o masă lungă, stau trei tipi negricioși, în fața unor căni cu ceai aburind. Generalul răspunde scurt la salut și intră de-a dreptul în subiect, adresându-se celui care pare șeful grupului:

– În cât timp poți așeza oamenii în dispozitiv?

– Cinci ore.

– E mult. În trei ore să fie pregătiți. Îi îmbraci în uniforme de miliție și de gărzi patriotice. Ca semn distinctiv, vor purta pe brațul stâng, cât mai aproape de umăr, o brasardă tricoloră. La ora unu fix, transmiți ordinul „Akbar”. Se trage în oameni izolați sau grupuri mici. Trebuie stărnită panica și confuzia. Dacă vor întâmpina rezistența trupelor regulate ale armatei, oamenii tăi să se retragă imediat.

Insul desemnat cu porecla de Studentul se ridică și-și umflă pieptul vânos. Prin tunică descheiată îi putem admira un tatuaj ciudat: două iatagane încrucișate, cu tășurile însângerate.

– Înțeles! strigă el cu o voce răgușită. Vreau însă reconfirmarea ieșirii din ordinul securității.

– O ai! Acționezi numai la ordinele mele. Dacă lucrurile vor decurge conform planului, la ordinul „Crăciun însângerat” vă retrageți pe aeroportul militar Otopeni și în portul militar Constanța.

Ne aruncăm într-o ambulanță și pornim spre București. Spre stupoarea noastră, generalul își trage peste piciorul drept un aparat ghipsat, dar nici unul dintre noi nu îndrăznește să se mire. Orașul pare pustiu. Doar ici și colo, grupuri nemișcate de oameni. Ne intersectăm cu o coloană de tancuri, pe care sunt agățați soldați. Arată cu degetele semnul victoriei. Pătrundem în Comitetul Central printr-un tunel care se deschide dintr-o parcare subterană, aflată nu departe de clădire.

Luăm liftul care se oprește la etajul întâi. Pe culoar e liniște. În dreptul fiecărei uși stau câte doi civili, ținându-și mâinile în buzunarele scurtelor de iarnă. Generalul se oprește în fața unei uși capitonate în piele și, după ce se legitimează, ne ordonă să rămânem pe culoar. Iese după cinci minute. Este alb la față, iar buzele lui subțiri, schimonosite într-un rictus, și-au pierdut culoarea.

– Tu! mă arată el cu degetul. Intri în camera cinci și tragi
oricine se află acolo. Folosește pistolul! Executarea!

Îmi armez pistolul Carpați și mă îndrept spre camera în-
icată. Tipii din cadrul ușii îmi aruncă priviri rele, dar nu îndrăz-
esc să mă oprească. Deschid și pătrund într-un birou în care se
flă o singură persoană. E îmbrăcată într-o uniformă de general
i are tunica descheiată. Se ridică încet din spatele mesei simple.
lu mă privește cu frică, ochii îi sunt mai degrabă oboșiți. Observ
tr-o fracțiune de secundă pistolul militar, scos pe jumătate din
ocul aflat pe masă, dar generalul cu păr alb nu are intenția să-l
olosească. Ridică mâinile spre mine și vrea să-mi spună ceva, dar
u-l mai ascult. De la nici doi metri, ochesc și-i înfig un glonț
rept în inimă. Cade la loc, pe scaun, și sângele îi inundă repede
âmașa. O ușă interioară se întredeschide, dar se reînchide brusc.

Am îndeplinit ordinul și fac stânga-mprejur, reintrând în dis-
ozitiv. Generalul privește prin ușa rămasă întredeschisă, după
are o închide încet, și-și scoate chipiul, trecându-și mâna prin
ărul tuns perie. Se întoarce spre noi și ne ordonă cu voce fermă:

– Voi trei! Vă întoarceți în subsol și mă așteptați la gura tu-
elului. Dacă nu mă întorc într-o oră, vă considerați misiunea
cheiată și acționați conform celor stabilite.

După trei sferturi de oră, suntem contactați prin stație de
eneralul care ne ordonă să luăm poziție în Palatul Regal. Suntem
onduși printr-un alt tunel, până într-o cameră a palatului, disi-
ulată într-un perete dublu. Prin ochiul de geam, putem vedea
omitetul Central și mulțimea adunată în piață. Se strigă lozinci
nticomuniste și oamenii forțează intrarea în clădire. Pe terasă
terizează un elicopter alb spre care se grăbesc câțiva indivizi.

recunoaștem și pe generalul-comandant care, înainte ca elicot-
rul să se înalțe, primește din partea unui ins micuț, cu căciulă de
strahan pe cap, o valiză tip diplomat. Generalul o strânge la piept
salută militarăște. Se apleacă și, în timp ce elicopterul se des-
rinde și ia înălțime, dispăre pe una din ferestrele ce dă pe terasă.

A fost ultima oară când l-am mai văzut atât de aproape pe cel
are devenise comandantul suprem al armatei și care avea în
âini destinele țării. Iar eu, alături de ceilalți doi camarazi ai mei,

urma să primesc în piept, drept recompensă, un glonț pregătit special. Doar o întâmplare stupidă avea să-mi salveze viața, și am tras concluzia că și noi, mercenarii, avem un Dumnezeu al nostru, alături de cel al bețivilor și cel al copiilor...

...După o săptămână în care am luat contact cu toate rețelele rețelei arabe, ghidul dat de Yasser își ia rămas bun și ne urează succes. Colosul, care s-a cam plictisit de postura de investor străin, vrea să mă tragă spre barul cel mai apropiat. Îl prind de braț și-l invit la o plimbare prin pădure, pentru a admira frumusețile naturii.

– Ce te-a apucat? mă întreabă el intrigat. Doar n-o să ne apucăm acum să culegem floricele și fructe de pădure!

– Respiră adânc, îi zic, trăgând semnificativ aer în piept. Ce spui ce aer curat și tare? E o plăcere să-ți umpli plămânii cu ozonul de la munte. Face bine și la creier.

Urișul mă privește neîncrezător și mormăie ceva în legătură cu creșterea vertiginoasă a gradului de tembelism al unor persoane din jurul lui.

– Știi, continuu eu, sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le discut cu tine, iar prezența microfoanelor din cameră mă inhibă.

– Vrei să spui că arăboii sunt cu urechile pe noi? îi cade Colosului fisa.

– Și cu ochii, adaug eu. Îndrăgostiții din spatele nostru, care se simt și ei atrași de natură, fac exact acest lucru. Unde mai pui că pot exista mai multe perechi de ochi și de urechi.

– Să nu-mi spui că am devenit cele mai importante persoane din zonă!

– Nu e exclus. Măine plecăm în Finlanda, așa că numai astăzi mai putem intra în legătură cu omul nostru.

– Să apelăm la un truc! dă Colosul soluția, trăgându-și o alură de isteț proverbial.

– Te-ai gândit la ceva? întreb eu plin de neîncredere.

– Închipuie-ți! Închiriem o mașină, o luăm spre București, și dacă vedem că suntem urmăriți, băgăm gaz și scăpăm de ei! După aia ne putem face treaba liniștiți.

– Puiule, mi-ai dat încă o dată dovada că ești un monument de prostie. Ți-am spus că e bine să-ți oxigenezi creierul înainte de a deschide gura. Dacă facem cum propui tu, le dăm de bănuț și ne-a ales praful de munca noastră. Ca să nu mai vorbesc de cele două gloanțe care ne-ar căuta și în gaură de șarpe ca să ne prezinte condoleanțele lor.

Trag cu coada ochiului către Colos și abia mă abțin să izbucnesc în râs, când îl văd umflându-și pectoralii și trăgând aer în piept ca o pompă hidraulică.

– O să încerc să-l contactez altfel.

– Cum, dacă ziceai că ne-au băgat microfoane și-n găoază?!

– Am cumpărat un telemobil cu cartelă. Problema va fi locul întâlnirii. Am impresia că în lustra din cameră avem implantată și o cameră video.

Colosul renunță la exercițiile de respirație și-și strâmbă și mai mult fața hâdă:

– La dracu! Poți să halești tot aerul de pe-aici, că tot degeaba!

Ne întoarcem și-i putem admira pe cei doi îndrăgostiți sărutându-se cu foc și schimbând șoapte de amor și jurăminte veșnice. Facem o escală într-un mic local așezat într-un pâlț de brazi. E un loc discret, iar servirea e rapidă. Doar buda e cam strâmtă, făcută pentru un singur consumator aflat la ora nevoilor fiziologice. Este însă exact ce-mi trebuie. Mă asigur că nu există nici o legătură cu spațiul rezervat damelor și, în plus, închid și mica fereastră zăbreliată. Formez cu înfrigurare numărul memorat și fac urechea pâlnie după zgomotele nedorite. Ba, ca treaba să fie și mai sigură, mă pun și cu un ochi pe gaura cheii. Poziția nu e una dintre cele mai comode, dar, pentru ce am de făcut, aș sta și în vârful limbii. Mai ales când aud vocea suavă care-mi răspunde la apel:

– Bună ziua! Compania de asigurări VITA. Cu ce vă putem fi de folos?

– Bună ziua, domnișoară. Aș vrea să vorbesc cu domnul inspector Aurel.

– Nu este astăzi. Dar lăsați un număr de telefon și veți fi sunat mâine.

– Sunt Brutus, zic eu, fără nici o altă explicație.

Vocea îmi spune să aștept și-mi pune o muzică de taraf occidental. Înjur mărunț și-mi privesc ceasul. Dacă întârzii prea mult, tipul ocupat cu supravegherea noastră ar putea să miroasă ceva necurat. Nu poți sta în budă cât ai sta la duș. Taraful se oprește și aud vocea metalică a colonelului Lazăr:

– Fii scurt, putem fi depistați.

– Am o jucărie cu cartelă. Sunt la Alpin. Măine plec.

– Era vorba să vă întoarceți la București.

– Doar până la Otopeni, la aeroport.

– La dracu! Nu știu cum a răsuflat ceva și la SRI. Ar trebui să-ți modifici puținel mutra, să nu te oprească la aeroport. Ești pe lista lor neagră.

– Lasă mutra mea și spune ce fac acum!

Lazăr gândește cu viteza unui Ferrari în plină cursă și reîncepe să vorbească cadentat:

– Este ora șaisprezece. Mergeți la Brașov și intrați la ARO. Aveți dreptul la o seară de adio. Urmăriți programul de noapte al barului și, la plecare, agățați două curvulițe pe care le duceți cu voi în Poiană.

– Până aici e-n regulă, dar țin să te anunț că ne-au pus cîr-pitori peste tot. În plus, se pare că ne și filmează.

– Să fie sănătoși! O să se excite pe uscat. În problema cu curvulițele: nu vă rezeziți la primele două întâlniri. La o masă de lîngă ieșire veți găsi ce vă trebuie; ține minte că una e blondă și are cercei în formă de șarpe.

– Tot nu mi-ai spus cum vom lua legătura.

– Faci exact cum ți-am spus, restul mă privește pe mine. Și spune-i colegului tău ca, până la hotel, să-și țină mâinile acasă.

Aud clicul care mă anunță că toată convorbirea s-a încheiat și încep să înțeleg că nu mai înțeleg nimic. Nici nu mai e timp: gaura cheii se întunecă brusc și cineva de dincolo de ușă încearcă să intre.

– Imediat! strig eu, scoțând și două gemete, însoțite de un oftat de satisfacție.

Transform minusculul telefon în câteva bucățele mici, cărora le dau drumul în vasul WC-ului, după care trag apa. Părăsesc cabina și trec pe lângă un pișpirică care-mi zâmbește complice și se grăbește să-mi ia locul pe tron.

În camera de hotel, îi fac cunoscut cu voce tare Colosului că, fiind ultima noapte petrecută în România, ar fi cazul s-o facem lată, dar nu oriunde și nu oricum. Trebuie să fie ceva mai de soi și de aceea vom coborî în Brașov.

Spre ora zece seara, ne îmbrăcăm frumos și luăm un taxi care ne duce spre cuibușorul de nebunii. Barul ARO nu e unul care să te scoată din papuci. Programul e cam nașparliu, iar tipele care se tot dezbracă pe scenă ar trebui să-și mai facă din când în când câte o cură de Gerovital. În schimb, chelnerii sunt foarte coope-ranți: whiskyul e botezat în limitele buneii cuvințe, iar de la al treilea rând în sus, deja poate fi simțită grija celor care ne servesc – să nu care cumva să ne îmbătăm. De astă dată, însă, lucrurile astea ne lasă reci. Trag cu coada ochiului către mesele aflate în preajma ieșirii, dar nu disting mai nimic. S-a făcut târziu și cam trebuie să ridicăm ancora. Cerem nota de plată și, după ce îl lămurim pe șeful de sală că nu noi suntem aceia care au făcut cinste întregului local, scoatem banii și plătim cu lista de bucate în față. Șeful ne dă rapid restul în măruniș de metal, aruncându-ne o privire mai disprețuitoare decât a unei marchize care a călcat din neatenție într-un căcat de boschetar. Colosul nu e însă sensibil la finețuri și își umple buzunarul cu monezi.

Acu-i acu! Dacă întâlnirea nu se produce, cei care se ocupă de coordonarea comandoului Brutus vor rămâne cu buza umflată. Răsuflu ușurat când observ masa cu tipele comandate. Mă clatin preventiv și fac o escală tehnică pe scaunul liber din fața blondei care poartă o pereche de ochelari cu lentile cât roata carului.

– Doamnele sunt libere sau au program cultural-educativ?

– Ai vreo propunere? îmi răspunde bruneta cu păr lung, băgându-mi sub nas o țâță ademenitoare.

Îl arăt pe Colos, care și începuse să facă inventarul, și-l prezint ca pe unul dintre cei mai vestiți astrologi ai sfârșitului de mileniu.

– Ce e aia? întreabă Colosul, ca să nu rămână în afara discuției.

– Adică ești ghicitor, boule! Îi strecor eu, după care mă întorc iar spre tipese. Un aiurit, de altfel sănătos-tun. Ce-ați spune să facem o partidă de ghicit? Ați putea afla date foarte importante și utile despre viitorul vostru apropiat.

– Interesant! vorbește și blonda, care are o voce guturală, de fumător frunțaș. Hai să facem o încercare. Să ne spună amicul tău cât o să câștigăm, eu și prietena mea, în următoarele trei ore.

Șeful de sală, care a observat traseul nostru, prinde să ne dea târcoale, în speranța că-și va scoate pârlleala. Îi transmit să aducă patru limonade și o porție de scobitori.

– Dă-i drumul, Nostradamus! arunc apoi uriașului. Ai auzit ce doresc doamnele. Fă-ne o demonstrație.

Uriașul ar vrea să treacă mai întâi la o evaluare directă, dar își reamintește de indicațiile mele de a-și ține mâinile acasă, și-și rotește nervos unicul lui ochi. Dă pe gât paharul adus de chelner și asta pare să-i stârnească interesul. Scurpă tot conținutul pe fața de masă imaculată și face aprecieri negative în legătură cu gusturile mele în materie de băutură. Plătește trei sticle de șampanie și bagă motorină:

– Stelele îmi spun că se poate obține un câștig de o sută de dolari pe cap de locuitoare.

– Mă refeream la noi două, precizează blonda, nu la nemân-catele din holul hotelului.

– Să avem în față pe miss World și pe sora ei mai mică? se arată surprins Colosul, sorbind precaut din paharul cu șampanie.

– Câte femei ai avut în viața ta zbuciumată? șoptește bruneta, aplecându-se ușurel către Colos.

– Cine a stat să le numere? se oțărăște uriașul. Oricum, dacă mi-aș fi agățat un kilometraj la pendul, pot să spun că ar fi trebuit de mult să intru în reparații capitale.

– Ei bine, toate alea la un loc nu fac cât o oră cu mine! Nu exclus ca după aia să mă ceri și de nevastă.

– Iată un lucru la care nu ne-am gândit! În felul acesta, voi putea trece la treabă ori de câte ori vreau, fără să te mai plătesc.

– Pierdem timpul, decid eu practic. Ziceți o sumă și vedem dacă vă încadrați în sistemul tarifar pe care-l aplicăm în astfel de situații.

– Cinci sute de fiecare, și vă facem de Nufărul! hârâie blonda.

Colosul uită că are în față doi agenți secreți, și nu două târfe, și dă drumul la un hohot de râs care face să fluture draperiile groase de la ferestre. Doi chelneri se lovesc între ei, și un castron cu stridii aterizează în capul unui client, în timp ce pe scenă stripteusa cade-n noadă.

– Cinci sute? repetă Colosul după ce activitatea din bar s-a reluat. Pentru asta ar trebui să aveți cinci păsărici, care de care mai atrăgătoare, și zece buci care să nu stea o clipă locului!

Primește drept răspuns un șut în gleznă, și în cel mai scurt timp suntem într-un taxi care ne poartă spre Poiană, unde ne așteaptă platoul de filmare. Ca să nu mai fie nici o îndoială, o dată ajunși, îl chemăm și pe tipul de la room-service, care ne sare în ajutor cu câteva sticle scoase atunci de la gheață.

Pentru încălzire, bruneta lasă camera în semiobscuritate și se lansează într-un dans erotic tocmai bun să figureze într-un tratament prescris bărbaților impotenți. Blonda se mărginește să-și încrucișeze picioarele, și vederea pulpelor îmbrăcate în ciorapi negri îmi zbârlește părul, care ia o atitudine războinică.

Între timp, bruneta și-a aruncat ca din întâmplare rochia peste lustră și a dat muzica la cote înalte. Colosul o ia în brațe și se aruncă cu ea pe canapea. Chirăie amândoi și se prefac că au și început trosneala. Totul se desfășoară însă pe uscat, și mă gândesc cu plăcere la chinurile prin care trece uriașul.

La rândul meu, mă reped la blondă care mă oprește și-mi propune să facem mai întâi un duș. Adoră apa caldă și cunoaște cele mai fascinante figuri care au drept element indispensabil chiar dușul.

În baie, lumina e stinsă, dar îmi pot da foarte bine seama că cea care stă lângă mine e de fapt un el. Și când mai descopăr și că acel el e chiar colonelul Lazăr, mă apucă un sughiț isteric. N-am ce face, asta e parada și trebuie să defilez. Îmi lipesc gura de urechea cu cerceul în formă de șarpe și încep să vărs tot ce știu. Termin raportul și sunt tras sub duș. E rândul colonelului să sară peste mine și să se lipească de urechea mea, în timp ce eu dau drumul unui șir de mășcări, care de care mai porcoase.

Situația e a dracului de caraghioasă. E prima oară când o fac cu un colonel, dar în armată ordinele nu se discută, ci se execută întocmai și la timp. După ce terminăm de șopocăit, stabilim următoarea legătură și intru în cameră, urmat de „blonda” îmbrăcată într-un halat protector.

Ceilalți doi și-au terminat și ei numărul, și acum degustă din sticlele cu etichete colorate. Cel puțin Colosul a avut de-a face cu o femeie adevărată, chiar dacă a trebuit să mimeze totul.

Chiolhanul mai durează două ore, și trebuie să reluăm mereu scenele de orgie, pentru a înlătura orice bănuială celor care stau cu ochii și cu urechile pe noi. La plecare, toată lumea se declară mulțumită, și tipesele aleargă către alți clienți. Treaba lor va fi însă continuată de adevăratul tandem reținut până atunci la poliție pentru unele cercetări. Asta în caz că cei care ne controlează sunt din cale-afară de scrupuloși.

Singurul necaz e că suntem atât de excitați, încât am face-o și cu cea mai borâtă boarfă din zonă. Dar nici nu se pune problema. Ne stingem focul cu restul care a mai rămas prin sticle și ne băgăm în scutece, nu înainte să stabilim cu cei de la recepție ora de sculare.

VII

După înghețatul și prea puțin ospitalierul Helsinki, Victoria¹ a venit ca îmbrățișarea unei creole exotice după îmbârligarea cu o eschimosă. Suntem în verdeață până-n gât, iar soarele ne umple rufurile de un dulce far niente despre care uitasem și cum se pronunță.

Suntem cazați la Hilton, unde asigurăm garda de corp a celebrei Miss Nord, Edith Grun, sosită să participe la o paradă a modei în scopuri caritabile. Împreună cu Colosul, Fijianul și Tăcutul am devenit ținta preferată a ziariștilor și fotoreporterilor, care n-au mai întâlnit până acum o asemenea bandă de duri adunată în jurul unei fragile prințese a frumuseții. Dintre toți, americanul e cel mai fericit. Stă tot timpul lipit de micuța suedeză și nu dă voie nici unei adieri de vânt s-o atingă. Credeam că a și uitat de scopul adevărat al misiunii și suntem nevoiți să-l chemăm la ordine.

– Sunteți niște verze îmbălsămate; ne strigă el, tăfnos, într-un moment de pauză pe care-l petrecem în jurul piscinei din apropierea hotelului. Mă identific perfect cu personajul pe care trebuie să-l interpretez. Nu văd ce e rău în asta. Să fiți cumva invidioși?

Depărtarea de Inginer și de Pavlovici, care trag din greu prin imensitatea Rusiei, îl face să se simtă în largul lui.

– Ar trebui să învățați de la mine, continuă uriașul, rotindu-și unicul său ochi după o creolă îmbrăcată într-o tentativă de bikini.

Fijianul își toarnă o porție barosană de rom peste limonada din pahar și îl asmute cu pricepere:

¹ Capitala Insulelor Seychelles, din Oceanul Indian (n. tr.).

– Singurul lucru pe care ar trebui să-l învățăm de la tine e să folosim dușul ori de câte ori situația o cere. Puți ca un hoit de sconcs. Nu știu cum te suportă „prînțesa“ în preajma ei.

– Țsta-i mirosul meu natural! Iatră Colosul, prea puțin deranjat de observație. Și, în locul tău, n-aș mai vorbi, cu fața aia a ta care ar pune pe fugă și o turmă de rinoceri turbați.

Se ridică și se aruncă în piscină, crescând sensibil nivelul apei din lighean. Dar nu pentru a urma sfatul Fijianului, ci ca să se dea mare în fața creolei pe care o ginise ceva mai devreme. Pufăie și face câteva figuri măiestre ca să-i rupă gura, dar, spre deliciul nostru, tipa continuă să se arate fascinată de albastrul cerului.

– Să sperăm că Miss Nord a noastră o să-i pice cu tronc rusului, altfel, trebuie să ne pregătim actele de pensionare, murmură Fijianul.

– Trecem la planul B, zice Tăcutul. Nu e ideal, dar n-avem de ales.

– Imposibil să nu-i sucească capul, mă bag și eu în vorbă. Ni s-a spus că e cel mai mare fustangiu din emisfera nordică.

Pe nici unul dintre noi nu îl atrage varianta B care, în caz de eșec al apropierei de marele Rodion Nikolaevici H***, prevede penetrarea filierei asiatice a rețelei VAI-DOL. Ne-am pus toate speranțele în farmecele protejatei noastre ca să ne deschidă calea de intrare în curtea rusului. O dată pătrunși, căutarea containerelor cu arme devine mult mai credibilă.

Furtul a pus pe jar serviciile speciale rusești, și nu numai, drept care Rodion e mai păzit decât bijuteriile Coroanei Britanice. Cea mai viabilă variantă a rămas tot Calul Troian care, în cazul nostru, este reprezentat de Iapa Suedează.

Colosul se întoarce cu buza umflată și ne împroașcă nervos cu o ploaie de stropi.

– Indigenele de pe-aici nu prea știu să admire un bărbat adevărat!

– Nu s-ar uita la tine nici o gaită șchioapă! îl complimentează Fijianul, care nici el nu excelează într-ale perfecțiunilor trupești.

– Apollo! i-o întoarce Colosul, surprinzându-ne cu noile cunoștințe mitologice. Când vrei să mai vorbești, fă un semn să închid fereastra. Se face curent.

Oprește un chelner din drumul său bătătorit de îndatoririle profesionale și-i propune să-și lase treburile baltă, ca să-i aducă o băutură rece. Ne lungim pe șezlonguri și ne bucurăm din plin de soare și odihnă. Am duce-o așa încă câțiva ani buni, dar se apropie a spectacolului și trebuie să ne pregătim.

Pe Edith o preluăm încă din pragul apartamentului. Este conjurată pe loc de o mulțime de admiratori și ziariști, care fac zărvă mai mare decât a unor cânduri de găini fugărite pentru a sacrifica. Abia reușim, ajutați și de niște polițiști autohtoni, să creăm un culoar spre limuzina albă care ne așteaptă. Colosul apăsă un șut unui admirator prea înfocat, asigurându-i o spitalizare civilizată într-un stabiliment de urgență. Automobilul o ia zău către port, cu câțiva paparazzi agățați de portiere.

Parada modei va avea loc pe iahtul „Prekrasnaia Ivanka“, opietatea cunoștinței noastre, Rodion Nikolaevici, și va aduna la puntea imensei ambarcațiuni o grămadă de VIP-uri de toate culorile și din toate colțurile lumii.

Iahtul e, într-adevăr, ultraluxos și ar putea concura oricând cu un transatlantic sau cu un port-avion. Ne întâmpină chiar o doamnă, îmbrăcată într-un costum alb de navigator șef. Îi sărută remonios mâna frumoasei Edith și o conduce către cabinele care au fost pregătite special pentru ea. Unul dintre bodyguarzii personali încearcă să ne oprească, dar Tăcutul îl îndepărtează cu un gest politic și ridică o mână.

– Scuze, spune el în rusă, lăsându-i pe toți cu gura căscată, dar trebuie să ne facem datoria.

La un semn al lui îl însoțesc în cabinele alese, scotocindu-le cu profesionalism.

– E-n regulă! dă Tăcutul lumina verde. Puteți intra.

– Oamenii tăi sunt foarte scrupuloși! zice Rodion Nikolaevici, îmbufnat.

– Nu vă supărați pe ei, îi răspunde Miss Nord. Uneori fac exces de zel, mai ales de când am primit niște scrisori de amenințare.

– Dumneavoastră? se arată rusul indignat. Dar, oricum, suntem pe vasul meu, iar aici garantez că nu vi se va întâmpla nimic.

Îi sărută din nou mâna și se grăbește să se întoarcă pentru a-i primi pe ceilalți oaspeți.

– Data viitoare, încercă să-ți ții mâinile acasă! scuiță printre dinți bodyguardul agresat de Tăcutul.

– Data viitoare, încercă să nu-mi stai în cale când am ceva de făcut! îi replică Tăcutul.

Cei doi se îmbătoșează ca doi cocoși, și, din privirile lor, înțelegem că nu trăiesc o poveste de dragoste.

– Igor, înapoi!

Vocea aparține unui tip înțolit la trei ace, care se reazemă de balustrada punții superioare, aruncându-ne priviri atunci scoase de la frigider.

– Și voi, continuă el, adresându-se nouă, nu vă mai dați rotunzi. Aici noi răspundem.

– Tu cine erai? îl ia Colosul la bani mărunți. Trăim într-o lume civilizată. E frumos ca mai întâi să te prezinți și, eventual, să ne amintești câteva dintre faptele tale eroice.

Tipul râde șerpește și coboară alene scărița de metal, oprindu-se în fața Colosului. Înainte să-i răspundă, îl măsoară cu atenție și-l adulmecă precaut.

– În Oceanul Indian trăiește o specie de rechini cu apucături foarte ciudate. Printre preferințele lor culinare se află și carnea de om. Altfel, sunt foarte pașnici și îndatoritori.

– Eu am remarcat și câteva cârduri de broaște țestoase uriașe, pe care te poți sui și călători departe, în lume! nu se lasă mai pe jos uriașul.

– Ești șmecher, constată interlocutorul cu o surprindere perfect mimată. Asta-ți va folosi dacă ne vom gândi să deschidem un bălci. Deocamdată însă, așa ceva nu figurează în planul nostru de lucru. Aici, pe acest vas, există niște reguli cărora trebuie să te supui. Iată de ce te sfătuiesc să lași guițatul și să stai în banca ta.

– Noi ne vedem de treaba noastră, voi de a voastră! conchide Tăcutul, tot în limba rusă. Cred că n-ar conveni nimănui să ne luăm „comoara“ de pe vas și să plecăm spre zări mai senine.

– Ești rus? îl întreabă scurt șeful.

Tăcutul își construiește o flegmă cu toate ingredientele necesare și o plasează într-o găletușă argintată, după care-și aprinde relipsita Gitane.

– Nu știu, face el, părinții mei au murit când eram mic, și n-am apucat să-i întreb.

Colosul dă drumul unui râs de prost crescut și se sprijină provocator de ușa pe care a dispărut prințesa. Tensiunea crește ca în aluat pus la dospit, dar nu cred să ajungem la păcăneală. Nu într-o zi ca asta. Și am dreptate. Șeful bodyguarzilor cere un armistițiu și fixează o întâlnire pentru a doua zi, pe înserate, într-un băruleț din port. Tăcutul e de acord cu soluția, dar nu cu locul.

– N-am venit în aceste locuri mirifice, ca să ne pierdem vremea prin baruri, zice el șiret. Eu propun să ne întâlnim în mijlocul acestei naturi îmbietoare, mai precis pe Insula Denis. E mai mică, și nu putem să nu ne găsim. Ne vom juca de-a vânătorii și cai-nanii.

Rusul se grăbește să accepte, căzând, credeam noi, în cursa făcutului. Planul nostru era simplu: în condițiile de semijunglă care există pe insuliță, adversarii vor fi clar mai dezavantajați, lecât într-un decor obișnuit de oraș. N-au de unde să știe că facem parte dintre cei mai bine pregătiți soldați din lume pentru lupta în condiții de gherilă.

După ce s-a căzut la învoială, suntem lăsați în pace și, până se pregătește protejata noastră, ne putem zgâi peste tot. Pe puntea principală, cât un teren de fotbal, s-au făcut toate pregătirile: printre mesele și fotoliile unde vor lua loc VIP-urile, s-a lăsat un culoar destul de lat pentru defilarea celor zece frumuseți. Toate cheltuielile vor fi suportate de Rodion Nikolaevici, dar biletul de participare costă cinci mii de dolari pentru trei zile de croazieră. Se va strânge o pălărie de bani, care pălărie va fi agățată nonșalant în cuierul filantropic al unei asociații de handicapați.

N-am văzut niciodată atâta lume bună strânsă la un loc: artiști celebri, oameni de afaceri, politicieni vestiți, ziariști, aristocrați și chiar câțiva granguri din polițiile unor țări măricele. Clămpâne ei între ei, stârnind un zumzet de albine aflate în pauză

de masă. Când vasul se desprinde de Insula Mahé, toată protipendă se repede spre balustrada iahtului, scoțând un strigăt unanim de admirație.

Într-adevăr, insulele granitice sunt superbe. „Prekrasnaia Ivankă“ se avântă către arhipelagul Orevêt, și putem admira cu ochiul liber atolurile albastre unde, printre zecile de plante de toate soiurile, viețuiesc caimani, broaște țestoase și păsări de un colorit nemaîntâlnit. Plajele sunt mai albe decât întinderile înzăpezite de la pol. Ceea ce ne surprinde este lipsa locuitorilor, cele câteva bungalowuri părând a fi mai mult căsuțe de vacanță. Mulțimea bărcilor de pescuit pe care le întâlnim în drumul nostru ne contrazice însă. Se pare că așezările sunt întemeiate mai către interiorul insulelor.

Nu suntem însă nici geografi, nici oceanografi. De chestia asta ne amintește însuși amfitrionul care, făcând semn orchestrei să ia o pauză, preia microfonul:

– Doamnelor, domnișoarelor, domnilor, iată-ne ajunși la unul din punctele culminante ale programului nostru. Parada modei!

Asistența aplaudă vârtos, și cei mai harnici nu prididesc să-și schimbe paharele goale cu altele pline.

– Dar nu e numai o paradă a modei, reia Rodion, ci și una a celor mai frumoase femei ale anului!

Aplauzele se întetesc, și ospătarii trebuie să mai dea o tură.

– Printre aceste frumuseți e de-ajuns să o amintesc pe Miss Nord, suedeza care a făcut atâția disperăți să se sinucidă! Și pe atâția alții, mai puțin tineri, să-și golească conturile! După parada modei, vă voi invita la cină, după care va urma noaptea carnavalului! Costumele și măștile vă așteaptă în dulăpioarele din cabina fiecăruia. Va fi noaptea nebuniilor și a încurcăturilor amoroase!

Babetele uită de pahare și-și înroșesc palmele pline de inele și brățări, în timp ce câțiva gigolo chemați cu misiuni speciale își notează deja datele din boșorotecă.

Rodion Nikolaevici lasă orchestra să-și intre în pâine și-l înhață de braț pe un tip subțirel, cu ochelari negri, îmbrăcat într-un superb costum bleumarin, cu dungulițe, și purtând pantofi din piele roșie. I-am văzut fișa: este unul dintre cei mai temuți șefi ai

Dosei Nostra, iar influențele lui se ridică până în cele mai înalte cercuri ale Clanului Matarese. Cei doi sorb pe îndelete din paharele pântecoase și-și oferă reciproc câte un trabuc. Aș da tot salariul pe un an să aflu ce vorbesc, dar performanța asta cred că n-ar euși-o nici o muscă școlită la divizia electronică a C.I.A. Subiectul nu poate fi decât unul singur: furtul secolului, cele trei containere ascunse undeva, pe teritoriul vast al mamei Rusii. Știm cu toții că croaziera e un bluff și că, de fapt, pe punțile și în sălile mai puțin cunoscute de pe vas, are loc o licitație mascată. Am depistat deja câțiva barosani care au ca obiect al muncii teroarea și care ar fi din cale-afară de interesați de achiziționarea containerelor buclucase.

Rodion Nikolaevici și Don Aiello, mafiotul cel subțirel, au ajuns la pupă și acum se apleacă peste balustradă, ca și cum ar vrea să dea de mâncare la peștișori. Bodyguardii stau la o distanță apreciabilă, discuția e prea fină pentru urechile lor. Deodată, rusul se îndreaptă și izbucnește într-un râs sănătos, care amintește de zgometul unui obuz intrat, la ora închiderii, într-un magazin cu obiecte din sticlă. Îl bate protector pe spate pe Don Aiello, mai eapăn decât un stâlp de hotar, după care pășește hotărât către o masă cu pahare. Italianul e, în continuare, supărat foc. Își aprinde un trabuc nou și dispare pe puntea inferioară, urmat de garda sa.

Între timp, băutura a deschis gurile și decolteurile. Se așteaptă parada modei, după care toată lumea are voie să treacă la costume de baie. Sunt chemat de suedeză și intru în cabină, dublat de Fijian. Fătucă a îmbrăcat o rochie verde, cu un model de plasă în dreptul sânilor și al sexului, și e dată dracului! Nu mi-ar ajunge nici șase ochi s-o pot admira în voie.

Își apropie căpșorul de mutrele noastre și ne șoptește:

– Mi-e teamă! Dacă se va descoperi tot jocul, s-ar putea să mă ucidă!

– Știați asta și înainte să acceptați! mârâie Fijianul, căruia năvălile în timpul unei misiuni îi produc greață.

– Mai taci! îl opresc eu. Ești mai prost ca o veioză fără bec. Edith, n-ai de ce să te temi. Totul este sub control și, oricum, nu va afla niciodată că ai fost recrutată pentru el. Mai bine gândește-te

cum să-l faci să te invite pentru un sejur în Rusia. Restul ne privește pe noi.

– Am ascultat conversația dintre două tinere, bâiguie în continuare suedeza. Vorbeau despre iubitele rusului. La început, le îmbracă în aur și le îndeplinește toate dorințele, după care nu mai aude nimeni de ele.

– Prostii! se enervează Fijianul. Tu ești Miss Nord și ai o gardă de corp, nu ești o oarecare Natașa!

– Așa este, întăresc eu. Poartă-te firesc și n-o să ți se întâmple nimic. O să avem grijă să umplem ziaarele cu aventura ta, așa că nu vei putea dispărea ca și cum n-ai fi fost.

În cabină intră Valentine, creatorul colecției care va fi prezentată. Este înalt, bine făcut, cu părul lins peste cap, cu o cămașă descheiată care-i descoperă pieptul musculos și bronzat. Pantalonii înguști țipă pe el. Îl strică numai mișcările unduitoare, care amintesc de cadănele aflate la ora examenului.

– Edith, zice el, rotunjindu-și buzele, ești superbă! Rochia asta o să-ți poarte numele!

Suedeza îl sărută pe obraji pudrați și-i mulțumește frumos. Valentine se întoarce spre noi și se căznește să ne bage în seamă.

– O să vă rog să ne lăsați singuri. Avem de pus la punct unele detalii, și, oricum, omul cel rău nu mai e aici.

Râde de gluma lui și revine la fermecătoarea Edith. I-aș prelungi căile respiratorii până la noadă, dar în program scrie altceva. Fac stânga-mprejur, urmat de Fijian, care totuși nu se poate stăpâni și împute spațiul cu un părț perfid.

În fine, începe și defilarea manechinelor. Colosul exprimă plastic gândul care ne bântuie pe toți:

– Mămulică, Doamne! Niciodată n-am văzut atâta bucă bună strânsă pe metrul pătrat!

Rochiile nu sunt din cele care să solicite prea mult material, iar pațachinele știu al naibii de bine să-și miște accesoriile. Dar piuitul îl ia tot suedeza noastră. Evoluția ei e urmărită în tăcere, pentru că au rămas toți cu gurile căscate. La final, e preluată de însuși Rodion Nikolaevici, care lasă la o parte licitația ascunsă și trece la lucruri mai lumeste.

- Începem să ne apropiem de adevăr! murmură Tăcutul.
- Totul e să nu-i cedeze prea ușor, se jeluiește Fijianul, că altfel nu mai apucăm să intrăm în bârlog.
- Erai bun de Mata Hari, îi zic eu. Păcat că ți-ai greșit sexul.
- Îl putem regula în poponeț! urlă Colosul care, ca întotdeauna, nu prea știe despre ce e vorba, în schimb se îndeasă să lea soluții.

De grupul nostru se apropie un mesager al gărzii rusului. Are dinți cariați și gura îi miroase a mahoarcă proastă, dar nici noi nu așteptăm din partea lui o invitație la nuntă.

– S-au schimbat datele, ne zice el. Pentru la noapte, o să încostăm în dreptul unei insulițe. Acolo vă așteptăm. Doar trei contra trei.

– Ar fi bine ca mai înainte să treci pe la un stomatolog, îi propune Tăcutul binevoitor.

– Nu-i nevoie, îi tai eu elanul. Mai bine după. De ce să faci loulă drumuri?

Arătarea rânjește și mai semnificativ:

– Fără arme! Așa s-a stabilit. O păruială amicală, din care să ieșiasă cine are dreptate.

– Ce garanții avem că veți respecta condițiile? se îndoiește Fijianul. Pe după copaci ne poate aștepta un bun ochitor, care să întoarcă rezultatul în favoarea voastră.

– Suntem oameni de cuvânt! zice rusnacul, ducându-și mâna a inimă, exact acolo unde i se bălângăne pistolul. Trei la trei, fără arme.

– Bine, face Tăcutul. Noi plecăm primii și vă așteptăm. Ne vom juca de-a cercetașii fără busolă!

– La doisprezece fix! ne precizează arătarea. Ora fantomelor! Râde cu sughițuri și pleacă să povestească colegilor rezultatul soliei.

– Ceva nu-mi miroase a bine, spune Tăcutul. Țștia nu-s tipi cu care să te prezinți la Jocurile Olimpice.

– Nici noi nu suntem echipa de juniori, îi amintește Colosul. Vom debarca mai devreme și-i vom aștepta cum se cuvine. Au spus fără arme, dar n-au spus nimic despre capcane.

- „Vom“? Care din noi „vom“? pune Fijianul punctul pe i. Colosul scoate o pereche de zaruri și ne face cu ochiul.
- Marele pierde!
- Bagă-le înapoi! se răstește Tăcutul. Nu ești în Liban.
- Dă-i în moașă-sa! strigă ofensat Colosul. Sunt toți beți și

cu gândul la trosneală.

Apelăm totuși la metoda cu bățul rupt, și pocinogul cade pe Fijian, care va trebui să rămână în preajma suedezei. Își blestemă norocul, dar n-are loc de întors.

Parada continuă încă o oră bună, și noi ne ținem de coada suedezei ca o liotă de câini după o cățea în călduri, stârnind nemulțumirea lui Rodion Nikolaevici și a bătașilor lui. Dar orice încercare de a ne tempera zelul se lovește de atitudinea noastră fermă.

– Nici la toaletă nu te lasă singură? îi zice gazda frumoasei suedeze.

Mititica râde și-i șoptește ceva încurajator. Rusul e încântat și toată lumea e mulțumită, mai puțin șeful bodyguarzilor. Are expresia unui misionar prins de un trib de canibali dedați la rafinate culinare.

– Țștia ne pregătesc o distracție pe cinste pentru la noapte! șoptește Tăcutul. Nu putem pleca cu mâinile goale.

– Pistolul Căruntului e cel mai mic, se bagă Colosul.

– Tot nu poți să ți-l bagi în fund! zic eu, pipăindu-mi Carpațiul, care mi-e mai credincios ca un prieten.

– Îi meșterim o plută și-l aruncăm înainte să debarcăm, propune Tăcutul. Îl vom culege după aia.

Nu-mi convine ideea. L-am putea pierde, și perspectiva nu-mi surâde deloc. Tăcutul mă asigură că așa ceva nu se va întâmpla. Gloanțele le vom ține sub limbă, câte trei de fiecare.

– Vezi, să nu te pună dracu' să comentezi ceva! îi atrag eu atenția Colosului. S-ar putea să le înghiți!

– Va fi de-ajuns să-mi dau pantalonii jos, și vânturile mele vor lua locul perculatorului!

Tăcutul își face o cruce gospodărească și preferă compania unei mese încărcate cu bunătăți. După ce-si umple magazia, pală totul cu o jumătate de sticlă de vodcă, neglijând folosirea paharului, și se duce să-l schimbe pe Fijian.

Spre seară, oaspeții se retrag în cabine pentru a se pregăti de carnaval, iar gazdele aranjează decorul, reîmprospătând mesele cu bucate și udeală. Câteva ore, picotim și noi pe sezlonguri, făcând de gardă cu schimbul.

Îmi las mușchii să se relaxeze și încerc să adorm, dar somnul nu se lipește de mine. Gândul mă poartă, a căta oară, spre insula din Caraibe, unde mă așteaptă Liana și copilul. „Este ultima misiune”, i-am promis când am lăsat-o singură. „Vom rămâne apoi împreună și nu ne vom mai despărți niciodată. Peste câțiva ani, ne vom întoarce în România și-ți vei deschide un cabinet stomatologic”. „Nu mă minți”, mi-a răspuns ea, privindu-mă drept în ochi. „nu e nevoie să minți. Te vor urmări toată viața”. „Atunci ne vom stabili în altă țară”, i-am spus eu. „Îmi voi schimba identitatea și vom putea duce o viață normală”. Mi-a zâmbit și mi-a luat capul în mâini: „Florin, dacă te-am urmat, e pentru că te iubesc. Nu știu care va fi viața noastră în continuare, dar nu-mi pasă. Tot ce vreau e să te-ntorc viu și să nu mai pleci niciodată. Avem o fetiță și ea nu e vinovată”. În brațele Liane, mă simt întotdeauna dezbrăcat de duritate, și mercenarul din mine devine cel mai neajutorat copil. Îmi oferă lucrul de care nu am avut parte niciodată în viață: mângâierea și protecția mamei. Păcătoasă mai devine viața asta, dacă nu te poți bucura de ceea ce-i e dat unui om să se bucure! „Florin, când am hotărât să rămân cu tine, am știut ce mă aștepta. Dacă Dumnezeu te va ierta, atunci vom putea să fim și noi fericiți”. „Dacă Dumnezeu există!”

Așa cum am prevăzut, carnavalul nu este decât un prilej de orgie. Toată crema primelor pagini din ziare și reviste și-a lăsat morga și puritanismul la garderobă și a îmbrăcat, în schimb, cele mai trăsnete costume, majoritate cu aluzii fără perdea. Sardana-palica petrecere pusă la cale de Rodion Nikolaevici nu e doar un prilej de dezmaț și de eliberare a instinctelor primare, ținute cu grijă până atunci sub smockinguri sau rochii de seară, ci și unul

de înnoire a băncii de date pentru viitoare și fructuoase șantaje. Cel puțin asta pare a fi misiunea a doi tipi care filmează discret, cu ajutorul unor camere video de ultimă generație.

Spre miezul nopții, când petrecerea a luat-o deja razna de tot, ne pregătim pentru propria noastră distracție. Solul cu dinții în suferință ne îndrumă către prova vasului și ne arată o scăriță de frânghie care duce la o barcă pneumatică. În barcă, un rusnac mic și îndesat ține două vâsle care, în mâinile lui păroase, par de jucărie. Știrbul trece la controlul armamentului și, fiind ocupat cu percheziția, nu observă mișcarea Tăcutului. Pistolul meu Carpați descrie un uriaș arc de cerc și face pe geamandura la vreo sută de metri de iaht.

— Peste o jumătate de oră vor veni băieții noștri, zice solul, privindu-ne cum ne îngrămădim în bărcuță. Facem și ceva pariuri?

Nu-i răspunde nici unul dintre noi, de teamă să nu înghițim gloanțele pe care le-am ascuns sub limbă. Rusul o interpretează altfel, și râde ca un tractor rămas fără motorină.

— Nu trebuia să vă înghițiți limba de pe-acum. Am fi avut noi grijă s-o faceți!

Colosul mârâie, dar se ține tare. Îi dă un ghiont barcagiului și preia una din vâsle: bărcuța trebuie musai să treacă pe lângă pistolul agățat de mica plută. Recuperarea lui nu e o problemă.

Insulița la care ajungem este îngropată în verdeată și, fiind atât de mică, probabil că nu e nici locuită. Rusnacul ne debarcă și face cale întoarsă, nu înainte de a ne trece puțin prin istoria anatomiei. Colosul nu cunoaște rusa, dar își dă seama când are de-a face cu o înjurătură, chiar dacă ar fi rostită în japoneza veche. Scurpă gloanțele și-l porcăiește pe rusnac cu ultimele achiziții în domeniu. Nu se mulțumește însă numai cu atât. Culege un pui de broască țestoasă pe care, cu forța sa uriașă, îl transformă într-un proiectil aer-apă. Caron¹ primește viețuitoarea drept în piept și se răstoarnă pe spate. Îi trebuie destul de mult să-și revină, timp în care barca l-a purtat în largul oceanului. Trage îndrăcit la vâsle să se apropie de iaht, pentru că a intrat într-un curent potrivnic. Stând

¹ Aluzie la barcagiul care trecea Stixul (n. tr.).

De mal, îl încurajăm, sperând din tot sufletul că nu va reuși. Dar perspectiva unui naufragiu în plină noapte îi dă rusnacului forțe nebănuite, și el reușește să iasă din zona de acțiune a curentului. Nu vrem să ne întoarcem dezamăgiți la treburile noastre, dar prostia noastră n-are limite. Rusul se ridică în picioare în barcă și se călămbăie la noi în toate felurile, sfârșind prin a-și da pantalonii jos spre a ne arăta un dos mare și alb, aflat la concurență cu luna lină care luminează apele oceanului. Dezechilibrat, răstoarnă arca și ia contact cu apa. Starea noastră de spirit se schimbă cu 80 de grade și ne punem pe un răs homeric. Ne adună într-un irziu Tăcutul, care seamănă cu o cloșcă grijulie:

– De-ajuns! La treabă!

Capcanele pe care le confecționăm cu dibăcie sunt de toate purile: gropițe acoperite cu frunziș, pe fundul cărora stau înfipite pușe, liane legate între copaci, la nivelul gleznelor, lasouri răsate care la cea mai mică atingere se transformă în catapulte și alte scorneli deprinse de la băștinașii împotriva cărora luptă erăm în junglele africane sau asiatice.

Între timp, ca să nu ne plictisim, ne povestim întâmplările prin care trecusem. Ca și noi în România, Tăcutul și Fijianul au căsătorit în Iran o rețea gata formată. Mai greu a fost cu omul de legătură al F.B.I.-ului. Reza, veteran al războiului de șapte ani cu Irakul, căzuse prizonier și fusese racolat de serviciile speciale. Apoi, irakienii l-au vândut americanilor în schimbul a doi presupuși teroriști deținuți într-una din închisorile secrete cu care e înmânșată Arizona. Tot americanii i-au înscenat o evadare spectaculoasă, făcându-i pe irakieni să creadă că Reza murise înecat la încercarea de a scăpa. Întors în țară, Reza a fost luat la puricat de poliția secretă musulmană, care însă n-a reușit să găsească nimic în defavoarea lui. Și-a reluat munca de șofer la o firmă de transport din Teheran, primind, pe lângă salariu, și o indemnizație anuală ca veteran și prizonier de război.

Tăcutul și Fijianul erau însoțiți peste tot de omul islamistilor: dormeau cu ei în cameră, mâncau împreună, ba chiar și nevoile și se făceau tot în echipă. Noroc că, prevăzători, luaseră cu ei un lacon de luminal. Într-o noapte, l-au golit pe jumătate în cana cu

laptele pe care iranianul îl bea de fiecare dată înainte de culcare. Supusul lui Allah a trecut ușor în somn, de unde și-a continuat la fel de ușor drumul până la Stăpânul său, întrucât suferea de hipotensiune acută. Asta nu mai fusese însă în cărțile de joc. Se dorese numai prilejul de a rămâne câteva ore singuri. Cei doi s-au întâlnit la o benzinărie, l-au umplut de date, după care a trebuit să mai aștepte încă douăsprezece ore, până să anunțe moartea umbrei lor, pentru ca urmele somniferului să-i dispară complet din sânge.

Islamiștii nu au sărit din târlci de bucurie la aflarea veștii, ba chiar au disecat bietul cadavru mai ceva ca pe o broască, fără însă a descoperi nimic. Au dat vina pe boala care era trecută în fișa lui și au hotărât ca pe viitor să le facă tuturor amplexațiilor un examen medical complet.

Și totuși, ceva au găsit, ceva care i-a lăsat cu gurile căscate, dar din care nu au înțeles nimic. Au dat, în stomacul mortului, peste un inel despre care știau că, îndeobște, îl purta pe degetul mic de la mâna stângă. Nu le-a dat prin cap să facă o legătură între inel și încercarea disperată a iranianului care, dându-și seama în ultima clipă că fusese drogat și că va muri, vroise să le lase un mesaj...

Mi-am privit ceasul și am început să intru la bănuieli.

– Mai sunt câteva minute și se face o oră.

– Probabil că li s-a făcut frică și au renunțat! trâmbițează voios Colosul, mândru de situația creată.

– Lasă-ți trompa jos, l-am calmat eu. Dacă ei nu vin fiindcă le-a fost frică, poate-mi explici cum plecăm noi de aici, pentru a vedea care e adevărul.

Perspectiva unei păcăleli de zile mari ne dă târcoale tot mai îndârjit, creându-ne frisoane.

– Nu e posibil, încercă uriașul s-o îndepărteze, ca pe o muscă supărătoare. Ne privește pe rând, și tăcerea noastră transformă musca într-un roi de bărzăuni. Ticăloșii!, urlă el, gata să pice într-o groapă pregătită pentru adversari. Or să plătească cu vârf și îndesat! Tăcutule, tu ești rus, tu trebuie să știi dacă tipii ăia ar fi în stare de așa ceva.

– Ar fi în stare de orice, zice Tăcutul, privind spre iahtul luminat ca un pom de Crăciun.

– Trebuie să recunoaștem că suntem idioți! Întăresc eu. E-am comportat ca niște copii de grădiniță.

– Era vorba de o chestiune de onoare! sare din nou Colosul, folosind acest cuvânt pentru a doua sau a treia oară în viața lui.

– Stau să mă întreb dacă n-am fost drogați, adăugă rusul. Ici cel mai prost soldat nu ar fi procedat ca noi.

Nu peste mult timp, bănuiala ni se confirmă. Spre noi, adus e valuri, se îndreaptă un surf de care stă legat Fijianul.

– S-a zis cu misiunea noastră, ne împărtășește el, scălâmbându-se în toate felurile pentru a se dezmoști. Ar fi trebuit să-l scultăm pe Pavlovici și să nu ne fi amestecat în toate rahaturile u de-a hoții și vardiștii. Dacă mai scăpăm vii de-aici, va trebui să ne ascundem în fundul pământului ca să nu dea de noi.

Aleargă de colo-colo și se împiedică de o liană, pe care o rinsesem între doi copaci, primind peste bot o ramură barosană. Colosul uită de penibilul situației și izbucnește în grohăituri. Când și revine, Fijianul își dublează cantitatea de înjurături.

– Cine te pune să te fâțâi ca un papagal divorțat?! se dezvi-ovățește Colosul. Mai bine te-ai așeza aici, lângă noi, și ai gândi.

– Ha! Tu să gândești! nu rezistă Fijianul ispitei. Mai bine i pune o cămilă să se ouă.

– Dacă o să ne tot ciondănim, nu ajungem nicăieri, îi potosc eu. Iahtul încă nu a ridicat ancora, și probabil că n-o s-o facă. Înănușă nu se termină flendureala de pe bord. Dar când o s-o facă, să fim pierduți.

– Și ce-ai vrea, se oțărăște Fijianul, doar n-o să construim plută, ca Robinson!?

– O plută nu, intervine Tăcutul, aprinzând o altă țigară de la hiștocul care-i arde buzele. Avem surful de care te-au priponitălăii. Căutăm un curent favorabil și dăm din picioare cât putem. Surful o să spargă valurile. Cu puțină șansă, într-o oră suntem e vas.

– Ar putea fi rechini în balta asta, zic eu.

– Chiar sunt, confirmă Tăcutul. Dar nu-i putem inhăma a surf.

– Poate găsim un delfin, sare și Colosul, nelipsit de la căutarea soluțiilor ideale. Am văzut într-un film cum îi puneau să facă tot felul de trucuri. Dacă am găsi patru specimene de astea, le-am putea călări ca pe niște bidivii.

– Cel mai bine ar fi să găsim căluți de mare, îi întoarce Fijianul propunerea. Dar n-avem șei și nici hățuri.

– Există cai de mare? Întreabă neîncrezător Colosul.

– Bineînțeles, doar că, în loc de coadă, au o cârmă, iar în loc de boase, pedale, ca la hidrobiciclete.

N-avem încotro și ne hotărâm pentru varianta Tăcutului. Cum ne vom urca pe iaht, asta vom vedea la fața locului. Mai întâi să ajungem.

Ne prindem cu liane de surf și, cu forța celor opt picioare, pornim pe un drum care nu era trecut în programul croazierei. Înaintăm greu, dar înaintăm. Noroc cu Colosul care are niște catalige cât coloanele dorice. De altfel, gândul la apropiata răzbu-nare și frica de a rata misiunea ne dau la toți energii nebănuite.

În timp ce lopătam vântos, înalt rugi către Poseidon să-și țină rechinii și valurile în grajd. Pistoletul meu Carpați, pe care l-am învelit cu grijă și l-am legat de centură, mă jenează al naibii, dar pe un prieten trebuie să-l accepți chiar și atunci când are năbădăi. Avem noroc de un ocean liniștit, ceea ce nu ne scutește însă ca, din când în când, să mai luăm câte o gură de apă sărată. Numai Colosul nu se lasă impresionat. Formăie ca un motor rablagit și ne încurajează cu pildele lui.

– Un mercenar trebuie să fie pregătit pentru orice. Amintiți-vă ce ne spunea împruțitul de colonel Schröder, care acum stă la căldurică: „Dacă va trebui să rezistați câteva ore într-o groapă cu rahat, gândiți-vă că vă aflați pe o plajă din Copacabana. Asta n-o să vă împiedice să simțiți mirosul, dar, în schimb, o să vă ajute să treceți peste gustul rahatului“. La fel de bine ne putem închipui acum că suntem la o probă olimpică, la capătul căreia ne așteaptă medaliile de aur și un purcoi de dolari.

– De ce n-am încinge și un pocheras? își dă cu părerea Fijianul, halind cu nesaț o tonă de plancton. Ar trece timpul mai repede.

– Se udă cărțile, observă competent Colosul, băgându-mi un ilcâi în gură.

– Ține-ți picioaroangele la distanță! îi strig eu.

– Data viitoare, să-mi aduci aminte să le scurtez, îmi aruncă rîșul peste umăr, bătând, de-al dracu', și mai tare apa. Pe când ânam negri în Namibia, aveam comandant de pluton o domnișară, tot așa ca tine. Locotenentul Brick. Eram cu toții înnoroiți în cap până-n picioare, numai el arăta întotdeauna ca scos din utie. Se ferchezuia mai dihai ca o mătă în pragul nunții. Purta o permanentă chiloți cu care te puteai șterge la gură, după o masă nbelșugată. Nici cea mai mică picătură de urină: și-o scutura e fiecare dată când se ducea la budă, de ziceai că și-o desprinde în balamale. Unii dintre noi credeau chiar că și-o ține învelită în ată într-un buzunar și și-o scoate numai când are nevoie. Nu mai pun ce ifose își dădea când se ștergea la cur. Cred că-și băga hâră în găoază, până ajungea la izvor, după care-și parfuma bucele cu un spray. N-avea pic de negreală sub unghii, pe scurt, te scotea în minți cu nesimțirea lui. Nu poți pleca la luptă cu un comandant atunci ieșit dintr-o revistă, ne scădea complet moralul. În loc să meargă alături de noi, prin băltoace, sărea ca un țap, din piatră-n iatră, și dacă o picătură îi ajungea pe bocancii lustruiți oglindă, e strâmba și pufnea pe nas ca o marchiză care adulmecă un rest e pârtă rămas de la un rîndași. Îl purtam, de-al dracului, prin cele mai nasoale noroaie, dar nu știu cum se făcea, că ieșea mereu pilcuit. Până la urmă, într-o noapte de repaus, a trebuit să ne ușurăm în boneta și-n bocancii lui și să dăm alarma. Ziceam că o nlerlește și scăpăm de el, dar omul o ducea bine cu inima. La âtva timp după ce l-au mutat în altă parte, am aflat și cauza pentru are era așa maniac. Tipul era poponar, și anume parte muierească. Di fi și tu un specimen de ăsta, încheie Colosul, băgându-mă din ou în seamă.

Nu-i răspund, pentru că am înghițit destulă apă și am obosit. Dar nu mai e mult. Tragem cu ultimele puteri și acum putem tinge chila vasului. Ne facem planul și urcăm ușurel pe lanțul ncorei. Pe punte, chiolhanul e în toi. Câteva dame umblă de

colo-colo, aproape dezbrăcate, urmărite de niște boșorogi care scot strigăte, înfierbântați. O parte din populație e deja la orizontală, fie dormind, fie împreunându-se de-a valma. Îi observăm și pe cerberii lui Rodion Nikolaevici. Sunt ocupați mai mult cu admirarea priveliștii decât cu păzitul. Probabil că ne cred captivi pentru totdeauna pe insuliță. Ne strecurăm spre cabine și ne schimbăm hainele cu ce ne vine la mână. Eu și Fijianul găsim niște rochii, în timp ce Colosul se împopoțonează cu o uniformă de căpitan de vapor. Doar Tăcutul își trage niște blugi și o cămașă. Ne pierdem în decor și dau să întind mâna spre o butelcă de whisky, când sunt cuprins de două brațe păroase, și o gură băloasă mi se lasă plească pe ceafă. Renunț la băutură și sparg recipientul în cap atentatorului. Tipul se întinde alene pe podeaua udă și constat cu bucurie că e vorba de scundul care ne dusesese cu barca pe insulă. E un început bun.

^ Totuși, vreun sfert de oră nu întreprindem nimic. Trebuie să ne revenim după efortul făcut și să înlocuim apa de ocean cu vodcă. Ca de obicei, cel mai vrednic e Colosul. Se plimbă țațoș în uniformă cu fireturi și gustă din toate sticlele peste care dă. Gustă e un fel de-a spune, în ceea ce-l privește; de fapt, le golește pur și simplu. Și-a tras o eșarfă colorată peste ochiul de sticlă, închipuind o combinație ciudată între un pirat și un ofițer de marină din secolul al XIX-lea. Trebuie să stea mai în umbră, pentru că statura lui ar bate la ochi, dar lucrul ăsta nu-l deranjează. În timp ce o mână e ocupată cu sticla, cealaltă cotrobăie precaut prin anatomia câtorva nimfe încinse de băutură. Mi-e cam teamă să nu se lase pradă ispitei și să dăm într-o altă dandana. Pentru prostia pe care am făcut-o cu insula, ar trebui să fim îndepărtați pentru totdeauna din trupele de mercenari, dar pentru încă una la fel nu mai există altă pedeapsă decât exterminarea.

O localizez pe suedeză, care e încă îmbrăcată decent, și-i fac un semn Tăcutului. Mă liniștește și mă îndeamnă să-mi continui pauza. Colosul tocmai trece pe lângă mine, și, uitându de travestiul meu, dă să mă pipăie. Îl calc pe bombeu și-i mărunțesc câteva pilde printre buze. Clipește vesel din unicul lui ochi și-și continuă explorarea.

– Am vrut să mă asigur că nu ești un transsexual.

Vremea acțiunii se apropie, și ne punem pe treabă. Tăcutul și Colosul ne înșfacă pe mine și pe Fijian de subsuori și-și croiesc drum spre cabine. Eu și sfrijitul ne zbatem în limitele buneiuviințe și scoatem chițăituri de șoarece întors de la discotecă. Rimul de care ne ocupăm, dacă-l excludem pe scundac, e chiar șeful gărzii. Dăm peste el în cabina telegrafistului, unde primește felație ca la carte din partea unei tipe complet bete. Pare că se ucură pe deplin de meniul oferit. Își ține ochii închiși și geme în prize. Zgomotul produs de intrarea noastră nu întrerupe scena.

– Ieși afară! strigă tipul, între două gâfâieli, fără să se deranjeze să se întoarcă.

Drept răspuns, Colosul îi repede un pumn în țeastă, și în nici un minut e legat fedeleș cu firele electrice găsite prin preajmă. Primește și un căluș, și acum e nostim foc, cum stă așa, culcat pe spate, ținându-și catargul la verticală. Daneza care se ocupa de el izbucnește într-un râs isteric și-și rotește ochii ca bilele la biliard. Colosul își trage brusc fermoarul și-o face să tacă.

– Trebuia să-i astupăm gura, ne transmite el. Altfel, ne dăe gol.

Îl smulgem cu forța, și Fijianul îl bălăcărește ca o țată mară la un flagrant. Îmi scot pistolul și intru în cabina comandantului. Cei doi bodyguarzi plantați acolo ridică încetișor mâinile și mă privesc ca pe mumia lui Tutankhamon.

– Tu? scapă unul dintre ei. Trebuia să fii pe insulă.

Tăcutul îl pocnește pe la spate și întrerupe conversația. Îi legăm și pe ăștia și-i ascundem într-un dulap îngust în care, în mod normal, n-ar intra nici Fijianul singur.

Pe puntea inferioară, forfota s-a accentuat, ceea ce ne face să credem că tipii sunt neliniștiți și au mirosit ceva. Tăcutul și Fijianul se vor ocupa de zonă, în timp ce eu și Colosul luăm la îndrăcine cabinele. N-avem prea mare succes. Tot ce găsim se rezumă la câțiva somnoroși și două lesbiene, în plină activitate. Dăm să ne întoarcem și să urcăm pe puntea superioară, când, în fața noastră, se înfinge hotărât chiar Rodion Nikolaevici în persoană. E însoțit de doi hândrălăi care ne adulmecă cu pistoalele lor mitralieră.

- Parcă ne cunoaștem de undeva, face el cu o voce voalată.
- E de presupus că toată lumea se cunoaște pe vasul ăsta, zic eu într-o franceză spurcată, subțindu-mi vocea la maximum.
- Dacă am atentat la ce nu ni se cuvine, îmi cer scuze! se strâmbă Colosul, luând mâna de pe mine.

Rodion ne privește în continuare cu ochii lui mici și răi, rânjind cu toată gura. Deodată, ridică mâna și vrea să-mi scoată masca, dar eschivez la timp.

- Vai, vai! mă tângui eu. Tocmai gazda să încalce regula carnavalului!

Rusului începe să-i placă jocul. Își schimbă rânjetul cu o țuguială din buze și mă pișcă de piept.

- Ți-ai uitat țâțele la garderobă sau n-ai fost când s-au împărțit?
- Dacă-ți place siliconul, n-ai decât să cauți! zic eu „ofensată”.
- Ba mie-mi plac femeile-șnur! Se întoarce spre Colos și o face în continuare pe cavalerul: Te superi dacă o iau la un dans pe protejata ta?

- S-o lăsăm să-și consulte carnețelul, zice împăciuitor Colosul.

Rodion s-a plictisit însă de mișto. Se întoarce să-și asmută dulăii, dar avem baftă. Pe culoarul strâmt își face apariția Miss Nord. E roșie ca o pătlăgică strânsă de gât și se zbate să scape din brațele insistente ale creatorului de modă.

- Rodion Nikolaevici, strigă disperată mica prințesă, dacă știam că oaspeții dumneavoastră se poartă în halul ăsta, n-aș fi acceptat niciodată invitația. Toți profită că nemernicii din garda mea zac beți, cine știe pe unde, și se dedau la cele mai mari mârșăvii.

La un semn al rusului, cei doi hăndrălăi ne lasă în plata Domnului și pornesc pe urmele creatorului de modă, care nu a mai așteptat sfârșitul plângerii.

- Îmi cer scuze, frumoasa mea doamnă! N-am știut că totul se va transforma într-un asemenea dezmăț, zice Rodion ipocrit.

- Și totuși, unde sunt gărzile mele? spumegă în continuare suedeza.

- Cred că i-am văzut părăsind vasul într-o barcă în care mai erau niște femei. S-or fi dus pe o insuliță din preajmă.

– Canaliile! Îi va aștepta închisoarea când vom ajunge pe uscat.

– Sunteți prea dură, continuă rusul să-și deșire ipocrizia. Oameni suntem cu toții, supuși ispitelor.

Îi face cu ochiul și, cuprinzând-o gingaș de mijlocel, o conduce pe punte. Când ne întâlnim, în sala mașinilor, cu Tăcutul și cu Fijianul treaba e făcută. Bodyguarzii ruși sunt legați și ascunși prin cele mai diverse locuri, împreună cu șeful lor. După ce-i anihilăm și pe cei trei mașiniști, putem considera că iahtul e în mâinile noastre. Merităm o pauză, de care nu ne dăm în lături să ne bucurăm.

– Sper că acum am voie! rage Colosul.

– Ce? îl întrebă Tăcutul, deși e convins că va urma o prostie.

– Să-mi satisfac poftele animalice! bubuie iar uriașul, făcându-i pe mașiniști să treacă prin toate culorile spectrului.

– În maximum cinci minute, barosanul o să observe că nu mai are păzitori, așa că va trebui să-ncepem balul. Dacă-ți ajunge timpul...

Dar Colosul e deja pe scărița de metal. Îl urmez în fugă, pretextând că e nevoie de cineva care să se asigure că namila nu va depăși timpul. Mă las condus fără grijă, căci uriașul are un miros infailibil când este vorba de muieri, băutură sau mâncare. Nu-i vorbă, și marfa e la tot pasul. În mod ciudat, nimerim în cabina unde se basculau cele două lesbiene. Damicellele au terminat între timp lucrarea și acum zac ostoite pe spate, sugând la niște cutii de bere. Cum stau așa, cu picioarele ușor desfăcute, ne ușurează destul de mult treaba. O facem ostășește, căci cronometrul este necruțător. Tipele nu-și prea dau seama ce se-ntâmplă cu adevărat, dar nici nu-și bat capul să afle. Trag în continuare la bere și schimbă impresii despre vreme.

Colosul termină cu un strigăt de triumf și, trăgându-și nădragii, mulțumește cuviincios. Eu sunt deja gata. Oboseala și emoțiile ultimelor ore m-au transformat într-un adolescent la prima lui tentativă.

A sosit ora marelui spectacol. Urcăm pe puntea superioară și Tăcutul pune sirena în funcțiune. Participanții la orgie încremesc în pozițiile în care se găseau, și e prima oară când regret că nu am un aparat de fotografiat cu mine. Rodion Nikolaevici își revine primul. Se desprinde de mica suedeză și caută din ochi o armă. N-are șanse, le-am strâns noi pe toate. Când ridică privirile, dă cu nasul de patru țevi brumării care-l fixează cu hidoșenie. Se poate vedea și fără lunetă cum tremură. Sângele i s-a scurs din obraji, și la colțurile gurii i-au apărut două firicele de salivă. Singurii bine dispuși sunt Miss Nord și don Aiello.

Tăcutul coboară alene scara de metal și se oprește la câțiva centimetri în fața rusului. Scoate cu mișcări lente o țigară și caută foc. Nu se grăbește, iar tăcerea care s-a înstăpânit de câteva minute nu-l deranjează. Primul cedează Rodion Nikolaevici.

– Poate-mi explică cineva ce se întâmplă pe iahtul meu! Și cum vă permiteți să mă țineți sub amenințarea armelor!

Tăcutul își scoate cagula și ne face semn să punem pușcoacele în poziție de repaus. El însuși îi întinde gazdei micul pistol mitralieră UZI, care aproape că se pierdea în palma sa încăpătoare.

– Ne cerem scuze, dar a trebuit să procedăm astfel din motive independente de noi. Garda dumneavoastră și-a bătut joc de noi, și dacă n-am fi reacționat, am fi fost considerați cei mai proști soldați din lume, nu printre cei mai buni, cum ni s-a dus vestea.

O namilă aflată la doi pași de Tăcut se trezește ca din vis și vrea să profite de situație pentru a crește în ochii șefului. Primește în burtă un picior care-l proiectează peste o masă plină de sticle.

– Evident, continuă Tăcutul, că orice tentativă de a schimba, fără voia noastră, situația prezentă, duce la neplăceri.

– Nu înțeleg nimic, fredonează Rodion, prins cu mâța în papomiță. Oamenii mei unde sunt?

La un semn al Tăcutului, ne grăbim să-i adunăm la un loc pe toți gorobeții legați prin debarale și dulăpioare. În total, dacă-i excludem pe mașiniști, cărora le-am dat drumul fără nici o explicație, sunt opt bucăți, în frunte cu șeful lor. Arată ca niște struți în sezonul ploios și încep să turuie, întrerupându-se unul pe altul. Rodion Nikolaevici e un cazan sub presiune.

– Până la sfârșitul călătoriei, o să rămâneți în cabinele voastre nu ieșiți decât la toaletă. Cine nu respectă consemnul, va fi debarcat în primul port. Vorbim la întoarcere.

Rusul se întoarce spre Tăcut și-i dă ordin să-i dezlege, după ure hotărâște:

– Voi patru o să fiți garda mea de corp.

– Și Miss Nord? întreabă aiurea Tăcutul, care abia poate să-și ascundă încântarea.

– Va sta cu mine tot timpul.

– Stăpâne, intervine șeful bătaușilor, câinii ăștia au sărit la noi fără să le...

– Alexei Volfici, mă surprinzi din ce în ce mai tare! Întâi mă și complot descoperit, la mâna oricărui ucigaș, iar acum, în loc să-mi execuți ordinul, te întinzi la discuție cu mine. Ai luat vreun drog? Ai băut peste măsură?

– Iartă-mă, stăpâne! se înclină Alexei Volfici, tremurând ca un șerb prins peste fata boierului.

Cei opt dispar pe vârfuri, și noi ne oprim cu greu chiotele de bucurie: a mers mai ușor decât am fi crezut. Mai rămâne doar până la Moscova să fim la înălțimea funcției cu care am fost vestiți. Mulțumită e și suedeza: și-a îndeplinit misiunea și a îstigmat o pălărie de bani.

Mulțumit se arată și rusul. Noi credeam că din cauza faptului că Miss Nord nu va mai putea să se desprindă de el. Ne înșelam. marnic. Rusului îi ieșise o cu totul altă pasență despre care nu șiam nimic.

Camavalul se reia, și petrecăreții, care-și pierduseră starea de nețeală la vederea pușcoacelor noastre, dau buzna la mese, pentru a-și recâștiga cât mai repede starea inițială.

Iahtul ridică ancora și ia cap-compas spre Canalul de Suez. Ajunge în Crimeea și, de acolo, cu avionul personal al lui Odion Nikolaevici, la Moscova, adică, spre a se înțelege cât mai bine, în cel mai ascuns ungher din bârlogul ursului.

– Allah e mare, dar, dacă nu greșesc prea mult, abia acum cepe căcăniada! conchide Colosul.

Nimeni dintre noi nu știa încă cât de adevărate era cuvintele americanului.

VIII

– Astfel ni s-a confirmat vechea bănuială despre rețeaua din România, pe filiera căreia va acționa Brutus. E vorba de Partidul Fundamentalist Islamic (M.P.H.), celebrii „Lupi cenușii“. Colegii noștri de la B.N.D.¹ au monitorizat întâlnirea de la hotelul Shell din Baden-Baden, și surpriza e că, alături de arabi, au apărut Metin Selvi² și Drej Ali, turcul provenit din anturajul clanului mafiot BUCAK, cu reședința în Republica Moldova.

Românul termină de vorbit și abia acum prinde, cu un gest rijuliu, paharul cu whisky așezat pe măsuța joasă. Ceilalți doi țin mână câteva momente tăcuți. Americanul deschide al doilea pachet de Chesterfield fără filtru și-și aprinde automat țigara, cu chii fixați pe displayul laptopului.

– E cel mai afurisit puzzle la care am lucrat vreodată, zice el, nebăgând în seamă scrumul care stă să-i cadă pe pantalonii albi pe el. E clar că toate firele duc spre Teheran. Iranul este instigatorul dezordinilor islamiste și folosește două puncte fragile din Orientul Mijlociu: Libanul, cu Hezbollah, și teritoriile palestiniene, cu Hamas. Siria nu e decât o „legătură“ între ele și Teheran. propo, adaugă el, întorcându-se către rus, anunță-ți compatrioții tăi, în cel mult un an, doi, Iranul va porni un război zdrobitor în Afganistan. S-a folosit de talibani ca să slăbească veriga spre Ucraina, și cred că or să atace.

¹ Serviciul Secret German (n. tr.).

² Ex-colonel K.G.B., presupus conducător al Mafiei ruse a traficantilor de armii radioactive (n. tr.).

– Stai liniștit, face rusul, avem omul nostru în conducerea politică. Ceea ce mă îngrijorează e faptul că „țarul“ a început să ia niște decizii aiuritoare.

– Întorcându-ne la problema noastră, schimbă americanul vorba, ceea ce ne lipsește nouă este „legătura“ cu centrul terorismului internațional și cu VAI-DOL.

– O să pornim tot de la Rodion Nikolaevici H***, zice rusul.

Se duce la frigider, de unde scoate al zecelea castron cu ceai. Sticlele de vodcă de pe raftul ușii stau neatinse, ca niște soldați aflați în trupele de rezervă.

– E singura noastră piesă, până una-alta, continuă el, turnându-și ceaiul în paharul înalt și albastru. La întâlnirea de la Vedențovo, din 1991, când s-au pus bazele Komunității, Rodion al nostru a fost ales adjunctul lui Selvi și i s-a trasat sarcina extinderii caracatiței mafiote ex-sovietice în întregul spațiu al fostei U.R.S.S., conexiunile în Europa de Est și cele cu America, via Italia, unde stăpân e don Aiello.

– Pe Rodion nu ni-l poate servi decât Brutus. Și numai prin Pavlovici, precizează americanul. Iar Pavlovici e de negăsit. A dispărut împreună cu Yahyah, imediat după întâlnirea comandoului la Helsinki.

– Nu prea am încredere în maiorul ăsta, ricanază rusul.

– Ba eu nu m-aș încrede într-un agent secret, indiferent cărui serviciu ar aparține, face americanul. De un mercenar însă, și încă de unul ca Pavlovici, n-am de ce să mă îndoiesc.

– Alegerea a fost cea mai bună, spune românul. Mercenarii au o organizare aparte și un cod specific, nu sunt pur și simplu oameni care lucrează pentru bani. Numai ei pot penetra Mafia, asta e sigur. Nimeni altcineva nu ar reuși s-o facă. Dacă n-avem încă nici o veste de la el, asta înseamnă că ori e pe cale să stabilească tranzacția, ori e mort.

– Ultimul mesaj primit de la Brutus, de la bordul iahtului lui Rodion, ne indică o posibilă întâlnire la cel mai înalt nivel, imediat după revenirea la Moscova. Asta înseamnă că Pavlovici a reușit să-i contacteze într-un fel sau altul, și deci varianta morții lui cade.

– Nu se știe cât timp vom mai putea să-i fraierim pe arabi, ăia ăia rusul temător. Partea proastă e că n-am reușit să descoperim pionul lor din sediul NATO, ceea ce va duce, mai devreme sau mai târziu, la deconspirarea lui Brutus.

– N-avem altă variantă decât să așteptăm un semnal, conchide americanul. Să trecem acum la ultimele date cu privire la VAI-DOL. Cred că provocarea crizei economice din Coreea de Sud a fost o greșeală. Rezultatele n-au fost nici pe departe cele dorite. S-ar putea să urmeze, fără nici o provocare, Rusia, și dacă lucrul acesta se întâmplă înainte de a fi penetrat noi Conspirația, atunci haosul declanșat va însemna sfârșitul.

Într-adevăr, ceasul Conspirației este mereu cu cinci minute înaintea ceasului lor, și asta le dă celor trei sentimentul unei responsabilități ucigătoare. Cu tot sprijinul primit de la conducerea politică ale statelor implicate, munca lor migăloasă se desfășoară cu încetinitorul.

Iar ora Dezastrului se apropie implacabil.

—
.

IX

Domeniul lui Rodion Nikolaevici H*** e pe jumătate o vilă ch, pe jumătate o fortăreață. Un pălățel cu metereze și creneluri te trimite cu gândul la picturile naive ale Evului Mediu. În teile lor însă întâlnești un sistem electronic de supraveghere de imă tehnologie, dublat de amplasarea savantă a armamentului apărare supersofisticat: mitraliere care se declanșează singure, că ai depășit culoarul de mers, pistoale cu senzori care te pânsc din oglinzi, chiar și câteva lasere care se autofocalizează pe metalul pe care-l porți cu tine, inclusiv catarama de la curea. rzile propiu-zise aproape că nu se văd: stau în fața monitoare și ronțăie semințe.

– Am fost la budă! ne anunță voios Colosul, când revine în amera de gardă“ care ne-a fost repartizată. E pentru prima oară viața mea când nu m-am putut urca cu picioarele pe colac. E oâzdâganie care, când te așezi, se umflă și te leagănă. Da' să deți la sfârșit un izvorăș cu șampon și cu perie electrică! Parcă ai mai pleca de acolo.

Ne privește circumspect și adaugă în grabă:

– Mă, voi ați fost la căcăstoare și mă lăsați să-mi răcesc gura pomană.

– Ai impresia că ești singurul care vrea să scape de toxine? întreb eu.

– Mai bine ne-ai povesti cum a fost când ai căzut în cap de căluțul pe care ți l-a cumpărat tatăl de ziua ta, zice Fijianul, nontând pistolul lui, Cutter, pe care, conform obiceiului, îl des-cuse bucată cu bucată.

– Taică-meu a fost un bețiv și un ucrainean, dar...
Colosul. Singurul cadou pe care mi-l făcea, destul de des de altfel, erau câteva scatoalce date cu sete. Nici ziua mea nu știu când e.

– Nu se poate, zâmbeste Fijianul. Fiecare dintre noi a apărut pe lumea asta spurcată într-o anumită zi, care este ziua lui de naștere. Dacă tu nu ai așa ceva, înseamnă că, de fapt, nici nu te-ai născut.

– S-o fi născut noaptea, arunc eu o vorbă

– Așa e, Căruntule, nu te-ai gândit rău. Înseamnă că de aici vine expresia „prost ca noaptea“! murmură Fijianul, care nu e de fel invidios pe calitățile camarazilor. Fratele meu mai mic, Leonard, s-a născut într-o zi de 29 februarie. Ca urmare, îi venea rândul la sărbătorit o dată la patru ani. Pe chestia asta, îi intrase în cap că el face un an în plus abia după trecerea altor patru.

– După cum se poate observa, nu scapă Colosul ocazia să se răzbune, mai există o expresie: „prost ca fijianul“.

Fijianul zâmbeste ca un șarpe care a ieșit de la o reprezentație cu „Ifigenia“ și-l trece în carnețelul lui cu datorii de plătit.

Lucrurile se calmează o dată cu venirea Tăcutului. Acesta își freacă obrații nerași, producând un zgomot de șmirghel. Ca întotdeauna, trebuie să ghicim ce vrea să ne transmită. Omul ăsta, când o să moară, o să constate că nu a folosit decât o miime din cuvintele scoase în decursul vieții de o ființă obișnuită.

– Rodion Nikolaevici ne-a convocat în biroul lui la ora șase, se căznește el să lege câteva cuvinte.

– Se plătesc salariile? întreabă Colosul, căutând să pară cât mai indiferent, dar fără să reușească nici un pic.

– Abia le-am luat, îi reamintesc eu.

– Se pot plăti salarii în fiecare zi. Doar în fiecare zi ne riscăm viața, nu-i așa? Trebuie să ne bucurăm de orice bănuț muncit.

– La ora două, ședință de tragere, iar la șase fără un sfert, în anticameră, îi taie Tăcutul macaroana. Verificați și curățați armamentul. Orice băutură, interzisă până la stingere.

Bineînțeles că americanul ar avea ceva de comentat în legătură cu acest ultim ordin, dar n-apucă să deschidă gura, căci Tăcutul face un stânga-mprejur impecabil și-l lasă cu buzele umflate.

N-o să ne pună să suflăm în fiolă, asta e sigur, dar de când m-a sosit la Moscova danșăm pe sârmă, și cea mai mică deviere de la un ordin poate însemna pentru noi sfârșitul.

La ora șase fără cinci suntem poftiți în bârlogul bossului. Are rost să vi-l descriu, e de-ajuns să vă spun că de la ușă la biroul masiv de aluminiu s-ar putea lua liniștit o cursă locală, dacă ar exista vreuna. Rodion ne săgetează, cu priviri otrăvite pe sub prâncenele lui groase. Își destinde totuși figura într-un zâmbet care ar putea figura cu succes într-un tablou de Picasso.

— O să primesc o vizită, ne zice el cu un glas înciudat. Dacă în cursul discuției ridic receptorul telefonului, fără ca el să sune, rageti fără nici o altă invitație. Vreau ca la sfârșit, dacă va fi cazul, oaspeții mei să cântărească de două ori mai mult.

Ocupăm poziții în așa fel încât să nu ne ciurim din greșală și ne punem pe așteptat. În toată hardughia se aude numai zgomotul pe care-l face degetul gros de la mâna dreaptă a rusului, bătând în birou. Parcă măsoară ultimele minute ale condamnaților.

Într-un târziu, becul roșu al interfonului se aprinde și vocea secretarului personal se prelinge ca o pată de sânge:

— Au venit.

— Poștește-! răspunde sec Rodion, lăsându-se pe speteza fotoliului.

Ușa se deschide și pătrund doi inși. În aceeași clipă, devenim mai galbeni ca doi chinezi umpluți cu orez. Cei doi oaspeți sunt Pavlovici și Inginerul. Se apropie țănoși, fără să ne privească, și se opresc la jumătate de metru în fața biroului.

— Luați loc, domnilor, zice rusul, fără să-i salute sau să le întindă mâna.

Cei doi se așază în fotoliile adânci din piele. Sunt exact în bătaia puștilor noastre, și, instinctiv, privirile ne sunt atrase, ca electrizate, de receptorul telefonului. Dacă Rodion se va hotărî pentru varianta finală, suntem definitiv pierduți. De împușcat, nu-i putem împușca, și vii nu vom mai ieși din fortăreață.

Caut să îndepărtez gândul că rusul a aflat totul despre noi și ne-a întins o capcană, dar el mi se fixează în creier ca un țărnuș de

hotar și nu mai iese de acolo. Măinile mi s-au umezit, și sudoarea îmi dă gădilături la ceafă, însă nu îndrăznesc să mă mișc.

Tăcerea e ruptă de Rodion.

– Sper că n-o să vă deranjeze dacă la discuția noastră o să mai participe cineva.

– Oricine se bucură de încrederea dumneavoastră o are și pe a noastră, spune rece Pavlovici, îndepărtând cu un bobârnac un fir de praf de pe pantalonii săi de cașa.

Rodion surâde și apasă pe un buton. Din stânga, din spatele unei uși mascate de un tablou uriaș, apare don Aiello. Sunt puțin descumpănit, rusul nu ne-a precizat dacă și noul invitat va avea parte de păcăneală. Strecor o privire către Tăcut, dar figura lui impasibilă nu-mi spune nimic.

Don Aiello se așază și el, alături de Pavlovici și Inginer. Rodion nu se grăbește să facă prezentările.

– Beți ceva, domnilor?

Face el însuși oficiile de gazdă și, după ce împarte paharele cu băuturile preferate, își reia locul în spatele biroului. Oaspeții cloncăne un timp din pahare, fără să se hotărască să rupă tăcerea. O face tot rusul.

– Bun. O să vă rog să repetați propunerea dumneavoastră, ca s-o audă și prietenul meu.

– Se poate fuma? face Pavlovici, și, din câte-l cunosc, nu politețea îl îndeamnă să ceară voie.

– Se poate fuma, se poate bea, se poate și preacurvi, doar că atunci n-o să se înțeleagă prea bine ce spuneți, din cauza gâfâiturilor!

Rusul râde singur de gluma făcută, dar, oricum, atmosfera devine ceva mai umană: interlocutorii nu mai au aerul unor evrei în drum spre camera de gazare, l-au căpătat pe cel al gardienilor.

Pavlovici își aprinde unul din celebrele lui trabucuri și dă drumul la flașnetă:

– Avem câteva recipiente cu plutoniu și un echipament complet DARKNESS FIGHTER¹, cu documentația de fabricație.

¹ Luptătorul întunericului (limba engleză) (n. tr.).

unt de vânzare și cerem pe ele o sută de milioane de dolari. Din momentul în care banii vor intra în cele zece conturi pe care vi le vom comunica, marfa e livrabilă în două zile. Verificare poate fi făcută de un om de-al dumneavoastră, de încredere.

– Ce înseamnă echipament complet DARKNESS FIGHTER? pune don Aiello, cu o voce tocmai bună să adormi un sugar abădăios.

– Echipamentul se compune din câteva sisteme, îl lămurește maiorul, ca de la catedra de teorie militară. Ochelari cu radar care permit depistarea adversarului aflat la o distanță de până la cinci kilometri și în spatele unui perete gros de până la trei metri; pușcă-mitralieră cu gloanțe perforante, dotată cu un aruncător de grenade SPIDER¹, cu ghidare digitală; pistol cu ultrasunete pentru paralizarea adversarului; minidetector de mine antipersonal; uniformă cu țesătură antiglonț și cu autoîncălzire; și, nu în ultimul rând, sistem de autodistrugere în cazul în care purtătorul echipamentului este totuși ucis. Totul este însoțit de întreaga documentație de fabricație. La cerere, putem asigura și livrarea utilajelor de fabricație și a materialelor, și chiar forța de muncă calificată. N-ar rost să vă descriu acum avantajele acestui echipament și puterea de care ar dispune o armată redusă numeric.

Don Aiello soarbe fiecare cuvânt al maiorului, ca un elev care-și adoră profesorul de la materia preferată. Când Pavlovici termină și-și ia din nou trabucul la ronțăit, italianul pune prima întrebare:

– Și de ce sunteți doi? Unul e cu echipamentul și celălalt tu plutoniul?

– Voi de ce sunteți doi? i-o întoarce Pavlovici.

Don Aiello se căznește să râdă, dar nu-i iese decât ceva în genul unui scremut de șoarece bătut de constipație.

– Colegul tău nu vorbește? scoate el din mânecă o a doua întrebare.

– Desigur că ne-am putea întinde la o discuție, dacă asta îți face plăcere! zice Pavlovici, lăsând și el pluralul politeții la o

¹ Păianjen (limba engleză) (n. tr.).

parte, ca să nu rămână în inferioritate. Apoi, întorcându-se către Rodion: dacă aş fi ştiut că e vorba de o şezătoare, mai aduceam câţiva amici.

Rodion ridică o mână, şi noi împietrim. Dar mâna nu apucă receptorul-semnal, e doar un semn de împăciuire. Italianul e însă ros de morbul unei curiozităţi de-a dreptul muierăşti.

– De ce nu porniţi voi înşivă afacerea?

– N-ar fi mai bine să ne daţi un chestionar scris? Îl completăm şi ne vedem din nou, după aceea. Lucrurile sunt simple. Avem o marfă de vânzare. Dacă vă interesează, bine, dacă nu, ridicăm taraba şi ne mutăm în altă parte.

– Eşti prea nervos pentru vârsta ta, constată italianul.

– O să ajungi la vârsta mea şi o să vezi că o să fii şi tu atât de nervos, că o să te deschei la cămaşă când o să vrei să te pişi.

Don Aiello prinde o culoare de prună în drum spre cazanul de ţuică şi-şi stăpâneşte un sughit. Nimeni n-a îndrăznit vreodată să-i vorbească aşa, dar îşi dă seama că a depăşit şi el măsura.

– Noi nu facem afaceri decât cu oameni cunoscuţi, zice el, îndepărtând ostentativ fumul care vine de la trabucul maiorului. Puteţi fi nişte provocatori.

Este momentul în care Inginerul se hotărăşte să intervină. În loc de vreun act, scoate o dischetă şi, fără o vorbă, o aruncă pe birou, făcându-i semn rusului spre un calculator aflat într-o margine. Rodion se grăbeşte să se supună, şi pe ecran apar articole din presa israeliană, însoţite de fotografii. Închide calculatorul şi izbucneşte în efuziuni:

– Mă căzneau să-mi aduc aminte de unde te ştiu! Eşti Inginerul! Sunt copleşit! E o onoare pentru mine să am un asemenea oaspete!

Se ridică şi se învârte pe lângă oaspeţi ca o bucătăreasă concediată, reumplând paharele.

– Să trecem peste preambulul ăsta neplăcut. Personal, sunt interesat de oferta voastră.

– În cât timp se pot produce primele zece mii de echipamente DARKNESS? zice italianul, care nu participă la atmosfera de festivism.

– Patru săptămâni pentru livrarea fabricii, patru pentru instalare. Din acel moment, poate ieși un echipament pe oră.

– Un an și ceva, calculează rapid italianul. Cam mult.

– Asta, dacă ții la zece mii.

– Oricum, spune Rodion, reinstalându-se în spatele biroului, una pe care o cereți mi se pare cam exagerată.

– Ați uitat de plutoniu.

– Una fără alta nu se poate? zice italianul, care are mâncăime la semnele de întrebare.

– Nici vorbă, hotărăște Pavlovici. Și încă cea pe care v-am erut-o e mică.

– Voi sunteți emisari. Am vrea să tratăm direct cu șefii voștri, pune don Aiello.

Pavlovici își strivește pe îndelete trabucul în scrumiera de armură și se ridică, cu o privire scârbită.

– E clar, am greșit ușa. Domilor, e o plăcere să facem afaceri cu voi. Ne permiteți să ne retragem.

Mâna lui Rodion Nikolaevici se ridică din nou și se apropie de receptorul telefonului, dându-ne fiori de groază. Mă hotărăsc să urmez pilda Tăcutului: ce va face el, voi face și eu. Fijianul și Colosul îl urmăresc și ei cu coada ochiului. Înainte însă ca mâna usului să apuce receptorul, Pavlovici îndreaptă spre el un deget și spune răspicat:

– Eu zic să te mai gândești o dată, înainte să dai ordin să fim lichidați.

– Ce te face să crezi că am așa ceva de gând? îl întreabă usul, oarecum surprins.

– Pentru că și eu aș proceda în același fel, dacă nu mi-ar plăcea mutra ta și aș fi în locul tău.

Rodion izbucnește în râs, o dată cu don Aiello. Rar, foarte rar, ca niște criminali de talia celor patru să nu se înțeleagă. Dar ochul face parte din regulile casei. Fără confruntare, mâncarea nu are nici un gust.

– Măine veți primi banii în conturile dorite. Dar nu dau D.K.-ul până nu văd marfa în depozitele mele. Și o vreau poimăine.

– Poimăine e marți, recită maiorul.

– Ești superstițios? trece don Aiello la cutia cu întrebări.
– Da, răspunde maiorul, dar pe invers. M-am născut într-o zi de marți, pe 13 decembrie, la ora 13, într-o casă aflată la numărul 13.

– Poimâine e și marți și 13, îl liniștește italianul.

– O să-ți dau patru oameni, reia rusul. Ei vor ști unde să ducă marfa. Ne întâlnim din nou acolo, verific și transmit O.K.-ul de față cu voi. Spune-mi, adăugă el, privindu-l fix pe maior, ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi avut de gând să vă ucid?

– Am fi fost morți, nu-i așa? trage maiorul concluzia logică. Mai rău e că n-am fi apucat să îți transmit salutări din partea Dragonului¹! adaugă el, cu un rânjel de paznic la cimitire.

La auzul numelui, cunoscut de doar câțiva inițiați, Rodion face instinctiv o mică plecăciune.

– Sunt onorat!

– Vei primi în curând și niște instrucțiuni... rugăminti, vreau să spun.

– Cu asta trebuia să începeți. Nu mi-ar fi trecut prin cap că Dragonul a reușit să atragă pe frații arabi.

– Allah e stăpânul tuturor! deschide Inginerul, în sfârșit, pliscul. Nu există nimic pe lume în afara voinței Lui.

– Fără îndoială! se grăbește să confirme rusul, fără să priceapă prea bine ce amestec avea Allah în toată povestea asta.

– În curând, s-ar putea să-i faci și o vizită, spune Pavlovici.

– L-am văzut pe Dragon acum două luni, face rusul, care nu pare prea fericit la aflarea veștii. Și, pe urmă, el nu mă anunță despre așa ceva, decât prin... felul lui personal.

– Nu am căderea să spun mai mult, nu sunt nici eu decât un simplu mesager. Cel mai bine ar fi să-l contactezi personal și să lămurești lucrurile, dacă ai vreo nedumerire.

– O voi face, o voi face, repetă rusul, prins cu lecția neînvățată.

– Se cade să sărbătorim, se trezește și don Aiello din amorțeală. Propun pasta con sarde și șampanie Le Brune, 1978.

¹ Presupusa poreclă a șefului suprem al rețelei VAI-DOL (n.a.).

– Desigur, desigur! îl susține Rodion, frecându-și mâinile asemenea unui eschimos înrăit într-ale frigului. Și vă mai rog să-mi faceți plăcerea să petreceți noaptea în modesta mea locuință.

Se repede la interfon și dă ordinele necesare, apoi se întoarce spre noi patru și latră voios:

– Măine la ora șase vă aștept aici. Îi veți însoți pe distinșii noștri oaspeți și-i veți conduce cu marfa ...

Se oprește și clipește șmecherește.

– Instrucțiunile le veți primi mâine.

Ne concediază cu un semn și se întoarce afabil către italian:

– Don Aiello, simt că, în loc să îmbătrânesc, am întinerit cu o zi. Clipa cea mare se apropie!

Nu mai apucăm să aflăm despre ce clipă mare e vorba. Dăm abțir din picioare și nu ne oprim decât în dormitorul comun, pus la dispoziția noastră. Patru paturi simple, din fier, patru fișete metalice, în loc de dulapuri, o masă din lemn și patru scaune fără spătar. Armată în toată regula. Fac o figură aparte doar frigiderul, televizorul și radiocasetofonul. Tăcutul pune o casetă cu muzică îndrăcită și mărește volumul, pentru a anihila eventualele microfoane. Dar nu se mulțumește numai cu atât. Dintr-un buzunar scoate un obiect micuț, cât o cutie de chibrituri de menaj, pe care-l activează apăsând un buton. E un distorsionator de sunete, care va face discuția noastră complet ininteligibilă pentru orice curios cu urechile la pândă.

– Domnilor, zice Tăcutul, și-l văd pentru prima oară zâmbind, cred că suntem pe drumul cel bun. Cu puțină baftă, o să ieșim vii din misiunea asta. Dacă reușim, jur să mă retrag pentru totdeauna într-un orașel de pe Volga, unde să nu mai știu nimic despre ce se petrece pe lume.

Colosul deschide și el botul în care primește drept căluș cangea Tăcutului.

– Știu că nu-ți pot cere să spui ceva inteligent, zice acesta din urmă, pentru că ar fi zadarnic. Îți pot cere însă, îți pot ordona să vorbești cât de încet poți tu și să nu ragi ca un primat propus spre castrare.

Ia ușor palma de la gura Colosului, dar acesta refuză s-o mai folosească. Găsește un alt mod de exprimare și trage o bășină care în mod sigur dereglează aparatura fină a celor puși să ne asculte.

Rusul clatină dezamăgit din cap, în timp ce eu și Fijianul ne înghesuim să deschidem larg fereastra.

– Sunteți ca niște copii, zice rusul, nițeluș cam trist. Pentru voi, viața nu e decât un prilej de năzbâtii și giumbușlucuri.

Acum, sigur, e frumoasă comparația, dar cine s-ar uita la noi nu numai că ar refuza să ne considere ca atare, dar chiar s-ar îndoi că și noi, vreodată, am fost copii, ca toți ceilalți.

La fel de puțin înduioșat se arată și Colosul. Scoate din frigider tot ce găsește înăuntru și umple masa.

– Păi ce, numai boșii să-nfulece paste și șampanie din '78?! Uite aici: cârnați, friptane, ouă, brânză și cea mai bună prietenă a mercenarului, vodca! Tăcutu le dă semnalul stingerii, c-așa ai zis, nici o picătură până atunci!

Neîndoios că el a și auzit semnalul dorit, întrucât destupă o sticlă și-i face vânt băuturii pe gâtlej, gata să se-nece.

– Avem și pahare! Încearcă Fijianul să-l îndrepte spre lumea civilizată.

– Nu sunt de cristal! face Colosul pe năzurosul. Și, pe urmă, vodca nu se bea cu paharul. Cine a mai auzit să coși pantalonii cu foarfeca?!

Tăcutul și-a terminat prima Gitane și-i face loc celei de-a doua. Noi, ceilalți, am trecut deja la înfulecat. E de neînțeles cum contribuie frica la creșterea apetitului. Până și Fijianul a uitat de îndemnurile lui civilizatorii și apucă cu amândouă mâinile, făcându-ne să ne întrebăm cum de poate intra atâta mâncare într-un trup sfrijit ca a lui. Peste jumătate de oră, ne întindem satisfăcuți, cu burțile în sus, în paturile noastre simple, și dăm drumul la niște zgomote demne de o menajerie aflată la apogeu. Sticlele de vodcă trec de la unul la altul, ca pe o bandă rulantă dintr-o fabrică de băuturi, doar că, în loc să se umple, se golesc.

Colosul ne propune, în buna lui tradiție, un pocheraș cinstit, de la mama lui. Suntem însă prea sleiți, nici până la budă nu ne mai vine să mergem.

– Tu ce-ai să faci, Căruntule, după ce se termină cu asta? mă întreabă Tăcutul, care, după ce ne-a ținut isonul la haleală, vrea cum să asculte și o poveste.

Da, chiar așa, ce-o să fac? O să mă întorc în Caraibe, pe insula mea, alături de Liana și de copil? Da, asta voi face. Dar nu definitiv! Am fost părtaș la prea multe, cunosc mult prea mult a să pot fi lăsat în pace. Mereu va ști cineva unde să mă găsească și mereu cineva se va folosi de mine, pentru că am ajuns să văd o avere. Și nici nu văd, chiar dacă acel cineva m-ar lăsa în pace, cum aș mai putea să duc o viață de om obișnuit. Probabil că mi-aș stinge repede, ca un urs polar căruia i se dă drumul în Sahara. Fiecare mercenar are însă glonțul pregătit pentru el, glonțul lui, are, dacă nu e fabricat încă, există totuși ca metal, într-o mină de plumb. Acolo, un miner își va depăși norma și va scoate bucățica aceea, pe care o va arunca în vagonet. Un muncitor dintr-o fabrică de armament, care trudește pentru familia lui, o va transforma într-un glonț care, alături de altele, va fi transportat, de un șofer am beat și afemeiat, la o unitate militară. Va fi luat în custodie de un armurier pus pe afaceri necurate și va aștepta cuminte să-i vină rândul la ucis. Și bucățica aceea de plumb, care a zăcut în sechela sute de mii de ani, își va relua locul, după o scurtă ieșire la lumină, reintrând în pământ o dată cu trupul mercenarului.

Pentru noi, viața se încheie din clipa în care ucidem primul om. Tot ceea ce urmează e doar drumul spre iad.

Îmi vine uneori să dau vina pe Dumnezeu, dar n-o pot face, pentru că nu cred în El. Nu cred decât în mine, în ceea ce știu și în tot să fac: să ucid.

– Căruntule, ai adormit? mă zgândăre iar Tăcutul.

– Dacă ți-aș răspunde că da, m-ai crede? zic eu. Nu știu ce-o să fac, Tăcutule. Între dorința mea și realitate e o distanță astronomică. Nu cred că vreunul din noi va putea să facă ce vrea el în viață. Nu în asta. Povestea cu retragerea e o simplă poveste. Pe planeta asta nu ne aparține nimic și nu putem cumpăra nimic. Indiferent câți bani am avea!

– Poate vă opriți înainte să borăsc! se offensează Colosul. Sau, dacă trebuie neapărat să vă satisfaceți cu chestii de astea muieresti, faceți o plimbare prin parc, unde vă puteți și ține de mână.

– Dacă pe tine nu te duce mintea decât până la trăgaci sau până la pantaloni, nu înseamnă că toți trebuie să-ți semene! prinde glas Fijianul.

– Tu taci, măi, sfoară de atârnat izmene! zice Colosul. Un soldat care face filozofie e ca o boșoroagă de nouăj' de ani care se apucă de strip-tease. Taică-meu avea și el, din când în când, accese de genul ăsta, dar la el era explicabil, pentru că umbla tot timpul beat. Zicea că până și în somn tot că bea visează. Când revenea acasă, după o petrecere prelungită, mă scula, și, înainte să mă croiască, îmi depăna zicale: „Un om care doarme când altul bea nu merită să trăiască“ sau „Cine aduce tatălui său o sticlă de whisky e frate cu Prometeu“. Că-i și spunea maică-mea să nu-și mai compare copiii cu toți bețivii lui.

Trage un gât de vodcă, pentru a-și potoli greturile provocate de amintirea povețelor tatălui, și-și pregătește cutia cu snoave. Îl lăsăm să clămpăne, în timp ce noi picotim. Dacă ar avea o voce mai blândă, am și adormi.

– Toți vă lăudați că sunteți mai deștepți ca mine și că ați citit nu știu ce cărți, dar eu vă spun că cel mai mare dușman e gândirea. Cu cât gândești mai mult, cu atât mai mult te blegești. Uitați-vă la tablourile oamenilor vestiți: numai pișpirei, aschimodii, legume! Și uitați-vă la mandea! Râdeți de mine că sunt prost, dar în sinea voastră mă invidiați, pentru că eu nu pun nimic la suflet și nimic nu mă atinge. Filozofia asta a voastră, de doi bani, vă îmbolnăvește mai rău decât ar face-o o curvă cinstită care împarte sifilis la colțul străzii. Cât am fost la închisoare, la Alcatraz, stăteam în celulă cu un negru borât care, tot așa, ori de câte ori deschidea gura, scotea câte un citat celebru. Omul citise atât de mult, până înnebunise și o omorâse pe soră-sa, pentru că într-o zi, idioata, îi rupsese niște foi dintr-o carte ca să se șteargă la cur. Când venea gardianul să ne aducă potolul, negrul zicea: „Hrana spirituală e mai de preț decât cea pământească“, ceea ce bineînțeles că-l înfuria pe gardian, care credea că e înjurat, și drept răspuns primea

uă bastoane peste muian. Altă dată, la duș, zicea unuia: „Cură-
lia sufletească e mai de preț decât curătenia trupească“, și iar
mea câteva peste bot. Eu, cel puțin, îl atingeam în fiecare dimi-
ață, înainte să apuce să deschidă gura, așa, preventiv. Dar nimic
toate astea nu-l împiedica să-și continue pomelnicul. Am uitat
vă spun că tipul fusese condamnat la scaunul electric și-și
epta execuția de vreo doi ani. Nici faptul ăsta nu era de natură
contribuie la înzdrăvenirea lui. Ne rugam cu toții la gardieni
l ia o dată, ba chiar strânsesem o sumă de bani, ca să plătim noi
tura de la energia electrică. A venit totuși, într-un târziu, și ziua
nd trebuia să-l urce pe scaun. Negrul nu s-a împotrivit nici un
e, cum fac alții. Nici nu a plâns, nici nu s-a zbătut, nici măcar
njurătură, acolo, ca să nu plece chiar cu mâna goală. În schimb,
se mai oprea din citate. Prinsese o viteză cât cinci predicatori
un loc, care o primesc pe la spate de la niște poponari înfo-
stați. Comandantul închisorii ne-a povestit după aceea că nici
scaunul electric nu s-a oprit din vorbit, ba chiar și după ce au
t drumul gorobeții la curent, tot mai bodogănea. După plecarea
, am chemat preotul să tragă o sfeștanie în celulă, că începusem
visez noaptea numai figuri de sclerați celebri. Cert e că n-am
ăpat de tot până nu am încheiat pedeapsa și am fost eliberat.
-am jurat de atunci ca oricui îl mai prind că vorbește în dodii să-i
îg pendulul pe gât. Așa că, oameni buni, dacă țineți încă la
alele voastre, încercați să aveți milă de ele și de un om năpăstuit.
Ne privește, pentru a constata reacția noastră, dar singurul
ru pe care-l percepe e un cor de sforăituri.

– Astea fac parte din puținele cuvinte inteligente pe care
am auzit din partea voastră, conchide Colosul, trăgând și el
dreapta.

A doua zi, intrăm în programul stabilit. Cu noi va mai veni
Alexei Volfici, șeful bodyguarzilor de pe iaht, ridicat peste
apte la rangul de om de încredere al bossului. El ne va conduce
depozitele unde trebuie transportate containerele.

Plecăm în două mașini de teren, și spre miezul nopții ajungem
r-un sătuc din nordul Rusiei, în apropierea căruia se găsește un
roport militar dezafectat. Infrastructura dărăpănată și terenul

aparțin acum unui om de afaceri rus care vrea să le transforme, împreună cu hectarul de pădure din apropiere, într-un vast poligon de *paint-ball*¹. Pătrundem într-un hangar și ne apucăm să stivim tot felul de resturi de fiare și lemne care acoperă un container așezat pe o șa de camion. Pavlovici se apropie cu cheia lui electronică și deschide ușile. Înăuntru sunt patru recipiente cilindrice, pe care sunt desenate semnele de atenționare la radioactivitate, și un lădoi de lemn, aducând a sicriu. Când dă capacul la o parte, ni se înfățișează privirilor nu un mort, ci un echipament complet DARKNESS FIGHTER!

Alexei Volfici se apucă să-l controleze cu minuție.

– Îmbracă-l, zice Pavlovici. Eu mă voi ascunde după un hangar. Dacă mă vezi, strigă.

Rusul nu așteaptă a doua invitație. Ca orice luptător, e dornic să se doteze cu cele mai moderne echipamente militare. Inginerul îi dă o mână de ajutor și, când este gata, Alexei al nostru seamănă cu un pușcaș din secolul al XXX-lea, așa cum și-l imaginează scriitorii care n-au ținut în viața lor o armă în mână, în afara unui spray paralizant.

Alexei își lasă pe nas ochelarii, de fapt, un fel de cocardă translucidă, și activează sistemul. În nici un minut, îl depistează pe maior și-i strigă să se miște la comenzile lui. Ceea ce maiorul și face, executând pentru prima oară în viața lui ordinele primite de la un soldat. Când apare, se testează și pușca. Glonțul penetrează doi pereți și-l găsim abia în al treilea hangar, înfipt într-o tăblie de oțel ruginită.

– Pistolul nu-l putem proba, decât dacă vrei s-o faci pe tine însuși! spune Pavlovici.

Dar lui Alexei îi este de-ajuns ce a văzut. Revine la înfățișarea unui om normal și acum se îndreaptă spre recipientele cu plutoniu.

¹ Minge Vopsită (în limba engleză, în text). Joc asemănător unei lupte ade-vărate, între membrii a două comandouri, și care, în loc de gloanțe de război, folosesc mici biluțe umplute cu vopsea fosforescentă (n. tr.).

– Vrei să guști? îl întreabă maiorul. Plutoniul nu e un soi de heroină. Poate fi testat doar în condiții speciale de laborator. Presupun că aveți așa ceva.

– În regulă, spune rusul. Cum le transportăm?

– Cu un camion, răspunde Pavlovici.

Dispare și, după cinci minute, se întoarce cu o minunăție de amaz care pare atunci ieșit pe porțile uzinei. Cuplează șaua, și tă-ne gata s-o roim.

– Voi doi, zice rusul, arătând spre Pavlovici și Inginer, veți a în container. N-aveți voie să vedeți pe unde mergem.

– Nu s-a vorbit nimic despre asta, se oțărăște Pavlovici. Na, că acest container se deschide numai din afară, și eu cheia electronică nu o dau din mână, și doi, că am putea avea un accident, o cădere în vreo prăpastie sau în apă, și atunci eu și prietenul eu suntem sortiți morții.

– Astea-s ordinele! latră inflexibil Alexei.

– Ce-ar fi dacă i-am lega la ochi? intervine Tăcutul.

Alexei Volfici n-a uitat umilirea la care a fost supus pe iaht și urma căreia a pierdut o grămadă de perne de sub fund. Scui părbit pe aripa camionului și se scarmână între buci, pentru a fi citit mai explicit în ceea ce privește răspunsul la propunerea venită:

– Tu, zice el, întorcându-se pe sfert, ești plătit să execuți, nu ai idei. Și în general, e bine să ceri permisiunea să guiți, înainte o faci.

Tăcutul bate din călcâie și rămâne stană. Numai noi știm ce în capul lui, dar acum n-are loc de întors.

– Atunci, ne vom întoarce cu mâna goală, plusează Pavlovici. a pe niște oi n-ai să ne duci, asta e sigur!

– Așteptați, zice Alexei, îndepărtându-se. Șopocăie o vreme telefonul lui mobil și se întoarce ceva mai radios: E-n regulă. e pare c-a fost un exces de zel din partea mea.

Suntem repartizați pe mașini: eu voi conduce un jeep. în care suie Pavlovici și Inginerul; Tăcutul pe al doilea, în care se urcă olosul și Fijianul, iar Alexei ia volanul camionului, fiind, în același timp, și deschizător de drum.

– Nu ne legi la ochi? întreabă Pavlovici, înainte să ne imbarcăm.

– Nu e nevoie, sare Alexei. V-am spus, a fost un exces de zel. Stăpânul m-a asigurat că sunteți de-ai noștri.

Abia pornim, și Pavlovici dă drumul la sacul cu îndoieli:

– Cam repede s-au răzgândit. Ce zici, Inginerule, nu-ți miroase a lucru jidănesc?

– Mai mult a vodcă proastă, zice Inginerul, cu un glas neașteptat de catifelat, deși vorbește în arabă. Rodion a descoperit ceva, dar nu îndeajuns ca să înțeleagă. A primit din partea unui binevoitor fotografia lui Rashid. Nici eu n-am știut că a luptat în Algeria.

Simt pe șira spinării un firicel de gheață și sunt gata să bag mașina într-un șanț. Rashid e Colosul și, într-adevăr, o față ca a lui n-o uiți așa ușor.

– Fii mai atent, Husein, mă atenționează, tot blând, Inginerul. Ar fi grotesc să murim într-un accident stupid.

– Dacă e deconspirat, mai bine să scăpăm de el, zice scurt maiorul.

De astă dată, strâng cât pot volanul și urmez firul șoselei.

– A fost la un pas de asta, dar am reușit să-l scap, reia Inginerul. Nu este un *haris*¹ de rând. Am avut grijă să-i fabric un dosar care să ajungă rapid unde trebuie. O urmă de îndoială tot a rămas, dar avem noroc că Rodion Nikolaevici nu mai are prea mult timp la dispoziție. E împins de la spate să livreze bombe în Coreea de Nord. Dacă nu reușim să i-o luăm înainte, toată munca noastră se duce pe apa Iordanului.

– Să sperăm că rusul ne va duce chiar la bârlog.

– Puțin probabil, știi și tu asta. Vulpea își face mai multe vizuini. Să sperăm însă că Ossama a găsit „legătura” cu Dragonul. Numai așa vom putea reuși. La Marea Adunare va avea nevoie de „cărțile” pe care trebuie să i le livrăm.

– Așadar, dacă rusul nu e intoxicat, ne întoarcem cu mâna goală, constată Pavlovici.

¹ Aici în sensul de luptător (în limba arabă, în text) (n. tr.).

– Cam așa, întărește Inginerul. Dacă „legătura“ n-a apucat i-i transmite lui Rodion că noi suntem cei care trebuie să verifice transportul, punem cruce misiunii și trebuie să ne sinucidem.

E o micuță capcană aici, dar Pavlovici e prea versat ca să aștepte momeala.

– Cruce? Despre ce cruce vorbești? Ai trecut la creștinism?

– E o expresie europeană, o dreghe Inginerul, zâmbind misterios. Oricum, și într-un caz, și-n altul, înainte să ne sinucidem trebuie să-l lichidăm.

– N-o să fie singur.

– Nici nu e de dorit. Cu cât vor fi mai mulți, cu atât Allah va mai mulțumit. Sunt și metode mai puțin violente de a trimite pe lumea cealaltă persoanele indezirabile.

Intrăm în munți, și drumul devine anevoios, dar Kamazul din față nu face nazuri.

– Husein, n-am apucat să te întreb, la voi totul e pregătit? mă așteaptă Inginerul.

Îi arunc o privire scurtă prin retrovizoare și bag verbul:

– Totul e stabilit. Au fost reactivate rețelele din România și Iran.

– Dacă vei ajunge în România, te supui întru totul ordinelor lui Yasser, chiar dacă el va cere schimbarea planului. Același lucru pentru toți. Îmi pare rău pentru voi, în următoarea săptămână veți avea foarte puțin timp pentru somn.

În ceea ce mă privește, simt de pe-acum oboseala. Nici nu trebuie să-i arăt asta lui Pavlovici, de aia e comandant. Îmi întinde un flacon cu Cazadestan, și iau imediat o pastilă. Efectul este instantaneu: inima își accelerează bătăile, mușchii își recapătă vigoarea și de pe ochi mi se ridică ceața fină care începuse să-și acopereă menderle.

– Au contraindicații pastilele astea pe care le luați voi? întreabă Inginerul, cu interesul farmacistului căzut la examenul de specialitate.

– Au, răspunde Pavlovici. Dar numai pentru cei pentru care viața e foarte importantă.

Ajungem după miezul nopții. Depozitul este de fapt o peșteră mascată, în fața căreia ne așteapă rusul. Parcă știa ora la care vom sosi. Stă cu picioarele crăcănate și cu mâinile la spate, flancat de cinci bodyguarzi cu pușcoacele trezite din somn. Lumina lunii îndeamnă la economii la energia electrică. Rodion schimbă câteva cuvinte rapide cu Alexei, după care ne face semn să ne apropiem.

– Cât timp oamenii mei vor descărca, să încheiem afacerea.

Scoate laptopul la care își cuplează telemobilul cât un pachet de cărți de joc. Trimite zece faxuri către băncile nominalizate de Pavlovici și primește în scurt timp confirmările O.K.-urilor.

– Iată-vă mai bogați cu o sută de milioane de dolari, zice el, strângându-și sculele. Numai să aveți timp să-i cheltuiți.

– Sunt pentru cauză, nu pentru noi, i-o retează Inginerul.

– Desigur, am glumit, revine rusul.

Îi privește pe Pavlovici și pe Inginer cu un zâmbet împrumutat din vitralii și-i cântărește din ochi, de parcă s-ar fi pregătit să-i cumpere la kilogram. Cei doi rămân impasibili. Așteaptă din partea lui Rodion un semnal din care să-și dea seama dacă „legătura” și-a făcut datoria, dar în loc de asta, rusul scoate din mașină o sticlă de șampanie și trei pahare.

– Ce-o să faceți de-acum încolo? întreabă el într-o doară.

Pavlovici inventează o poveste tocmai potrivită pentru un scenariu la Hollywood. În timp ce pălăvrăgește, ieșim din peșteră și-i facem semn negativ: ceea ce căutăm noi nu este acolo. Cei cinci bodyguarzi, cărora li s-a adăugat și Alexei, iau din nou poziție în spatele rusului și-și mângâie armele ca pe niște câini dresați. Pavlovici termină story-ul și-și aprinde un trabuc, lăsându-l pe Inginer să ia taurul de coarne.

– Eu zic să terminăm povestea în noaptea asta, spune arabul, privindu-l fix pe Rodion.

– Păi nu s-a terminat?! mimează rusul uimirea, făcând un pas lateral.

– Să cred că pe rețea a intervenit un virus? întreabă arabul cu malitție. Ah! Da! Am uitat! Parola! „Armageddon”!

Surprinz o tresărire a lui Pavlovici, una mică de tot, dar care mă face să cred că maiorul fusese sărit de la invitația asta la bal.

Rodion, în schimb, își scarmână barba nerasă și rămâne tăcut. Ne așteptăm ca, dintr-un moment într-altul, să comande deschiderea focului. Suntem pregătiți să ne aruncăm pe burtă și să le răspundem cu aceeași monedă, deși în scripte scrie că facem parte dintre oamenii lui. Dar comanda nu vine. Rusul oftează și, întorcându-se brusc, șoptește:

– Urmați-mă!

Ne urcăm iar în mașini și pedalăm. De astă dată mi-a picat camionul, și trebuie să recunosc că nu l-aș schimba nici pe un Ford. Drumul nu durează mai mult de două ore. Ne oprim într-o trecătoare flancată de pereți stâncoși, înalți de peste cincizeci de metri. Nu se vede nici cea mai mică urmă de peșteră sau ascunzătoare, drept pentru care ne ținem în continuare degetele în vecinătatea trăgacelor. Ceea ce se-ntâmplă sfidează și imaginația celui mai înrăit regizor de film. La o înălțime de cinci metri, se declanșează un mecanism care culcă o stâncă la pământ, transformând-o într-un fel de punte ce duce direct într-o grotă. Sesam deschide-te e un mic copil! Conducem cu atenție mașinile și, la luminile farurilor, ni se dezvăluie privirilor o hală uriașă, cum mai văzusem o singură dată în viața mea, într-o mină de sare din Slănic Prahova. Cele trei containere, atât de mult căutate, unul cu minibombele nucleare și celelalte cu armele bacteriologice, se află acolo.

Pavlovici ne ordonă prin stație să rămânem în mașini. Rodion și rușii au coborât, și bossul ne face semn să-i urmăm pilda. În loc de asta, Inginerul scoate pe geamul jeepului un gen de pistol de semnalizare și trage un foc. Concomitent cu fumul care se degajă și care-i învăluie pe ruși, auzim vocea maiorului care ne ordonă să ne punem măștile. Abia după o jumătate de oră putem coborî. Cei șapte sunt căzuți în poziții chircite. Au fețele vineții, și în loc de ochi, două găuri sângerii. Rodion are în plus obrații crăpați, de parcă ar fi fost de sticlă. N-avem timp de întrebări și nici de comentarii. Camioanele pe care se află containerele intră în posesia noastră și purcedem imediat pe rutele stabilite. De restul se vor ocupa Pavlovici și Inginerul. Punct de întâlnire: Timișoara, România.

De acum, lucrurile se precipită. Eu și Colosul suntem în camionul care duce minibombele. Ne urmează Tăcutul și Fijianul,

cu cel de-al doilea camion, care duce containerele cu arme bacteriologice. Dar drumul nostru comun e scurt: la o intersecție, ne despărțim. Eu și Colosul ne îndreptăm spre granița cu România, via Republica Moldova, pe când ceilalți doi iau drumul Iranului.

Nu îi vom mai vedea niciodată. Deși alte patru camioane, identice cu ale noastre, au pornit în același timp cu noi în direcții diferite, Tăcutului și Fijianului li se dă de urmă în Iran. Puși în fața unei crize politice fără precedent, rușii cad la pace cu Mafia internațională.

Undeva, în munții Iranului, se produce un cutremur de gradul șapte pe scara Richter. Sunt pagube și victime, mai ales în epicentrul cutremurului. Pe un drum secundar, se produce o cădere de stânci și solul crapă. Camionul în care se găseau Tăcutul și Fijianul dispare pentru totdeauna în adâncurile pământului. *Emana ndiva!*¹ Nimeni nu va ști că mișcarea seismică a fost provocată de ruși, prin tehnicile speciale pe care le posedă, cum nimeni nu va ști niciodată când vor ieși la suprafață teribilele arme îngropate, pentru a răspândi moartea în atmosferă, învăluind planeta întreagă într-un înveliș otrăvit. Iar cele cinci miliarde de oameni, sau câte vor fi atunci, vor muri în cel mult treizeci de zile, laolaltă cu întreaga faună și floră. Ceea ce nu va împiedica Pământul să se rotească în continuare, în căutarea unui alt Dumnezeu, mai milostiv.

¹ Amin! (în limba băștinașilor din insulele Fidji) (n. tr.).

Şeful Hezb-i Islami, partidul fundamentalist afgan, Gulbuddin Hekmatyar, este o gazdă primitoare. Mai ales când oaspeţii aduc în bagajele lor arme pentru talibani. Şi mai este şi o gazdă discretă. Mai ales când oaspeţii se numesc Ossama ben Laden şi Hamsun al-Mayam.

Toate eforturile C.I.A. de a desconfira ascunzătoarea acestora din urmă sunt sortite eşecului. Banii, nu puţini, sunt cheltuiţi degeaba, şi, când vine vremea bilanţului, directorul Centralei trebuie să explice şi dispariţia fără urmă a trei dintre cei mai buni agenţi, undeva, prin vasta întindere a Afganistanului.

La polul opus, sunt numai motive de bucurie.

– Trebuie să fiu sincer, spune smerit Ossama. Nu am crezut că „Răzbunătorii lui Septembrie Negru“ vor reuşi, chiar conduşi de Inginer.

– E o reuşită doar pe jumătate, face Hamsun modest, deşi în sinea lui crapă de bucurie că a reuşit să i-o plătească sauditului. Mai e un drum lung până când vom face din întreaga lume „Împărăţia lui Allah“!

– Drumul de o mie de kilometri începe cu primul pas, şi pasul a fost făcut. Cu ajutorul lui Allah, vom duce totul la bun sfârşit.

– Dispariţia transportului din Iran e o mare pierdere, recunoaşte Hamsun. Ca întotdeauna, ruşii s-au arătat trufaşi şi neiertători.

– Eşti sigur că a fost mâna lor?

– Un cutremur natural ar fi avut alte consecinţe şi în alte zone decât epicentrul. Au probat tehnica asta şi aici, în Afganistan.

– Dețin o putere enormă! Ar putea, în felul ăsta, să distrugă întreaga planetă, fără să tragă un singur foc și fără să arunce o singură bombă, spune Ossama.

– Nu chiar, îl liniștește Hamsun. Deocamdată, instalațiile lor din Urali au o arie restrânsă și, din informațiile mele, rușii nu mai pot finanța proiectul. Criza economică, la care, cu modestie, trebuie să spun că am contribuit și noi, le pune piedici mari. Chiar dacă au deturnat miliarde de dolari primite din Occident și le-au îndreptat spre cercetări secrete, nimeni nu-și poate permite să lase Rusia să se transforme într-o Coree de Nord.

– Ai dreptate. În ceea ce ne privește, trebuie acționat cât mai repede. Acum, cât timp americanii se cred cei mai tari și-i mai țin în frâu. Marii șefi ai al *aiianoon*¹ VAI-DOL și ANA-SAT ne vor chema în curând la Marea Adunare, și nu putem merge cu mâinile goale.

– Bombele sunt deja în România, la loc sigur. Comandantul „Răzbunătorilor” și Inginerul le vor transporta în Libia, iar de acolo vom începe Sfârșitul.

– Cine se va ocupa de Bruxelles?

– Rashid și Husein. Ei îi vor duce omului nostru una din bombe.

– Hamsun, nu vreau să fiu neîncrezător, dar te-aș ruga să verifici din nou întreaga schemă a operațiunii. Avem o singură șansă să penetrăm codurile câinilor de imperialiști, și ar fi păcat s-o pierdem.

– Voi conduce personal întreaga afacere.

– Perfect. Atunci, sunt liniștit.

Ossama își greblează bărbuța sinilie, și ochii lui mari, de cadână la recalificare, privesc undeva, în depărtare. Hamsun nu îndrăznește să-i tulbure gândurile. Are și el destule la care să cugete. Momentele acestea, în care nici unul din ei nu vorbește, îi plac foarte mult bătrânului. Îi aduc aminte de sfaturile înțelepților la care-l ducea taică-său când era mic. Încă de pe atunci înțelesese că puterea gândului este mai mare decât cea a unei puști și că

¹ Familii (în limba arabă) (n. tr.).

rațiunea e dovada devotamentului față de Allah. Înainte să moară, tatăl său l-a trimis să lupte alături de cei din Hamas, în Gaza și Cisiordania. A devenit șeful unui club de karate care, alături de alte cluburi și „organizații caritabile“, nu era decât o oficiină de recrutare în serviciul Intifadei. Dintre aderenți, așa-zișii „aleși“ erau obligați, în plus față de ceilalți, la un stagiul în închisoare. Ei erau cei care formau plutoanele de sinucigași. Hamsun a devenit repede conducătorul departamentului care se ocupa cu antrenamentul militar și cu spălarea creierelor celor din „kamikadze“. Ridicase martirajul până la sacrificiul suprem, în numele lui Allah. Dar, alături de războiul sfânt, Jihadul, Hamsun a mai declanșat unul: cel împotriva valorilor occidentale. Și, pentru asta, a creat o axă islamico-asiatică, în care a atras pe rând Iranul, Irakul, Libia, Pakistanul, Palestina, Afganistanul, Indonezia și la care visa să alăture și noile state islamice după dispariția URSS. La semnalul său, suniții au început să lovească pe întreaga planetă. Dar ceea ce l-a propulsat printre capii lumii islamice a fost alianța cu Omar Abderamman, ghidul spiritual al Jihadului din Egipt și autorul celebrei FATWA, un decret religios care autoriza asasinarea președintelui Sadat.

Acum, o sută douăzeci de milioane de „soldați“ erau înrolați în războiul care avea să transforme pământul în unica și neasemuita împărțire a lui Allah.

Hamsun își lasă privirea să colinde pe cer, undeva, între nadir și zenit, acolo unde se află mormântul lui Mahomed, alături de care, când va fi să moară, ar vrea să se găsească și mormântul lui.

– Trebuie să le distragem atenția americanilor, îl readuce Ossama cu picioarele pe pământ.

– M-am gândit la asta, răspunde Hamsun.

– Trebuie găsit ceva mai mult decât niște atentate oarecare.

– Nici un atentat nu este oarecare. Pe de altă parte, eu nu le-aș numi așa.

Ossama își înăbușă râsul: „Vine o vreme când a-ți crește nepoții devine cea mai importantă misiune. Va trebui să vorbesc și cu Omar; bătrânul Hamsun e depășit și trebuie înlocuit. De ce nu cu mine?“

– Simplele lovituri pe care le dăm imperialiștilor nu vor mai fi în, cazul acesta, de-ajuns, reia el cu voce tare. Trebuie inventat altceva.

– De astă dată voi lovi cu toată puterea, îi răspunde Hamsun și, parcă citindu-i gândurile, continuă: De bătrâni ai nevoie tot timpul, chiar și când sunt morți!

Se ridică și se îndreaptă surâzător spre fereastră. Noaptea înstelată e dominată de strălucirea semilunii.

De când Inginerul a plecat în Libia pentru a pregăti recepția containerului cu bombe, Pavlovici e mult mai destins. Nici discuția cu Yasser, care are loc într-o vilă superbă de la marginea Timișoarei, nu e de natură să-i strice buna dispoziție, deși, după cum îl privește pe arab, e sigur că nu s-ar da în lături să facă puțină instrucție cu el.

– Sunt sigur că te-ai gândit de zece ori înainte să lași containerul, complet descoperit, într-un vagon tras pe linie moartă în triajul gării! gargarisește maiorul.

– Nu e cazul să-ți faci probleme, i-o întoarce Yasser, puțin enervat de tonul maiorului. Schimbul de paznici e plătit în aur, și pe urmă cel mai bun loc de ascuns un lucru este cel la vedere. În ceea ce mă privește, treburile sunt aranjate.

– Te îndoiești că la noi ar fi altfel? zice maiorul, cu vocea comandantului unui pluton de execuție. E drept, mă pricep mai puțin la chestiile astea, hai să le spunem funcționărești. În schimb, când e vorba să ucid, n-am nevoie de desen.

Lui Yasser i-a mai scăzut țâfna, iar acum chiar înghite în sec.

– N-ar fi rău, continuă maiorul pe același ton, să mai băgăm nițel sânge și pe aici. Românii sunt periculoși, nu știi când le vine pe chelie să te trădeze. Din câte știu, istoria lor e plină de așa ceva.

– Oamenii mei sunt siguri, se grăbește să replice Yasser. Îi am la mână cu multe, pe lângă că îi plătesc din gros. Dacă facem scandal pentru orice mică defecțiune, s-ar putea să ne trezim expulzați, și atunci n-am câștigat nimic. Există, de altfel, un gen de pact tacit între noi și serviciile speciale: fără scandaluri, și ei se rezumă la o supraveghere de rutină.

– Deci să rezumăm, face maiorul. Containerul va ieși din țară cu o cursă normală cargo Timișoara-Belgrad, pe care o voi „deturna“ spre Libia.

– Exact, confirmă Yasser. Avionul va fi încărcat cu ajutoare umanitare pentru populația din Kosovo și va fi tras pe o pistă a unui aeroport militar. Transportul este înscris ca special, așa că va fi un control superficial.

– Cine se ocupă de conducerea operațiunii?

– Eu, bineînțeles, dar voi lucra prin intermediul lui Husein. Știe bine românește și nici nu seamănă cu un arab. Localnicii nu se prea dau în vânt să ne aibă în anturajul lor. În schimb, banii n-au miros și nici culoare. Lui Husein i-am mijlocit deja întâlnirea cu comandantul aeroportului militar, pentru fixarea amănuntelor.

Mayorul se întoarce spre mine și mă întreabă:

– Ești pregătit?

– Da, zic eu, înghițindu-mi „să trăiți“-ul. Am toate datele.

– Tot Husein îl va contacta și pe un mahăr din S.R.I., care-l va însoți între gară și aeroport.

– Ești sigur și de ăsta? se răstește maiorul.

– Foarte sigur, îi răspunde liniștit arabul. Îl cunosc pe tip de când lucra la securitate. Am colaborat fructuos.

– Nu știu de ce, zice maiorul, aprinzându-și un trabuc, dar totul mi se pare ciudat de simplu.

Araba pe care-o folosește nu e de cea mai bună calitate, și Yasser îl privește intrigat.

– Vreau să spun, reia maiorul, controlându-și de astă-dată cu atenție cuvintele, că e ca și cum ăștia de pe-aici cunosc toată povestea și ne lasă în pace.

– Doar trei oameni de-ai lor sunt avizați asupra transportului: comandantul aeroportului, ofițerul SRI și un senator, cu mare influență. Dar nici ei nu știu cu adevărat ce e în container. Le-am dat de înțeles că n-ar fi decât un tranzit de droguri. Restul e plevușcă, execută doar ordinele lor. La urma urmei, nu văd de ce trebuie să repet tot timpul că știu să-mi fac treaba! încheie triumfal Yasser.

– Nu e cazul să te superi, face maiorul, aruncându-i nonșalant fumul în nas. Răspund cu capul de întreaga acțiune.

– Și eu cu ce crezi că răspund, cu fundul?

– Sunt capete și capete! îl pune la punct maiorul. Rashid îl va însoți pe Husein la întâlniri?

– Nu, spune arabul, păstrând un ton ofensat. Are o față care n-ar intra prea ușor în galeria figurilor agreabile.

Colosul, care până atunci purtase o discuție aprinsă cu o sticlă de vodcă aflată sub acoperirea de suc de portocale, ciulește urechile și-și exprimă nemulțumirea:

– Nu știam că o să particip la un concurs de frumusețe. Acum încep să regret că am fost nevoit să-l cruț pe bunul meu prieten care era chirurg estetician.

– Rashid, ciocul mic! îi transmite alene maiorul. E de-ajuns că suntem siliți să-ți suportăm mirosul. Dacă ai chef de vocalize, înscrie-te în corul poliției.

– El și Husein vor pleca la Bruxelles în aceeași zi cu tine, continuă Yasser. Bomba lor va fi transportată într-o valiză diplomatică.

– Allah e mare și ne va arăta calea cea dreaptă, clămpăne maiorul.

– La illaha illa Allahu! trage Yasser concluzia finală.

Sfatul de taină se încheie, și arabul vrea să ne arate camerele pe care s-a gândit să ni le ofere pentru petrecerea nopții.

– Ne întoarcem la hotel, îl oprește Pavlovici.

– La mine scrie că trebuie să rămâneți aici.

– Trei arabi care lipsesc noaptea ar putea pune pe gânduri un recepționar abonat la serviciile speciale.

– Ordinele spun că nu trebuie să ne despărțim nici o clipă, până când veți părăsi România, insistă arabul. Conducătorii noștri știu mai bine cum trebuie procedat.

„O să mă șterg la cur cu ordinele tale care mă împiedică să dau de știre despre schimbarea planurilor“, gândește maiorul, după care lasă și gura să vorbească:

– E o recomandare, nu un ordin, încearcă să faci deosebirea de nuanță. Trebuie acționat conform condițiilor ivite. Și, pe urmă,

dacă am ajuns până la acest punct al misiunii, nu cred că mai trebuie să existe motive de suspiciune.

Dar Yasser nu vrea să cedeze așa ușor. Se fandosește ca un văcar căruia îi sunt refuzate perversiunile de către chiar vaca lui preferată și propune să luăm legătura telefonică cu Inginerul.

– De ce să nu-i transmitem o scrisoare deschisă prin presă? i-o întoarce maiorul. Știi foarte bine că orice legătură telefonică e interzisă, cu excepția forței majore. Nu cred că trebuie să-i cerem sfatul și ce culoare trebuie să aibă chiloții noștri. Dar dacă insiști atât, n-ai decât, rămânem. Să nu fim însă găsiți tot noi vinovați, în caz că mâine ne trezim cu niște cozi care să împiedice misiunea!

Văcarul nostru mai cochetează oleacă, dar gândul la imensa responsabilitate pe care și-ar asuma-o pune capăt ezitărilor.

– Bine, plecați. Mâine, la ora zece, Hussein se întâlnește cu senatorul în Codrii Begăi, la vânătoare. Seara, or să fie amândoi invitați la o petrecere dată de comandantul aeroportului, care-și mărită fiica. Cei doi sunt plătiți deja, rămâne doar să se stabilească ziua și ora. Abia atunci va fi și întâlnirea cu ofițerul SRI.

Ne luăm rămas bun și o tundem spre hotel. Maiorul și-a recăpatat buna dispoziție și hotărăște să ne facă cinste la un bar topless. Suntem arabi, ce mama dracului, nu niște pârliti de refugiați! Propunerea stârnește interesul Colosului, care întreabă dacă „a face cinste” reprezintă în opinia maiorului un păhărel sau se referă la consumația din întreaga seară.

– Ceea ce am apreciat întotdeauna la tine, zice Pavlovici, rânjind *espresso*, a fost lăcomia. Un om lacom e un om pregătit pentru orice.

Colosul nu pricepe foarte bine ce vrea să spună maiorul, dar e gata să primească modest complimentul, în cazul în care ar fi vorba de așa ceva.

– Tatăl meu, plonjează el în piscina cu amintiri pilduitoare, era de părere că lăcomia denotă un om sănătos tun, cu o gândire sănătoasă.

– Tatăl tău ar fi făcut mai bine să-și doneze spermatozoizii unui muzeu de curiozități naturale. Apropo, mai ai frați?

Când e vorba să bea pe banii altuia, Colosul acceptă orice, așa că-și reține înjurăturile și se destăinuie blând:

– Nu știu. S-ar putea. Ceea ce e sigur e că, în scurtul timp petrecut în familie, nu am dat peste așa ceva prin casă.

– Slavă Domnului! scapă maiorul. Măcar tatăl tău a fost un om cumpătat. N-a repetat o greșeală de două ori.

Dacă a fi cumpătat înseamnă a fi beat tot timpul, de să nu-ți mai poți scula mătârânga nici cu o rachetă purtătoare, atunci, da, a fost cumpătat.

În ușa barului, maiorul bagă mâna în buzunar și scoate o brichetă argintie obișnuită pe care mi-o întinde.

– Nu fumez, îi amintesc eu că mai am și părți bune.

– O să te apuci. S-o porți tot timpul cu tine. E un emițător de mare putere. Nu-l folosești în scop personal decât dacă ești într-o situație fără ieșire.

– Și cine mă recepționează? întreb eu ca prostul.

– Mă-ta! îmi descrie maiorul pe cel aflat la celălalt capăt al firului.

Barul e ticsit, dar când e vorba de muls, se găsește oricând o masă liberă. Ni se încropește la repezeală una chiar lângă podiumul pe care două tipese siliconate își balansează fundurile de parcă ar căuta un scaun pe care să se așeze. Colosul se deconectează dintr-o dată de la rețeaua de tensiune și-și lăbărtează de la o ureche la alta gura pocită.

– Așa, domnilor! zice el. Începusem să cred că nu vom mai reveni niciodată la lumea civilizată.

Inutil să vă explic ce înseamnă „lumea civilizată“ în accepțiunea lui. Pavlovici, un zgârcit prin definiție, vrea să ne rupă gura și reușește. Avem parte de sandviciuri cu icre negre și sardine, pateuri de somon, craci de caracatiță în unt de arahide, creveți, toate însoțite de nelipsita vodcă, acum finlandeză. Maiorul se mulțumește numai cu șampanie, din care soarbe sub privirile îngăduitoare ale Colosului.

– Ar intra și câte o damicelă pe nota de plată? încearcă uriașul marea cu degetul.

Îi arunc o privire urâtă, și se prefacă că nu înțelege despre ce e vorba. Pavlovici fusese castrat de nemți în cel de-al doilea război mondial și nu apucase să cunoască deliciile amorului.

– Cu voi mă simt ca la pension, trănțește maiorul. N-am mai pomenit bandiți care să menajeze sentimentele altor bandiți.

Colosul îi dă dreptate și mă face „pederast dedulcit la buci de babuin“. Îi răspund cu „oligofren însământat artificial“. Imediat devin „prezervativ uitat în rectul unui paralytic“. Astfel, atmosfera revine la normal și trecem la aparate.

Consemnul e clar: nimic despre misiune în seara asta! Pavlovici ne cunoaște foarte bine, iar el însuși este unul dintre cei mai buni comandanți pe care i-au avut și-i vor avea trupele de mercenari. După imensa oboseală acumulată, o seară și o noapte de destindere înseamnă mai mult decât un concediu prelungit la malul mării.

Dacă fac socoteala, de când am plecat din Moscova, și sunt șase zile, n-am dormit în total decât câteva ore, dacă nu punem și momentele de picoteală. Granița am trecut-o mai ușor decât ne așteptam. Un camion plin cu droguri, aflat chiar înaintea noastră, a fost făcut „cadou“ vameșilor care, plătiți după valoarea mărfii confiscate, s-au repezit să-și aducă fiecare contribuția. Șirul de cinci camioane, din care făceam și noi parte, încărcate cu hârtie pentru ziare și edituri din România, a trecut fără nici un control. Mai greu fusese la Bacău, unde un prea zelos comisar al Gărzii Financiare a vrut neapărat să vadă dacă, în afara hârtiei descărcate, mai avem ceva în camion. A trebuit să-i aranjăm o moarte onorabilă, alături de o pițipoancă care credea că l-a prins pe Dumnezeu de un picior. Când i-au găsit dezbrăcați în mașina cu motorul pornit, erau plini până-n gât de oxid de carbon. „Nu se mai satură de regulat“, a fost singurul comentariu al procurorului de serviciu, după care dosarul a fost clasat: „Moarte prin imprudență“. Ceea ce nici nu era prea departe de adevăr. Rețeaua lui Yasser a preluat din mers totul, sub supravegherea sistemului GPS al sateliților militari, puși la treabă de emițătoarele disimulate în containere. Dacă ar fi pierdute din vedere, singurul lucru care mai putea fi făcut era să stăm liniștiți și să așteptăm ca fitilul

să ajungă la butoiul cu pulbere pe care era așezată omenirea. Cred că pentru prima oară simțeam că greutatea responsabilității e mai mare decât cea a pungii de dolari care mă aștepta la sfârșitul misiunii.

– Te văd cam îngândurat, zice Pavlovici, privindu-mă cu ochi răi. Fiind în țara ta, sper că n-ai de gând o colaborare fructuoasă cu serviciile secrete!?

– Sunteți din cale-afară de suspicios, mă dau eu îndurerat. Să cred că digestia vă face iar feste?

– Nu te arăta prea șmecher, mă-o taie maiorul. Dacă lui Sheldon îi trec cu vederea tâmpenia, pentru că e ireversibilă, nu sunt dispus în schimb să-ți înghit familiarismele.

– Am simțit de mult că aveți un dinte împotriva mea. Speram ca între timp să fi făcut o vizită la dentist și să-l fi scos.

– Nu-mi plac soldații care gândesc mai mult decât e necesar, asta e tot! precizează maiorul.

– Nici eu nu mă dau în vânt după ofițerii care-și trimit subordonații la moarte sigură! îi replic eu la plesneală.

Colosul se oprește din mestecat și-și ciulește urechile clăpăuge. Pavlovici mă măsoară în tăcere și uită să mai scuture scrumul trabucului. Parcă și zumzetul din local s-a mai potolit, dar e numai o părere.

– Dacă ai ceva de spus, sușotește maiorul într-un târziu, spune de-a dreptul. Oricum, cu prima ocazie voi avea grijă să primești ceea ce meriți.

– Tăcutul și Fijianul! Trebuia să predea transportul la graniță, nu să intre cu el în Iran.

De astă dată, Colosul lasă deoparte farfuria și, pentru a pricepe mai clar despre ce e vorba, trage mai aproape sticla de vodcă.

– Știi cam multe pentru vârsta ta, îmi zice el. Mie de ce nu mi s-au spus toate astea?

– Pentru că nu intrau în planul acțiunii, lămurește Pavlovici, și scrâșnitura lui din dinți îmi aduce aminte de șenilele unui tanc. Deplâng și eu, ca și voi, moartea lor, dar nu am putut s-o împiedic. N-a depins de mine.

– Cum nici moartea noastră nu ar depinde de dumnea-voastră, nu-i așa?

– După cum bine știi, nu există nici un contract pe care să-l fi semnat tu și care să nu conțină fraza: „Iau la cunoștință că îndeplinirea misiunii se face cu riscul vieții“. Mai mult n-am de gând să spun. Am o singură întrebare, după care consider discuția încheiată: mă acuzi pe mine de ceva?

Mersesem prea departe. Era cazul să mă opresc. E normal ca stresul și oboseala să te facă să o mai iei razna uneori. Dar asta ar fi trebuit să fie valabil pentru un om obișnuit. Eu nu eram.

– Nu. M-ați înțeles greșit. Sau m-am exprimat eu prost.

– Sau ești chiar tu prost, ceea ce mi se pare cel mai adevărat! trage Colosul concluzia, descurețindu-și fruntea. Parcă era vorba ca astă-seară să ne ocupăm doar de buci și de băutură. Dacă te simți dispus pentru chestiuni filozofice, nimeni nu te împiedică să-ți petreci timpul la Biblioteca Academiei.

– Să nu fim chiar așa de duri cu camaradul nostru, zice maiorul, strâmbându-se ca un elefant chinuit de un sifilis rebel. Mai e destulă vodcă și, ca să-ți răspund la o nedumerire mai de la-nceput, pe nota de plată e loc și pentru o păsărică. Totuși, nu o alege pe cea mai scumpă. Până mă întorc eu, simțiți-vă ca acasă.

După care se ridică și dispare, cu alura unui client bine făcut. Colosul nu așteaptă altă invitație. Se apleacă spre dansatoarea care-și joacă sânii sub nasul lui și-i strecoară o bacnotă în slip. Mâna îi întârzie ceva mai mult, trezind suspiciuni damicelei.

– Nu pipăim banii, nu mă interesează cât ai strâns, o liniștește Colosul, scoțând mâna cu degetele rășchirate. Vroiam să mă asigur că posezi toate elementele cerute de împrejurare...

Dansatoarea nu pricepe o iotă din engleza lui, în schimb știe să citească ce scrie pe bancnota verde.

– *Handrăd*, umblă ea la dicționarul termenilor tehnici.

– Mie îmi trebuie una și bună, nu sute, preciză Colosul, neînțelegând nici el despre ce e vorba în propoziție.

Îl lămurește chelnerul, care nu mai prididește să toarne în pahare și care-i descrie cum trebuie procedat. Se înțeleg în cele

din urmă, cu excepția unui singur lucru: dansatoarea nu e de acord să elibereze o chitanță pentru serviciile prestate.

– Trebuie să decontez, îmi susține Colosul cauza, încercând să-i facă să înțeleagă că toate capriciile îi sunt finanțate de un sponsor.

Chelnerul își dă seama că s-a grăbit când a considerat că le știe pe toate: curve care să umble cu chitanțierele după ele, asta chiar că nu a mai auzit vreodată! Dar, fiind o fire descurcăreată, găsește soluția printr-o inginerie financiară, și iată-mă singur la masă. Asta nu face însă parte din obiceiurile localului. O animatoare, cu spirit de economie când e vorba să-și cheltuiască banii pe îmbrăcăminte, se așează lângă mine și-mi strecoară o mână pe sub cămașă. Simt o hârtie pe piele și încep să cred că s-au răsturnat legile preacurviei și că eu am devenit cel plătit. Vocea găjăită a animatoarei mă aduce însă la realitate:

– Fă-mi vânt repede!

O îndepărtez cu o mișcare de silă și-i arunc ceva urât. Muierea apucă un pahar și mi-l varsă în cap, îndepărtându-se ofuscată. Mă șterg și-i fac cunoscut chelnerului că eu am alte gusturi și, pe de altă parte, înțeleg să mi le satisfac când cred eu de cuviință. Chelnerul îmi zâmbește verde și se îndepărtează, evitând să-mi întoarcă spatele. Abia la budă îndrăznesc să scot hârtiuța pe care, după ce o citesc, o rup în bucățele și o arunc în căcăstoare. Mesajul poate fi de la colonelul Lazăr, dar poate fi și o capcană. Singura frază – „La Bruxelles nu vă primește omul potrivit” – nu era însoțită de nici un cod. Mă întorc repede în restaurant și o caut din ochi pe animatoare. În loc de ea, dau peste Colos.

– Gata? îi zic eu, turnându-i un pahar. Sau impotența îmi arată rânjetul rău la orizont?

– Tipa e maestră în nu știu ce mă-sa sutra, răspunde Colosul, destul de nemulțumit. Nici n-am apucat s-o scot ca lumea, că tipa mi-a atins niște puncte de pe craci și m-am eliberat la al treilea zvâc. Am căutat s-o fac să-nțeleagă că e o greșeală și că lucrurile trebuie să se desfășoare cu totul altfel, dar matracuca a avut pretenția să mai plătesc o dată, dacă e s-o luăm de la început. Acum, nu c-aș avea eu vreo grijă de banii împruțitului de sârb, dar mi

s-a părut o hoție. Mi-am zis că asta trebuie să fie una din cauzele pentru care turismul în țara asta e la pământ. Ce e, ce-ai rămas așa gânditor? Nu-ți vine să crezi, nu-i așa?

Dar nu-l mai auzeam. În cap mi se înfipsese un gând care mă frigea: oare, emițătorul pe care-l purtam în buzunar sub formă de brichetă fusese deja activat? Și, oare, cei care ascultau au notat cuvintele total nelalocul lor ale animatoarei?

Senatorul, care s-a recomandat domnul Trică, e din cale-afară de nervos. Au trecut trei ore și nu a reușit să împuște decât un iepure.

– Păi când mergeam la vânatoare, pe timpuri, ziceam că am intrat din greșeală într-o grădină zoologică. Aștia de astăzi nu știu să organizeze nimic ca lumea. Drăguță, adăugă el, privindu-mă pe deasupra ochelarilor, după ce ne-am mai îndepărtat de hăitași, aș vrea să transmiți șefilor tăi că s-au ivit niște complicații.

– Anume? îl întreb eu sec.

– Comandantul aeroportului a fost chemat în seara asta la București. A trebuit să lase baltă și petrecerea fetei și s-o ia din loc. S-ar putea să fie reținut ceva mai mult timp, așa că nu puteți duce marfa la avion.

– Nici nu se discută. Dacă n-o facem, pierdem legătura de la Belgrad, și adio afacere!

– Asta e, n-am nici o vină! Plecarea asta a fost neprevăzută. Vedeți voi cum faceți să vă aranjați, de aia te-am anunțat din timp... Mă, da' nu găsești un mistreț, să dai cu tunul!

– Domnu' Trică, am impresia că nu prea știți despre ce vorbiți. Aici avem de-a face cu o operație specială. Dacă era să transportăm pulpe de pui, n-ar fi avut rost să vă implicăm.

– Și ce-ai vrea să fac?

– Lucrul pentru care-ai fost plătit! Ias eu deoparte pluralul politeții, simțind că-mi fuge pământul de sub picioare.

– Eu n-am fost plătit, să fie clar! Am primit un comision pentru o afacere perfect valabilă! Nu e treaba mea să controlez containerele!

– Iar eu nu sunt procuror! i-o retez nervos. O să ai timp să dai explicațiile necesare, în caz că transportul nu va avea loc mâine.

– Am renunțat să mai ținem ședințe de partid.

– Cine îl înlocuiește pe comandant?

– Adjunctul, dar nu ne putem atinge de el. Nu-l cumperi nici cu un milion de dolari: face Trică scârbit. Îți repet, n-am nici o vină.

– Nu ești plătit să te desculpi!

– Ascultă, drăguță, mai termină cu plătitul ăsta, că nu vorbești cu un director de întreprindere. Sunt ditamai...

– Ești ditamai dobitocul! zic eu, prinzându-i umărul ca într-un clește. Și nu-ți face iluzii că scapi doar cu justiția română. La vânătoare se pot petrece și accidente. Doar nu crezi că am fost atât de tâmpit să vin singur. Dacă nu găsești o soluție, din pădurea asta nu mai ieși viu!

Senatorul se face mai alb la față ca o cameră de oaspeți proaspăt văruită. Privește înfricoșat în jur și nu are de unde să știe că totul e un bluff.

– Ești nebun! șoptește el. Nu poți omori un senator, așa, pur și simplu!

– Nimeni nu are imunitate la glonț, așa că pune-ți mintea la contribuție. Dacă ți-ai închipuit că ne poți păcăli, te-ai înșelat amarnic. Am găurit noi scăfârlii și mai barosane ca a ta!

– E... e revoltător! îngăimă senatorul.

– Nu e mai revoltător decât să primești mită. Pleci chiar în momentul ăsta la comandant și-i spui să stabilească termenii cu ofițerul de serviciu și controlorul de zbor. Adjunctul nu trebuie să știe neapărat că un avion civil va fi tras pe pistă pentru o oră.

– Domnule, dumneata chiar crezi că aici e țara nimănui?

De la „drăguță“ la „domnule“ e un pas important, dar care nu-mi folosește la nimic. Mă uit la el și mă minunez.

– Dacă vrei, după ce încheiem totul, putem sta și la un șpriț să discutăm despre cotele la care a ajuns corupția, dar momentan, vezi și tu, suntem în căcat. Asta mă îndeamnă să te fac atent că trebuie să dai din labe și să înoți. Mâine seară vin cu camionul în aeroport și vreau să găsesc avionul pe pista de încărcare.

– Nu poți pătrunde așa pe aeroport...

– Asta e treaba mea. Cum ai zis, nu e țara nimănui. Tu ai fost plătit doar să aduci avionul la pistă.

Senatorul își pune pușca pe umăr și-și înalță capul. Are o figură de broscoi care n-a mai găsit la chioșc revista sexy preferată.

– Știi ce? Luați-vă banii înapoi și lăsați-mă-n pace! Nu v-am cunoscut nu m-ați cunoscut!

– Nu-i așa? Ce simplă și frumoasă ar fi viața dacă am putea să intrăm și să ieșim când vrem noi din jocul ei împruțit! Și acum bagă bine la cap: dacă mâine seară nu găsesc avionul, poți să-ți comanzi necrologul. Și încă ceva, o recomandare: ai grijă să nu-ți îneci în băutură și bruma de creier pe care-l mai ai, pentru că dacă ratezi, o să faci parte dintre puținii oameni care-și cunosc cu exactitate ziua morții.

Fac stânga-mprejur și o iau hotărât la pas. Dacă nu mă strigă, am încurcat-o, dar n-am ce face, trebuie să joc totul pe o carte. Mi s-a părut că am străbătut kilometri, până îi aud șoapta:

– Hei! Așteaptă!

Senatorul e numai la patru metri în spatele meu și dărdăie ca un beduin uitat în frigider.

– Aș putea să-i transmit comandantului, înainte să plece, o notă oficială. Adjunctul va fi obligat s-o îndeplinească. Dar o să anunțe statul-major. Și nici n-aș vrea să rămână ceva scris.

– Fă în așa fel, ca nota să fie primită când sunt amândoi. Comandantul n-are decât să simuleze că informează el mai departe.

– E foarte riscant.

– Ai știut în ce te bagi, musiu Trică. N-ai nici scuza tineretii, nici pe cea a deficitului de experiență. Bagă gaz. Suntem în întârziere.

De a doua zi, intrăm în linie dreaptă. Ofițerul SRI care mă însoțește în camion, de fapt, un „fost“, mai păstrează relațiile și legitimația necesare. Omul vrea să-și asigure bătrânețile, dacă tot e să fie îndepărtat. În sinea lui, probabil că gândește că nici nu e vorba de vreo trădare; un tranzit de droguri e o afacere ilegală, firește, dar e un simplu tranzit. A acoperit el altele, mult mai mari. Numai la câte a asistat în timpul embargoului impus Iugoslaviei!

Controlul de la poarta aeroportului se desfășoară după tipic. Ofițerul de serviciu e însă avizat și nu ne face greutăți. Ne dă chiar un minicar drept antemergător. Abia când văd avionul tras pe pistă și pregătit de încărcare răsuflu ușurat. N-aveam cum ști că, de fapt, totul fusese aranjat cu acceptul autorităților care, la rândul lor, fuseseră informate de înalte oficialități NATO despre „acțiunea Brutus“. De senator și de comandant fusese nevoie doar pentru a da credibilitate în fața arabilor. Își vor primi plata la timpul potrivit.

De lângă avion se desprinde o siluetă și-l recunosc pe Pavlovici. În timp ce containerul e mutat în cala cargoului, unde figurează drept „transport special al armatei“, mă ia de braț și-mi șoptește:

– Ai făcut o treabă bună. Acum o să ne despărțim. Avionul vostru pleacă la noapte. Valiza diplomatică e identică cu a voastră. Schimbul îl faceți după ce-ați trecut vama de la Bruxelles.

Tace și, pe neașteptate, mă îmbrățișează, strângându-mă tare la piept. Numai Dumnezeu știe dacă va fi să ne mai revedem vreodată.

Numai Dumnezeuul mercenarilor, dacă există vreunul...

Arabii schimbă planurile pentru a enșpea oară! Turnul de control al Aeroportului internațional Timișoara primește vestea că la bordul aeronavei de Londra, cu escală la Bruxelles, se află o bombă. Toți pasagerii, printre care și noi, sunt transbordați în alt avion, care însă va zbura fără escală. Suntem anunțați că, din Londra, pasagerii pentru Bruxelles vor fi preluați, după cinci ore de o altă cursă.

Profităm de înghesuială și ne așezăm lângă diplomatul asiatic care ne cară bombița, punându-ne valizele de mână una lângă alta. Pentru a nu da de bănuț, a lui e îmbrăcată într-o husă de poliester, din care avem și noi un specimen. Nu schimbăm nici o vorbă. De altfel, în program nu e trecută nici o discuție despre vreme sau despre tipese. Acum, schimbul bagajelor se face la debarcare. În nici treizeci de secunde, Colosul trage husa pe valiza noastră și o scoate pe cea de pe a diplomatului.

Suntem conduși la un motel de tranzit care aparține companiei aeriene, aflat lângă aeroport, pe care nu avem voie să-l părăsim decât o dată cu plecarea cursei spre Bruxelles. Dar, cum vă spuneam, arabii au altceva în gând. În spălătoria hotelului, unde ajungem chiar pe toboganele pentru rufe murdare, îi întâlnim pe cei care ne înlocuiesc. Facem schimb de pașapoarte, și eu, împreună cu Colosul, ne transformăm în niște afgani refugiați, în căutare de lucru. Părăsim hotelul cu camionul care cară rufe, și suntem transferați într-altul cu destinația Franța.

O dată ajunși în Nord-Pas-de-Calais, suntem preluați de un belgian, Jon, cum se recomandă, și o tundem spre Bruxelles, cu un superb Opel Frontera.

– Există și o posibilitate de a dormi? întreabă Colosul, total nemulțumit de schimbarea continuă a identităților.

– Poți sforăi cât vrei, mon ami! râde belgianul, care are sub nas o mustăcioară de carcalete. Ai opt ore la dispoziție.

– Am dormit în toate locurile și pozițiile posibile, numai într-o mașină condusă de altul, nu! replică uriașul.

– Mi-am luat carnetul acum douăzeci de ani, îi face cunoscut Jon. Și, oricum, nu-mi ești de ajutor dacă e să fac un accident.

– Ce-ar fi să oprești puțin pe dreapta? intervin eu. Nu ne-am mai descărcat de la Londra bășicile.

Belgianul trage cuminte mașina în afara autostrăzii, iar eu cu Colosul dispărem în spatele unui tufiș. În timp ce îngrășăm mănoasele câmpii ale Franței, îi fac cunoscut uriașului mesajul din biletul primit în barul de la Timișoara și-i cer părerea.

– Și mie îmi cam pute, zice Colosul. Adulmec miros de praf de pușcă, și tu știi că nu mă-nșel când e vorba de simțurile mele.

Așa este, nu m-am îndoit niciodată, și poate, și pentru asta mai sunt încă în viață.

– Crezi că vor să ne curețe?

– N-ar fi pentru prima oară, nu?

– Faptul că suntem încă vii e o notă bună pentru noi.

– Și una proastă pentru cei puși să ne achite, încheie, logic, Colosul. Partea nasoală e că tipii sunt dispuși să-și îndrepte nota.

Pare plauzibil. Și asta, numai pentru că americanii s-au grăbit, speriați că rușii o să le-o ia iar înainte, ca în Iran. Avionul în care se găsea Pavlovici ar fi trebuit înlocuit în aer cu un altul, plecat de pe o navă a Flotei a VI-a din Mediterana, care să explodeze la puțin timp. Un avion teleghidat care, ajuns pe fundul mării, să fie recuperat de italieni. Dar numai după ce contactul cu rezidentul NATO ar fi avut loc. Escala la Belgrad, care fusese gândită pentru sincronizarea mișcărilor, a fost însă ștearsă din planurile Celor Trei care porniseră acțiunea împotriva Conspirației. Or, pierderea containerului nu a fost de natură să-i încânte pe arabi.

– Mai e și emițătorul, zic eu. Nu știu cine e la capătul firului, sau dacă nu a fost schimbat.

– Dobitocule! sare Colosul, întorcându-se împotriva vântului și udându-și pantalonii. Și vorbești toate astea cu el în nas!?

– Nu toți sunt tâmpiți ca tine! Îl gratulez eu. L-am lăsat în haina din mașină. N-ar fi rău să facem rost de niște pistoale. S-ar putea să avem o întâlnire nu tocmai protocolară.

– Asta e un fleac. Prin ținuturile astea îți poți cumpăra păcănitori de la orice magazin.

– Nu și noi. Ai uitat ce scrie în pașapoartele noastre? Iar vânzătorul trebuie să ne înregistreze.

– Cunosc o adresă în Bruxelles, unde oameni năpăstuiți ca noi pot găsi alinare. Am folosit-o după Cecenia. Mai trebuie doar să mi-o amintesc.

– Atunci, e ca și cum n-o avem, zic eu.

Dar memoria Colosului e invers proporțională cu inteligența lui. Face un milion de asociații cu ajutorul puținilor neuroni rămași în stare de funcționare și, pe când intrăm în capitala Belgiei, se luminează la față. Îmi face cu ochiul și mă simt ceva mai liniștit. E bine să păstrezi întotdeauna o porțiță de scăpare, cât de mică ar fi. Chiar dacă nu apelezi la ea, gândul că există îți dă puteri sporite.

Jon ne depune la o fermă a lui de la marginea orașului, după care pleacă, chipurile să ne obțină permise de lucru. Până una-alta, ca să intrăm în decor, trebuie să dăm de mâncare la animale și să curățăm grajdurile. Probă de lucru. „Cutia poștală” în care trebuie să punem bomba e la vreo zece kilometri distanță, sub forma unei mori de vânt părăsite.

Singurul îngrijitor care se găsește la fermă e un african borât, care ne privește chiorâș, trăgând tot timpul dintr-o țigară stinsă.

– Din ce țară veniți? ne întreabă el, scărpinându-se, cu profesionalism, între craci.

A vorbit în franceză, ceea ce-l face pe Colos să-mi ofere mie microfonul, el găsind de cuviință să dea o raită prin casă, în căutarea unor licori care să mai îndepărteze plictiseala zilei.

– Din Palestina, răspund eu într-o doară, grăseind numai așa, de-al dracului. Dar tu? Din Japonia?

Negrul nu gustă gluma, în schimb se grăbește să-mi facă cunoscut că el e un fel de vâtaf prin partea locului, și, în consecință, va trebui să-i îndeplinim fără crâcnire ordinele.

– E-n regulă, îi zic eu. Dă-mi un exemplu de ordin.

– Grajdurile din dreapta au rămas necurățate. Gunoiul se strânge și se depune în containerul de colo, după care se duce fânul la iesle și se înprospătează apa.

– Asta nu-i un ordin, e o descriere, mă arăt eu contrariat.

– Nu e bine s-o faci pe șmecherul, gângăvește orătania, scurmând cu piciorul ca o găină specialistă în arheologie. Nici măcar nu ești angajat încă. Dacă-i spun domnului Jon, s-ar putea nici să nu vă mai ia. Cuvântul meu e foarte greu aici.

Colosul a revenit cu mâna goală și se interesează de tema conversației. Îi traduc ce-a spus negrul.

– Și caraba mea e grea! zice uriașul, strângându-l de gât pe negrotei, atât cât să-i descrețească părul. Ascultă, îmi trebuie niște vodcă. M-am tăiat la un deget și mi-e teamă să nu mă infectez. Scoate cheile de la camera fermecată, și, dacă lângă sticlă găsești și ceva cârnați, s-ar putea să capeți și tu ceva.

Africanul ciugulește și ceva engleză; dar nu se arată, indiferent de limba folosită, dispus să renunțe așa repede la prerogativele lui. Scăpat din strânsoare, dă fuga în casă de unde se întoarce nu cu vodca cerută, ci cu o pușcă de vânatoare, nou-nouță.

– Bine, mergem și după iepuri, zice concesiv Colosul, dar mai întâi să bem de bucurie că ne-am întâlnit. Uite, eu o să mă lungesc aici, în fân, și pe tine te las să te mai duci o dată în casă după vodcă.

Negrul trage cocoșul și-l privește urât pe uriașul care, nici una, nici două, își dă drumul pe spate într-o căpiță. În secunda următoare, pocitania primește drept în muian o bucată zdravănă de lemn și scapă pușca, lăsându-se în genunchi. Colosul face un salt și, cu un șut bine țintit, îl trimite în zbor prin ușa grajdului. Îndatoritor, aruncă după el o furcă și o lopată.

– Ai exact o oră la dispoziție. Vreau să faci din împruțiciunea aia farmacie! Să mă descalt, dacă vreau să intru, zice el, apucând

pușca de vânatoare. Winchester! Ce-ar fi să mergem până la prima cârciumă, unde s-o amanetăm în schimbul a două sticloante?

Negrul își arată botul însângerat, și singurul lucru pe care găsește de cuviință să-l facă e să țipe. Colosul consideră că asta ar putea dăuna producției de lapte, având în vedere că vacile, susține el doct, au un acut simț muzical. Ca atare, îl readuce pe african la tăcere.

– Gata, îi zic eu, potolește-te. N-avem nevoie de necazuri.

– El a început! se îmbătoșează Colosul, cu un glas de copil pe cale să strige: „Mama lu' negru'! Negru' mă bate!”

Știm însă cum să-l calmez.

Scot din rucsacul meu o sticlă de coniac, iar uriașul lasă orăcăielile și se pune pe supt.

Spre seară, apare și Jon, foarte bine dispus, trăznind a whisky ieftin. Negrul se pune pe reclamații, dar belgianul îl trimite la arat.

– Planurile s-au schimbat, ne spune el când rămânem singuri.

Ne privește cu atenție și pare dezamăgit de lipsa noastră de reacție. Adevărul e că ne-am obișnuit atât de mult ca totul să se schimbe la fiecare minut, că ne-am fi mirat dacă lucrurile ar fi decurs normal.

– Coletul nu mai trebuie depus la cuib, continuă el făcându-și de lucru cu niște sticle și niște pahare. Persoana va veni mâine aici, să-și petreacă weekendul, și cu ocazia asta vrea să vă și cunoască.

– Misiunea noastră ar fi trebuit să se oprească aici, spun eu. Știu că avem două bilete reținute la cursa de New-York de mâine. Nu că n-aș vrea să-mi lărgesc cercul de cunoștințe, dar numai pentru atât am fost plătit.

– Sunt spioni peste tot, mă întrerupe Jon, de parcă el ar fi membru al Academiei. Nu ne putem permite să ratăm totul chiar acum, la sfârșit.

Flerul meu este însă infailibil. Disting în vocea lui un tremur imperceptibil pentru cineva din afară, și mă gândesc că belgianul e doar a șaptea roată la căruță. Aici au cam greșit, ar fi trebuit să ne pună în față doar profesioniști de talia noastră. Bănuiala Colosului ia proporții.

- Am nevoie de o confirmare, zic eu.
- Trebuie să te mulțumești cu ce-ți spun, mă potolește Jon.

Nu putem face valuri.

- Și biletele de mâine? Băieții ar putea intra la bănuieli.
- Le vom anula chiar azi, prin telefon.
- Mai e ceva, continuu eu, apropiindu-mă de urechea lui.

Avem nevoie de două pistoale.

Jon se îngâlbenește și-și subțiază buzele, zbârlindu-și mustața.

- La ce Dumnezeu vă trebuie? Aici sunteți în Belgia!

- Se poate muri la fel de bine ca și în Ruanda.

Scot două bacnote de două sute și i le întind.

- Și douăzeci de gloanțe. Când te întorci, țe așteaptă un plic cu cinci mii de dolari. Un cadou din partea noastră. Desigur, fără să știe nimeni.

Jon ezită, dar datoria e mai puternică.

- Nu pot. N-am voie, scapă el.

- Mai primești un bonus de încă două mii. Ai grijă să fie din cele cu țeava scurtă. Eventual, Colturi.

- Orice vânzător ar fi...

- Jon! îl întrerup eu, cu voce muștrătoare. Nu mă face să cred că toată viața ta se reduce la un birou de funcționar. Nici nu te-am trimis la magazin. Trebuie să cunoști tu pe cineva care se ocupă cu procurarea de arme neînregistrate.

- O să dureze.

- Avem timp. Și nu-ți fă probleme, n-o să le folosim. Sunt pentru siguranța noastră. Știi, în caz că vom fi prinși... un glonț în cap, și gata! Iar ordinul ăsta nu l-a revocat nimeni, sunt sigur.

Scot un teanc de dolari și-ncep să-i fac tainul. Asta pare să-i trezească interesul. Ochii îi sclipesc ca unui șarpe invitat la un restaurant vegetarian. Mai are puțin și se va pune pe șuierat. O și face, cerând un miar peste propunere. Mi-ar place să-l plesnesc peste gură și să-l iau la bățuit, dar îmi zic că mai întâi afacerile și pe urmă distracția.

- Mă întorc după miezul nopții, spune Jon. Nu ieșiți sub nici o formă din casă. Dacă, Doamne-fereste, ar fi să vină vreun polițist, turnați-i povestea cu permisele de muncă.

Se urcă în mașină și dispare. Colosul, care moare de curiozitate, îmi cere să-i reproduc toată discuția.

– Biletele pentru New-York! sare el. Ce-i aiureala asta? Trebuia să trecem în Luxemburg!

– E groasă, camarade! Cineva nu ne mai vrea în viață. Întrebarea e cine?

– Ce importanță are cine? se indignează Colosul, și pe bună dreptate. Eu unul n-am chef s-o mierlesc pe meleagurile astea. În fond, noi ne-am făcut datoria. Să lăsăm valiza la „cutia poștală” și s-o ștergem. E cel mai bun lucru de făcut.

– Să nu ne pripim, îl opresc eu. Dacă jocurile arată așa cum ni le-a descris belgianul, înseamnă că trebuie să mai avem o întâlnire.

– Eu îți repet că ceva îmi pute, Căruntule! Nu putem folosi șmecheria aia pe care-o porți în buzunar?

– Avem voie să lansăm un mesaj de SOS doar în caz extrem. Până acum, nu dispunem decât de bănuieli.

– Ce sunt alea bănuieli?! îi sare țafna Colosului. Trebuie neapărat să ne vedem morți, umpluți până-n gât de plumb, ca să putem, în sfârșit, apela la împușitul ăla de emițător?

– Suntem ascultați în permanență, dobitocule! îl alint eu. Dacă ei ar considera că e cazul să intervină, ar face-o!

– Care ei? pune Colosul punctul pe i.

Negroteiul face greșala să intre în cameră și devine obiectul pe care se descarcă nervii Colosului.

– De când servitorii negri intră în camerele albilor, fără să fie chemați? se miră uriașul, cu vocea unui marchiz care-o găsește pe nevasta sa sub un rândaș. Vi s-a urcat la cap lupta pentru eliberarea de sub asuprire?

Arătarea vrea să facă stânga-mprejur, dar Colosul nu se declară mulțumit doar cu atât. Îl prinde pe african de ceafă și de turul pantalonilor și, după ce-l leagă de două ori, îl proiectează direct prin fereastra închisă. Cioburi și așchii de lemn îl însoțesc pe nefericitul care, chiar în aceeași noapte, se hotărăște să se întoarcă în Burundi, unde animalele sălbatice își fac veacul departe de așezările omenești.

– Am cunoscut odată un soi de aristocrat, pe undeva, prin Scoția, îmi relatează uriașul, simțindu-și sângele cum se albăstrește.

– Ce căutai tu în Scoția? îl întreb, deși mă interesa faptul tot atât de mult cât îl interesează pe un boșiman calitatea hârtiei igienice.

– Închipuiește-ți că mă tâmpisem în așa hal în urma luptelor, încât îmi venise în cap să mă însor. Tocmai îmi petreceam veacul la Paris, gustând din rahatul ăla al lor de pernod și întreținând relații de bună vecinătate cu curvele din Place Pigalle. Într-o zi, pe când îmi luam micul dejun compus din vodcă amestecată cu bere și șampanie, îmi cere voie să se așeze la masă o găligancă de vreo doi metri, cu un nas taman potrivit să scoți cu el dopuri din cur. A cerut o înghețată, pe care a mâncat-o sugând lingurița și plescăind ca un pelican la orgasm. Tam-nisam s-a apucat să-mi povestească viața ei. Trebuie să-ți spun, în caz că n-ai avut prilejul să-ți lași excrementele prin Paris, că acolo e un lucru obișnuit ca doi străini să intre în vorbă și să-și depene necazurile, după care să se ridice și să se salute, văzându-și fiecare de drum. Cum îți spuneam, lunganca îmi zice că e fiica unui lord, ea însăși, după bunicul ei, un soi de vicecontesă, boșorogul fiind conte de nu-știu-care-ținut. Venise la Paris să caute aventura, și, privindu-mă cu atenție, a decis că eu aș cunoaște câte ceva despre lucrul ăsta. După cum arăta, părea că aventura avea s-o trăiască ăla de-ar fi luat-o în brațe. Mai îmi spune că babacu' ei e plin de bani și că are un castel de vreo sută de ani, pe undeva, prin Scoția, pe care l-ar da de zestre pretendentului la mâna prăjinei. Cum era doar ora unsprezece și nu reușisem să mă dreg ca lumea după o noapte de lucru, îmi trece prin cap ideea că era cea mai bună ocazie pentru mine s-o termin cu mercenariatul și să încep o viață pașnică, civilizată, într-un castel unde să fiu înconjurat numai de bășinoșii de conți și de istericele de contese. Prin urmare, îi propun deșiratei o plimbare pe Sena și o cină romantică într-o cârciumioară pentru îndrăgostiți. Carina, cum zicea că o cheamă, după o altă bunică de-a ei, care fusese italiancă și se bucurase de sula unuia, Byron, acceptă imediat și intrăm în program. Într-un cuvânt, ne îmbătăm ca la carte și-o iau la coțaială. Tipa era în deficit mare cu

toate accesoriile femeiești, dar când e să-ți construiești o viață nouă, lași la o parte amănuntele. Le-am distrus ăloră de la hotel patul Ludovic numărul cinspe, le-am băut toată șampania de la room-service, le-am umplut cearșafurile de toate necurătenile posibile, dar, spre dimineață, au reușit s-o dovedesc. A naibii găligancă! Nu se mai sătura, de parcă o născuse mă-sa în catarg! S-a îndrăgostit de mine așa de rău, că a reușit să mă convingă s-o urmez în Scoția, la castelul lu' babacu' ei. În fond, mi-am zis, e o experiență nouă. Când m-a văzut prima oară, bătrânul lord a avut un atac de inimă și au fost nevoiți să cheme doctorul, care locuia într-un sat, la vreo douăzeci de kilometri distanță. Moșul și-a revenit destul de repede, fiind probabil obișnuit cu extravaganțele fiică-si. A trebuit însă să trimită iar după vraci când, de bucurie că l-am văzut înzdrăvenit, am tras o bășină, de s-a oprit până și orologiul din turnul castelului. Pe chestia asta, s-a supărat și coțofana de nevastă-sa, care se învătea de colo-colo ca o găină operată de apendicită, cotcodăcind că vechitura aia de ceas n-a mai stat din ticăială din secolul șapșpe', când l-a născocit un tembel de ceasornicar, și că nu o să accepte ca tocmai un american să-și bage picioarele în el. Găliganca a făcut însă liniște și ne-am așezat la masă, unde ne serveau doi negrotei, așa, ca ăsta de aici, că de aia mi s-a pus pata pe el. Negroteii se fandoseau și se schimonoseau de parcă tocmai cu un minut înainte ar fi primit între buci niște grenade antitanc. Se sclifoseau cu mânușile lor albe și cu papioanele lor caraghioase, că m-a apucat bâzdăcul. Așa că l-am tras pe unul dintre ei de boașe, să văd dacă e de-adevăratele, iar imbecilul a scăpat toată oala cu sos de potârnichie în capul lunganei. Au mai fost și alte aventuri, dar nu stau să ți le înșir acum. După ce-am băgat în noi, Carina a început să mă poarte prin niște săli mari, ca să-mi prezinte familia ei compusă dintr-o grămadă de tablouri din care mă priveau tot felul de bulangii și de florărese, căroră ea le spunea conți și marchize. Pe mine mă trecea o râgăială ca-n basme, dar mi-am zis că nu e frumos să fac una ca asta față de niște oameni bătrâni, așa c-am început s-o drăcui în gând pe lunganca bântuită de prostul obicei al prezentărilor. Urmează o noapte care-i convinge pe lord și pe lordesa lui că

palatul lor e bântuit de stafii. Urla și chițăia Carina mea, pe când i-o trăgeam, de ziceai că suntem în plin western. Poate că, dacă după toate astea aș fi tras un somn bun și odihnitor, noi doi nu ne-am mai fi întâlnit, și astăzi aș fi fost un soi de marchiz cu la-valieră și brizbrizuri. M-a pus însă dracu' să vizitez înainte de culcare pivnița castelului, și, când am revenit, din cauza vinului lăsat moștenire de sclerații de pe pereți, am greșit camera. Trebuie să spun că vinul cu pricina avusese un asemenea efect asupra bietului meu pendul, încât mergeam aplecat în față. Camera în care mă purtaseră pașii era a lordesei, care dormea din cauza, nu știu cărui obicei cretin, în altă încăpere decât cea a soțului, iar eu, fiind în pielea goală și condus de nătărăngă, care, se știe, nu posedă simțul orientării, am intrat direct în prima păsărică întâlnită. Fata ca fata, dar s-o fi văzut pe mă-sa! N-auzisem niciodată în viața mea ca o posesoare de fofoloancă să cânte în timpul ciocănelii! Urla arii din opere și operete, de jurai că ești la un concert omagial. Tipa n-o mai primise de mult la locul de taină și înțelegea să nu renunțe așa ușor la pleșca ivită. Când s-au lămurit lucrurile, contele a cerut scârbit celor doi negrotei să mă scoată afară și să mă biciuiască. Nu e cazul să-ți mai povestesc ce-au pățit maimuțele când au vrut să mă lege. M-am întors la Paris, convins definitiv că înșurătoarea nu e de mine.

Jon se întoarce puțin după miezul nopții, cu un singur pistol. Pretinde în schimb toți banii. Nu stăm la tocmeală, și încercăm pistolul în pivnița casei. E un pistol obișnuit, dar când e să-ți salvezi târțița, e bună și o praștie.

– Ah! Era să uit! face belgianul. Am dat telefon la aeroport și v-am schimbat biletele pentru New-York. O să plecați peste două zile.

– N-a fost greu? arunc eu aiurea.

– O să vă coste două sute de dolari de căciulă în plus.

Simt un gol în burtă. Din nou, senzația animalului înconjurat de vânători, aflat departe de bârlogul care i-ar fi dat o cât de mică siguranță. Oricum, măcar știm pe ce picior dansăm.

– După întâlnirea cu persoana, plecați la Bruxelles. Aveți un apartament închiriat la Hilton.

– Iar tu, îi zice Colosul, apropiindu-se cu pași de pisică, tu ai rezervat un mormânt în pivniță. Dacă te-ai fi interesat, ai fi aflat că n-avem nici un fel de bilete.

Belgianul nu mai apucă să facă aprecieri asupra confortului oferit de o simplă groapă. Cu o lovitură mai iute ca săritura cobrei, Colosul îi înfundă gâtulejul, și Jon se așează cuminte la coada de la purgatoriu. Îl îngropăm alături de negroteiul căruia tot uriașul i-a venit de hac.

Până a doua zi, la prânz, dormim cu schimbul. Apoi, de la fereastră, vedem un Volvo pătrunzând pe aleea de pietriș și oprind taman în fața ușii. În mașină este o singură persoană, și când coboară, rămânem cu gurile căscate, asemenea unor pui în așteptarea hranei. Blonda, îmbrăcată complet în roșu, ar face și unui eunuc să-i crească la loc chestiunea.

Facem cunoștință și depănăm povestea pregătită, cum că planurile s-au schimbat din nou, că Jon a trebuit să plece, că negroteiul a primit o misiune secretă și că noi doi, eu și Colosul, trebuie s-o însoțim.

– Biroul meu e în sediul NATO, zice blonda, după ce ne ascultă cu atenție, voi cum ați putea intra?

– Nu trebuie să intrăm. Trebuie să te vedem pe tine că intri.

– E o prostie! La mine scrie cu totul altceva.

– Ești o femeie adevărată sau un transsexual? Întreabă Colosul cu precauție.

– Are vreo legătură cu misiunea?

– Are legătură cu sula.

Blonda se scandalizează. Posedă o îndelungată carieră de agent secret, dar un asemenea afront nu i-a mai fost adus.

– Și pentru cine spionezi? bag eu în viteză.

E o întrebare cam dificilă pentru un așa căpușor frumos. Se pare că nici ea nu știe prea bine pentru cine o face. Sistemul ăsta modern de a ține legăturile numai prin terminale de calculator a dus la o însingurare absolută a spionilor. Muierea nu răspunde imediat. Deschide poșeta și scoate o țigară lungă și subțire. Ar putea fi un tubuleț care împrășteie praf de cianură, dar nu e. I-o aprind galant, chiar de la bricheta-emitter, dat tipa nu are nici

o reacție la vederea obiectului. Îmi oferă o țigară, pe care o refuz, și e rândul ei la serviciu:

- Ce nevoie ai de o brichetă, dacă nu fumezi?
- Ca să ofer foc doamnelor agenți. Face parte din preludiu.
- Dacă aveți impresia că mă găesc aici pentru a petrece o noapte de pomină, vă înșelați! Am să cer pedepsirea voastră, și sper să fie una din cele mai aspre corecții!
- Nu trebuie să ne-o iei în nume de rău, o potolesc eu. Pentru noi, toate astea sunt doar niște complimente. O femeie frumoasă...

- Îngerii și spionii nu au sex! mă întrerupe doct tipa.
- Am știut eu, bombăne Colosul nemulțumit, Occidentul ăsta e mai putred decât am crezut!

Blonda stinge nervoasă țigara și bagă mâna în poșetă după o alta. Dar în loc de țigară lungă și subțire, ne face cunoștință cu un pistol mic și negru.

- Recreația s-a terminat, ne zice ea. Să trecem la ora de geografie. Unde se găesc Jon și Walter?

- Walter? se scandalizează Colosul, nebăgând în seamă pistolul. Vrei să spui că pe negroteiul ăla pocit îl chema Walter? E nemaipomenit! Și de când, mă rog, negrii au voie să poarte nume de albi?

Blonda îndreaptă arma spre mine și mă întreabă cu țeava scurtă și boantă.

- Au hotărât să încheie cu viața, îi răspund eu. Trăiau în taină o poveste de amor și, văzându-se descoperiți, au hotărât să ia calea cimitirului.

- Sper că v-au reținut două locuri și vouă! crâncăne tipa, lăsându-se posedată de spiritul umorului.

- Aici greșești. Sunt cam scumpe biletele pentru noi! intră și Colosul în joc.

- O să faceți blatul! hotărăște tipa.
- Eu zic să bagi înapoi în geantă jucăria aia, care n-ar putea face rău nici unor hemoroizi de iepure, și să discutăm afaceri! i-o taie Colosul. Nu ne poți împușca.

– Serios? Și de ce nu? S-a dat vreo lege cum că voi n-ați avea voie s-o mierliți?

– Simplu, zic eu. N-ai ști unde găsești valiza.

– Care valiză?

– Valiza cu bomba..

Blonda izbucnește în râs, și trebuie să recunoaștem că spălatul pe dinți de trei ori pe zi e o îndeletnicire foarte prețioasă.

– Am întâlnit mulți fraieri la viața mea, dar ca voi, mai rar! Probabil că sunteți noi în meserie.

Asta așa era, de-a spionii nu ne prea jucasem până atunci. E o meserie din care învățăm chiar și acum. Noroc că prindem repede.

– Valiza voastră nu are nici o valoare, ne lămurește tipa. Când ați făcut schimbul în avion, l-ați făcut complet invers.

– Cum invers? guiță Colosul.

– Adică bomba era la voi, nu în valiza diplomatului. Voi i-ați cărat-o până la Londra, unde i-ați dat-o.

– Aiurea! ricanez eu. Ne-ar fi descoperit la controlul de la aeroport. Nu suntem niște începători.

– Valiza era căptușită cu aluminiu, așa că infraroșul nu a ajutat la nimic. Ați fost simpli curieri, măi proștilor! Și ca să nu muriți neîmpăcați, vă pot spune că ați fost luați în colimator încă de la Moscova. Hai să vă deșert tot sacul, ca să aveți ce povesti camarazilor pe care-i veți întâlni în iad. Bomba a ajuns în sediul NATO, și când s-a dat anunțul, clădirea a fost evacuată. De fapt, asta era finalitatea întregii acțiuni: evacuarea. A rămas însă omul nostru, care era în corpul de pază, și care, tot încercând să intre în calculatorul central, cât timp geniștii se ocupau de căutarea bombei, a dat peste altceva. Peste un „semnal pui“, care-și căuta „mama“. Asta, pe înțelesul vostru, înseamnă că cineva dorea o legătură urgentă cu „centrul“. O dată cu semnalul „a intrat“ și omul nostru. Și ce-a descoperit? Cel mai mare plan pus la cale împotriva VAI-DOL și ANA-SAT de către trei mahări care cunoșteau totul, cu excepția conducătorului unic. Când le-a picat fisa că ăsta e chiar unul din conducătorii politici ai unui stat, a fost prea târziu. Omul nostru a copiat planul și le-a băgat un virus. Dar asta nu e tot. În planul ăla se vorbea de tot felul de comandouri trimise împotriva

teroriștilor care fac parte din Marea Mafie, iar printre acestea figura și unul denumit Brutus. Să mai continuu?

Contam pe un singur lucru care ne-ar fi salvat: ca tipa să nu știe că suntem înarmați, așa cum i-o fi transmis Jon, care avea tot interesul să nu divulge că se lăsase corupt.

– Și ca să fie tot tacâmul, o să vă întreb dacă aveți și o ultimă dorință!

– Dezbracă-te! Iatră Colosul care se crede în cel mai vestit tractir din nord-vestul Europei.

– Ce anume? se îneacă tipa.

– Dezbracă-te! repetă Colosul. Să mai văd și eu un trup perfect de muiere. E ultima mea dorință.

Blonda se pune iar pe răs, plesnindu-și coapsele și chițâind pe toate tonalitățile.

– Uite, încep eu! se cocoșește Colosul, scoțând haina și aruncând-o pe un scaun.

– Nu ești normal, fiule! îl categorisește blonda. Sinceră să fiu, îmi pare rău de voi. Îmi sunteți simpatici.

– Îmi dau jos și pantalonii! zbiară Colosul în culmea excitației.

Și, într-adevăr, și-i scoate. Nu poartă chiloți. Membrul lui răsare triumfător, precum catargul principal al unui cuirasat al Invincibilei Armada. Trage simultan, printre picioare, și glonțul îi intră blondei drept în frunte, puțin mai sus de rădăcina nasului.

– Cât pe ce să-mi otânjesc pendulul! țipă Colosul surescitat. Cu asemenea scamatorii, riști să devii eunuc.

Trebuie s-o ștergem repede. Chemăm un taxi prin telefon și, în drum spre oraș, strecor bricheta-emitător sub bancheta mașinii. Așa, ca să nu moară de plictiseală tipii care ne-ascultă. Oprim la capătul străzii pe care se află adresa memorată de Colos și dăm șoferului un bacșiș gras. Clădirea de la numărul 11 e un bloculeț cu două etaje și cu balcoane susținute de cariatide. E învăluit în întuneric, iar luminița de la interfon nu ne ajută cu nimic.

– Nu mai știi codul! suspină Colosul.

Simt că-mi vine să-l strâng de gât! Este pentru a nu știu câta oară când, după ce duce tot greul și ne scoate pe toți din rahat, o zbârcește exact la ultima notă! Forțăm încuietoarea, care nici nu

e prea complicată, și o luăm băbește, de la cutiile poștale. Două dintre ele nu au cărți de vizită, iar celelalte nu ne spun nimic. Urcăm la etajul unu și căutăm apartamentele cu pricina, dar nici pe uși nu există plăcuțe de identificare. Începem cu primul și sunăm la ușă. Nu răspunde nimeni, și, după ce așteptăm în zadar, trecem la celălalt. Aici lucrurile se repetă. Suntem în budă!

Ne așezăm pe treptele scării și sorbim din sticla pe care Colosul a avut grijă să o ia cu el, dar nici o soluție nu ne tulbură mințile. Suntem într-o țară în care n-avem la cine apela, dați probabil în urmărire generală, vânați din toate părțile. Pare că asta ar fi sfârșitul, dar nu ne putem consola cu gândul că ne-a venit rândul.

– Să încercăm să trecem granița, în Luxemburg, propune Colosul. Există acolo un tip cu care am luptat în Bosnia.

– Nu avem nici o șansă, nici măcar să ajungem la al doilea stâlp de pe strada asta, îl temperez eu.

– Trebuie să existe o soluție, mă încurajează el. Taică-meu, când rămânea fără băutură, avea o vorbă: „Dacă storci bine sticla, imposibil să nu obții măcar un strop!”

– Întotdeauna am spus că taică-meu era un om înțelept! se aude o voce suavă venită din spatele nostru.

Dau să pun mâna pe pistol, dar declicul care urmează vocii mă face să renunț.

– Ar trebui să vă împușc. Era cât pe-acți să dați peste cap întreaga operațiune. Nu e deloc ușor de lucrat cu unii ca voi.

Ne întoarcem ușurel capetele și, pentru a doua oară în acea noapte, rămânem ca la dentist. În spatele nostru, îmbrăcată într-un capotel pentru care bunica Scufiței Roșii ar fi făcut pasiune, e Miss Nord!

– Edith! scap eu.

– Noroc că mai aveai emițătorul când huiduma asta a zis că știe o adresă de la Schröder.

După ce ne hrănește cu niște friptură rece și cu un vin roșu de Meusa, Miss Nord ne povestește aventurile ei. În final, scoate două pașapoarte și două bilete la trenul de Bruxelles-Madrid.

– Măine dimineață o luați din loc. La Madrid, vă așteaptă alte două bilete, pentru cursa de New York. Aveți consemn clar: vă pierdeți în decor pentru cel puțin un an. Pe capetele voastre s-au pus niște premii pentru care ar roși și un milionar. Aveți aici haine și bagaje.

Ne îmbrățișează pe rând și ne privește cu ochii ei verzi și umezi.

– V-aș mai fi așteptat exact trei ore. Ați avut un noroc chior. Dar țineți minte: asta se poate întâmpla cel mult o dată în viață. În locul vostru, nu m-aș rezuma la un an. M-aș retrage undeva pentru tot restul vieții. Dacă țineți la viețile voastre.

Neîndoielnic că avea dreptate. Dar țineam oare cu adevărat la viețile noastre?!

Stau prost pe canapeaua de piele și privesc la ecranul calculatorului pe care e înscris un singur mesaj: „Cairo 13 iunie, hotel Orion, camera 214. Husein și Rashid“. Mă uit în jur pentru a o suta oară: da, e casa mea din Caraibe, casa pe care nu o cunoșteau decât trei oameni. Toate încercările mele de a lua legătura cu Cliff sau cu altcineva din C.I.A. au fost zadarnice. E clar. Sunt descoperiți și s-au dat la fund, iar eu am devenit un paria.

Sunt prea obosit ca să încerc să mai descopăr cum au găsit casa cei din Marea Mafie. Important e că le au pe Liana și pe fetiță. Important e că va trebui să mă predau, împreună cu Colosul, dacă vreau ca ele să rămână în viață. Mi se face o greață enormă și vomez la chiuvetă. Capul mi se învârteste, iar picioarele îmi par turnate în ciment. Totul a fost în zadar. Protecția Celor Trei a funcționat atât cât a funcționat interesul lor. Iar acum, ei vor să ne predăm. Sau nici nu le pasă.

Sunt prea obosit ca să încerc să mai descopăr de ce. Nimeni nu te iartă pentru trădare, iar noi am mers prea departe și am fost descoperiți. Războiul celor mari nu se va sfârși niciodată, iar noi, cei din linia întâi, vom fi mereu sacrificați.

Mai rămâne să-l conving pe Colos să mă urmeze, dar asta o va rezolva drogul pe care am să i-l pregătesc. La dracu' cu camaraderia!

Colosul înoată voinicește în ocean, fără să știe ce-l așteaptă. E fericit că a reușit să-și confirme contul din bancă (cel puțin am fost plătiți bine, deși ne-au lăsat pe sârmă), că a mai ucis niște oameni și că a scăpat cu viață. Îi aduc pe plajă băutura preferată, care mai conținea ceva, și el o dă de dușcă, fără să ezite. Deschide

gura să spună ceva, dar rămâne așa, cu toate antenele ridicate. Nu e efectul drogului, ar fi prea repede, e altceva. Mă înhață de braț și, pur și simplu, mă aruncă în ocean, prăvălindu-se la rândul lui peste mine.

– Termină! urlu eu. N-am chef de hârjoană.

Dar nici asta nu era. Acum pot să aud și eu motorul elicopterului. E un Cobra de atac, fără însemne pe fuselaj. Rămâne suspendat în aer, la o distanță bunicică, și privim, băgați în apă până la gură, la racheta aer-sol pe care o lansează și care, în nici o secundă, pulverizează casa de pe plajă. Apoi insecta gigantică o ia din loc și dispare repede la orizont.

– Țștia n-au fost arabii, scap eu.

– De unde ești așa sigur? mă interoghează Colosul.

Cât pe-aci să mă dau de gol!

– Nu cred că au ajuns să se plimbe cu elicoptere militare în spațiul aerian controlat de americani.

Colosul iese din apă și se scutură ca un câine venit în concediu la mare. Ia paharul pe care tocmai îl golise cu un minut înainte și mă întreabă:

– N-ai adus și sticla?

Țșta e Colosul! Tipii ne vânează cu rachetele, și el se plânge de lipsa vodcii. Înjură și blestemă. Evident că eu sunt de vină că nu m-am îngrijit cum trebuie de aprovizionare.

Suntem numai în slipuri pe o insulă pustie. Dar nu suntem lăsați să ne plângem soarta. Colosul mă îmbrânțește iar, și-ncep să cred că tot ceea ce mi se oferă de-acum înainte este o existență de pește propus la rangul de saramură. Elicopterul revine la locul faptei, dar în alte scopuri. Aterizează pe plajă și din el debarcă doi tipi îmbrăcați în uniforme de camuflaj, ținând în mâini puști MF-14, cu gloanțe explozive. N-am văzut rinoceri și nici hipopotami pe insulă, ceea ce mă îndeamnă să cred că spre noi se îndreaptă intenția celor doi. Pilotul elicopterului nu oprește motoarele și menține legătura prin stație cu vânătorii care, după ce răscolesc un pic prin resturile casei lovite de rachetă, dispar în păduricea de cocotieri.

N-avem mult timp la dispoziție, așa că ne mișcăm repede. În timp ce ne târâm, aruncăm nisip peste noi, deși e puțin probabil ca pilotul să se aștepte la oaspeți veniți din ocean. Colosul a ajuns chiar sub uriașul aparat. Se ridică asemenea unei cobre la auzul muzicii. În mână are o jumătate de scoică, mai tăioasă ca un brici. Saltul pe care îl face e dublat de o lovitură de la stânga spre dreapta, și gâtul pilotului este secționat într-o fracțiune de secundă. Sângele împrășcă geamurile, transformându-le în tablouri supra-realiste. Trag pe mine uniforma verzuie și preiau căștile, în timp ce Colosul târăște cadavrul dezbrăcat și îl îngroapă superficial în nisipul ud de reflux. Își reia locul de pândă în ocean, și pare un monstru marin în așteptarea micului dejun.

Aud în cască discuțiile celor doi vânători care, după ce au dat ocol insulei, au hotărât să se întoarcă. Discută ca doi prăvăliași ce-și deapănă necazurile la o halbă de bere.

- N-are rost să-i mai căutăm, au fost în casă.

- Doar dacă n-au învățat să trăiască sub pământ, precum cârțițele, sau în apă, ca peștii.

- Ba au învățat. Au învățat de toate. Ceea ce e sigur însă, e că pe insula asta nu sunt.

- Sau, mai bine zis, nu mai sunt. Dacă foloseam mitralierele, am fi găsit urme și ne puteam asigura.

- N-avem cum ști dacă erau înarmați. De la tipi de genul ăsta te poți aștepta să scoată din frigider un lansator-de rachete sau o bazooka.

Îi văd la liziera pădurii de cocotieri, mai răscolind printre resturile fumegânde ale casei, în căutarea unor certitudini. Renunță repede și se îndreaptă spre elicopter. Armez mitraliera, și țeava se ghidează ascultătoare după direcția privirilor mele. Mai precis, după ochelarii cu focalizator pe care mi i-am pus. Aproape că nici nu tresar, când îl recunosc în unul dintre ei pe Cliff, agentul C.I.A. care m-a recrutat pentru comandoul Brutus. Răsturnările de situație fac parte din obiceiurile casei, numai că acum a venit și rândul lor să guste din meniu. Îmi schimb însă intențiile. Ridic aparatul la vreo doi metri în aer și le aud strigătele:

- Jem! Ești nebun? Lasă-te de glume!

– Hello, Cliff! răspund eu, abia stăpânindu-mi bucuria. Florin Zamfir îți trimite salutări fierbinți. Foarte fierbinți! Ar fi trebuit să iei cu tine o sticlă de coca-cola rece ca gheața!

După primul moment de stupefacție, cei doi dau să-și armeze puștile, dar nu mai apucă. Le trimit o rachetă care-i pulverizează pur și simplu. În aer plutesc acum sute de mii de confeti din bucăți microscopice de sânge, piele, oase și cârpe. Las aparatul la pământ și-l strig pe Colos. Apare mai nervos ca un controlor de bilete care și-a uitat acasă cleștișorul.

– Ți s-a părut ție că uniformele ăstora doi erau blindate? Puteai cel puțin să le ceri înainte să predea bidonașele.

– Ești mai nesățul ca o hoască cu himenul în cur! Na! zic eu, aruncându-i sticla de whisky ce fusese obiectul de discuție al celor veniți cu măgăoaia.

După golirea recipientului, Colosul devine ceva mai înțeleghător. S-ar putea, de altfel, ca și drogul să-nceapă să-și facă efectul. Ne înălțăm și luăm viteză către insula cea mai apropiată care, dacă e posibil, să găzduiască și o așezare civilizată. Harta digitală îmi face sumarul, și aleg Saint-Vincent, deși e protectorat englez, și pe ăștia nu mi i-aș dori nici pe post de ciocli. N-au pază de coastă, cel puțin nu în zona în care zbor eu. Oricum, nu mă îndrept spre Kingstown, unde s-ar putea totuși să fim întrebați dacă e elicopterul nostru și ni l-au cumpărat părinții, ci prefer un sătuc tipic grenadez. Au și ei un polițist, îmbrăcat în șort și bluză cu mâneci suflecate, care se îndreaptă țănoș spre noi, urmat îndeproape de o bună parte din locuitorii ținutului.

– Am salvat un naufragiat! strig eu și-i fac vânt Colosului din elicopter. Cam pute, dar nu e încă mort.

Uriășul arată, într-adevăr, a naufragiat, mai ales când, fără o vorbă, se repede la bidonașul polițistului și i-l smulge cu centură cu tot, dându-i cep. Polițistul se ține cu o mână de pantalonii care i-au luat-o la vale, iar cu cealaltă încearcă să-și recupereze centura. Reușește o dată cu ultimul gălgăit al Colosului.

– S-a petrecut vreun accident pe mare? se răstește el furios, punându-și hainele în ordine. N-am nici o informație despre așa ceva.

– O barcă de pescari, arunc eu la derută. Eram în manevre, când l-am văzut pe amărătul ăsta agăţat de o scândură.

– De ce nu l-ai dus în State? mă întreabă firesc poliţaiul.

– Ce te face să crezi că aş fi american? i-o întorc eu, amintindu-mi că elicopterul nu avea nici un însemn.

– Trebuie să anunţ oficialităţile, cloncâne poliţaiul, pipăindu-şi nervos tocul pistolului.

– Te însoţesc, în caz că trebuie să dau vreo declaraţie.

Locuitorii ne conduc spre clădirea poliţiei, care, de fapt, e o casă cu trei camere, din care una ţine loc de arest. Când rămă-nem numai în trei, îi fac poliţistului o altă hartă, nu înainte de a-l dezarma şi de a-i înfige pistolul în burtă.

– Suntem evadaţi de la Alcatraz. Ai o singură şansă să rămâi în viaţă, una mică de tot, dar există, e acolo, la locul ei şi te aşteaptă să-i faci cu mâna. Pentru asta, trebuie doar să faci exact ce-ţi spunem noi. Ce crezi, o să reuşeşti, sau e cazul să ne căutăm un alt colaborator?

Poliţistul îşi bălăngăne capul cât mai convingător, făcând chipiul să-i joace pe teastă.

– Prietenul meu o să rămână aici, în timp ce noi doi o să facem o mică excursie la Kingstown cu maşina ta. Vreau să fii convins că la cea mai mică mişcare suspectă te fac sită. Noi nu mai avem ce pierde, tu însă eşti abia în zorii existenţei.

Cădem la înţelegere şi o luăm din loc, în timp ce Colosul, ajutat de băştinaşi, acoperă elicopterul cu crengi, camuflându-l perfect. În loc de autografe, localnicii îi cer să-i lase să-l pipăie. Uriaşul, cu corpul lui plin de găuri şi cicatrici, îşi joacă muşchii şi face o impresie deosebită. Acceptă cu generozitate să fie admirat în schimbul unor trataţi cu rom Jamaica, o chestie care, prin partea locului, mai că nu curge la robinet. Tinerele au biletele gratuite. Colosul cere voie să se mire şi el, la rândul lui, şi le pipăie, într-o înţelegere mutuală.

La Kingstown, lucrurile se rezolvă repede. Poliţistul are ceva economii, pe care le risipeşte cu dragă inimă pentru a ne procura bilete la primul avion de Mexic, nu înainte de a obţine de la oamenii lui din lumea interlopă două paşapoarte englezeşti. Nu

se dă în lături nici să cumpere două costume, a căror măsură o aleg eu. Îi promit că va primi toți banii înapoi, și încă ceva pe deasupra, dar tipul se declară mulțumit dacă-l lăsăm doar cu viața.

Mă întorc taman la timp. Colosul e în plină activitate electorală și, dacă aș mai fi întârziat puțin, n-ar fi fost de mirare să-l gădesc instalat la primărie. Am făcut deja prea multă vâlvă. Noroc că puținele autorități de prin partea locului sunt obișnuite cu tot felul de contrabandiști.

Numerele de cont pe care le depunem în prima bancă mai mărișoară întâlnită în Mexico City fac minuni. E posibil să fim depistați, dar cu dolarii încasați prin transfer de la banca unde avem depuși banii ne pierdem imediat urma. Colosul mă urmează ca un câțel, fără să întrebe nimic. Drogul are însă efect limitat și trebuie să bag viteză.

Ajungem la Cairo cu o zi înaintea celei fixate, dar camera 214 este rezervată deja pe numele noastre arabe.

– Cu ce ne ocupăm prin zonă? întreabă Colosul, cu aer șmecheresc, făcându-mă să înțeleg că a început să iasă din amorțeală. Printre amintirile mele există și una legată de terminarea contractului.

– E ultima întâlnire. Vor să ne felicite sau ceva în genul ăsta.

– Ne pun la panoul frunțașilor?

– S-ar putea să nu fie chiar atât de scrupuloși, îi răspund și schimb vorba: Ce faci de mâine?

– Mă întorc în Africa de Sud, zice Colosul. Am o fermă acolo, și-mi reiau existența de rezident cinstit, întors dintr-un concediu în Europa. Dar tu?

Îi torn prima variantă care-mi trece prin cap. N-are rost să-i dezvălui că, de fapt, amândoi suntem ca și morți. O să afle și singur. Ne propunem o beție cinstită, la adăpostul apartamentului din hotel, și nu ezit să-i torn și niște somnifere.

A doua zi, nu apucăm să ne dezmeticim că și sună telefonul.

– Domnul Husein?

– În persoană.

– Jos, în fața hotelului, vă așteaptă o limuzină.

– Achităm noi nota la hotel sau ne mai întoarcem pe aici? spun pe un ton glumeț.

Tipul de la celălalt capăt al firului dă drumul unui râs de coiote rămas fără dinții din față și închide.

Colosul nu dă în brânci cu îmbrăcatul. A devenit teribil de suspicios și-mi cere detalii.

– Este ordinul lui Pavlovici. Probabil că la întâlnire o să fie și el.

– Parcă fusesem deconspirați! face uriașul neîncrezător.

– Încă nu te-ai obișnuit cu răsturnările de situație? zic eu, prefăcându-mă nepăsător. Oricum, e sigur că, de mâine, suntem liberi.

– Ceva nu e în regulă. Ascultă, Căruntule, știi cumva mai multe decât știu eu?

– În afara faptului că ești un imbecil, altceva în plus față de tine nu cunosc.

– Simțurile mele îmi zic că se petrec lucruri ciudate. Eu tot nu-mi dau seama ce căutăm în groapa asta cu rahat.

– N-ai decât să rămâi la hotel sau să iei primul avion spre Johannesburg! M-am săturat să te tot dădăcesc!

Dacă, din întâmplare, Colosul e într-unul din momentele lui de luciditate, am încurcat-o. Mă opresc în pragul ușii și mă întorc spre el:

– Vii sau nu?

Uriașul mă privește cu ochiul care acum are sclipiri de venin și mormăie:

– Dacă se întâmplă să mă păcălești cu ceva, o să te rogi la Doamne-Doamne să mori cât mai repede.

Coborâm și luăm loc în limuzina care ne așteaptă cu portiera deschisă. Drumul e parcurs în tăcere. Nu durează mult. Suntem invitați să ieșim din mașină și recunoaștem ranchul unde ne întâmpinase pentru prima oară Hamsun al-Mayam. Tipii care ne înconjoară poartă în loc de tăvi cu băutură niște pistoale-mitralieră UZI. Ne fac semn spre pălățel, și pătrundem în sala imensă de la parter, unde ne întâmpină amfitrionul în persoană. Hamsun poartă același turban alb, doar că fața lui pare mai neagră ca de obicei.

– Ce plăcere! zice el cu voce pițigăiată. Husein și Rashid, vitejii noștri soldați!

Fac un pas înainte și zic, arătând spre Colos:

– Legați-l!

Hamsun rămâne nedumerit numai o secundă, apoi face un semn, și Colosul este prins în niște frânghii parcă pregătite pentru el.

– Trădătorule! zbiară uriașul, în culmea mâniei, încercând, fără nici o nădejde, să scape. Am să te jupoi de viu, ciubotă împuțită!

Primește și un plasture pe gură, și, dacă nici acum nu face apoplexie, înseamnă că are un organism de fier.

– Mă și întrebam cum vei reuși să-ți convingi camaradul să te însoțească, spune Hamsun, ceva mai destins. Ca să nu spun că m-am îndoit și de tine. Un mercenar sentimental... Asta vă strică pe voi, creștinii!

– Unde sunt? întreb eu cu adresă directă.

Hamsun nu se grăbește să-mi ofere detalii despre Liana și copil. Se plimbă de colo-colo, cu mâinile la spate, zâmbind strâmb. Când se oprește la câțiva centimetri de mine, îi simt mirosul de mosc uitat la soare și mă apucă sughițul. Cunosc mirosul ăsta. E parfumul morții.

– Am fi putut să le ținem aici. Așa v-am fi avut pe toți în mână. Dar noi nu suntem trădători! Pentru noi, cuvântul dat e pecetea lui Allah! De aceea vom și cuceri lumea și o vom curăța de putreziciuni ca voi.

– Unde sunt? repet eu întrebarea.

– În țara ta. În singurul loc în care, dacă o să le cauți, vei fi sigur că nu te mint, zice Hamsun, după care-mi face un semn spre telefon. Verifică.

Jocurile sunt făcute, dar orice amăgire e bună acum, deși nu mai e decât o cârjă care te ajută să străbați mai repede drumul spre iad. Iau receptorul și formez numărul pe care numai eu îl cunosc, cel de la telefonul bunicilor Lianeii. Îmi răspunde chiar ea. Dintr-o dată, cârja se transformă într-un automobil de lux, și pun prima întrebare idioată care-mi trece prin capătână.

– Sunteți tefere?

– Florin!

Îmi este de-ajuns atât.

– O să vin și eu, îi zic, forțându-mi vocea, spre a o face cât mai firească. Acum trebuie să închid.

Ceea ce și fac, căci n-am de gând să ofer arabilor un spectacol pe gratis. Hamsun mă privește iar cu ochii lui inexpressivi și-mi zice un lucru care mă face praf:

– Din fericire pentru tine, așa o să se și întâmple. V-aș fi ucis cu plăcere, eu personal, cu mâinile mele, în cele mai groaznice chinuri. Și Allah mi-e martor că la tortură nu mă întrece nimeni, nici măcar coreenii. Rațiuni superioare însă mă fac să vă folosesc ca monedă de schimb. Ai voștri îi au pe Inginer și pe un alt erou al nostru, pe Wadih el Haye. Deși voi doi împreună nu ajungeți nici măcar la degetul cel mic al vreunuia din ei, americanii au căzut de acord cu schimbul.

– Or să ne omoare ei, dacă n-o faceți voi, zic eu, nepăsător.

– Asta nu mă privește, dar n-o s-o facă. Îți spun asta pentru că te admir, deși te urăsc din tot sufletul. Nu pot însă să nu recunosc că ești printre cei mai curajoși și mai instruiți soldați pe care i-am cunoscut. Îmi pare chiar rău că nu lupti pentru cauza sfântă.

– Venite din gura ta, mărite Hamsun, fac eu ca-n povești, aceste laude sunt ca mărgăritarele rare. Sunt convins că ele se adresează în aceeași măsură și camaradului meu. Dacă ar fi liber, cred că s-ar grăbi să-ți sărute papucii.

Hamsun îi aruncă o privire scurtă Colosului, dar acesta îi dă de înțeles, pe cât se poate, că sunt departe de a ști adevărul.

– Mda... păcat de doi soldați viteji ca voi, reia Hamsun. Desigur, vă vom înapoia americanilor, dar nu-i vom preda pe Husein și pe Rashid!

Arabul zâmbește enigmatic și nu caută să-și ascundă satisfacția că m-a băgat iar în beznă. Nici nu se grăbește să mi-o lumineze. Cu ceva trebuie și el să se aleagă. Indiferența mea însă nu e chiar reacția la care se aștepta, așa că se hotărăște să rupă pisica:

– Pe scurt, o să vă spălăm creierele!

Rămân încremenit, în timp ce Colosul e la un pas de a-și rupe funiile; deși la el spălarea creierului n-ar fi o operație tocmai dureroasă.

E ca și cum ne-ar omorî. Vom deveni două legume cu care se va mândri chiar și cel mai luxos ospiciu din lume. Hamsun îmi ghicește trăirile, și, în nici două secunde, zac și eu legat fedeleș, alături de Colos.

– V-ați ridicat împotriva lui Allah! tună Hamsun, care s-a înfierbântat ca un cocoșel dedat la perversiuni sexuale. Ați comis o blasfemie cu biete voastre creiere, și acum trebuie să plătiți!

– Americanii nu vor mai face schimbul! încerc eu s-o fac pe nebunul.

– Americanii n-au cum să știe ce va fi în capetele voastre. Ei vă vor vîi, și așa o să vă aibă.

Suntem luați pe sus și duși în subsolul clădirii. Aici au instalat un soi de laborator, înțesat cu o sumedenie de aparate ciudate. Suntem legați de niște paturi de fier și conectați la zeci de fire.

Apoi, cu primul urlet pe care-l scot, se lasă întunericul!

Întunericul, al cărui prizonier voi rămâne pentru cât timp organismul meu viu va mai vrea să viețuiască!

DUPĂ ȘASE LUNI

De când tratamentul urmat în laboratorul secret al Centrului de Psihocinetică, aflat într-o localitate din Munții Apuseni, ne-a redat identitatea într-un procent de optzeci la sută, Colosul mi-a comutat pedeapsa cu moartea. E mulțumit că și-a recăpătat și așa puținele aspecte umane pe care le avea și a rămas impresionat că de acest fapt au fost în stare niște simpli doctori români.

— Cunoscându-te pe tine, îmi zice el, aveam o altă impresie despre compatrioții tăi. Acum mi-am schimbat-o. În ceea ce te privește însă, rămân la aceeași părere: ești de o ticăloșie inimaginabilă.

— Cu toate eforturile pe care le fac, îi răspund eu, tot n-am reușit s-o întrec pe a ta.

— Ți-am salvat viața de două ori și te-am scos din rahat în alte câteva dăți, se indignează Colosul, care mai are totuși cunoștințe elementare despre spiritul dreptății.

— Ai făcut-o pentru că aveai nevoie de mine ca luptător, nu din milă sau din camaraderie, îl temperez eu. Acum a trecut, n-are rost să te mai lamentezi ca o curvă violată de un episcop.

— Ceea ce e ciudat e că tot tu ești cu coada în sus! Oricum, să nu ai impresia că lucrurile se vor opri aici.

— Nu aștept din partea ta nici iertare, nici înțelegere, Frederick! îl strig eu pe numele de botez, pe care probabil că-l și uitase. S-ar putea însă să ai surpriza să constăți că sunt o nucă destul de tare pentru măselele tale.

— Nu te împăuna așa, îmi răspunde Colosul prompt. L-am îndoit eu și pe Pavlovici, pe lângă care tu nu ești decât un răhățel uscat, de hârciog.

Stăm întinși pe șezlonguri, pe terasa fermei uriașului, aflată în Africa de Sud, și în pauzele bălăcărelilor mai sorbim câte un chintal de vodcă, hidrocarbură de care n-am avut voie să ne atingem aproape o jumătate de an.

– Te interesează un contract în Kosovo? mă întreabă alene Colosul, ca și cum m-ar fi întrebat dacă-mi trebuie lămâie.

– De partea cui?

– Ce-ți pasă! se răstește Colosul, și are dreptate. De a albanezilor, se iau mai mulți bani decât de la sârbi.

– Să fiu sincer, aș prefera să-l am pe Pavlovici comandant, nu inamic, zic eu hotărât.

– Ba ar fi o situație a naibii de interesantă! prinde Colosul să viseze cu ochii deschiși. Îți dai seama, dacă l-am lua prizonier, ce ne-am mai putea distra?! Ar fi una din rarele ocazii în care l-am putea pune să-și înghită excrementele, sau, și mai rău, să facem instrucție soldățească cu el.

– Oricum, nu mă interesează, i-o retez eu, aplecându-mă după paharul pântecos. Până când arabii nu vor fi convinși că suntem morți, n-am de gând să scot capul.

– Și de când o viață ca a ta a devenit atât de prețioasă? se ofușchează Colosul, trăgându-se nervos de părul din nări.

– De când au apărut pe pământ hahalere ca tine!

Colosul zâmbește într-un peș și-și lasă nasul borcănat în pace. Se ridică și se întinde, trosnindu-și abitir oasele care scot zgomote sinistre. Trage și-un căscat care rivalizează pentru o clipă cu găurile negre din cosmos.

– Hai să mergem la vânătoare! îmi spune el, pe neașteptate. La vremea asta, leii s-au ghiftuit și s-au retras la umbră. Îi luăm ca din oală.

Îl aprob, fără să fac nazuri. Plictiseala a început să mă cam irite, și orice divagație de la starea de convalescent e binevenită. Ne luăm puștile cu lunetă și ne aruncăm în jeepul decapotabil parcat în fața casei. Nu peste mult timp se va însera, așa că trebuie să ne grăbim, dacă nu vrem să vânam la lumina farurilor.

Ferma nu e departe de savană, unde viețuiește o întreagă grădină zoologică. Asta, probabil și din cauza râului care curge

prin apropiere. Colosul oprește la liziera pădurii și se ridică în picioare, aruncând în jur priviri de căpitan de navă în fața unui arhipelag netrecut pe hartă. Coboară, lăsând pușca în mașină, și se îndepărtează câțiva pași.

– Vrei să faci partidă de box cu vreun rinocer? îl întreb eu, apropiindu-mă de el. Nu-ți iei pușca?

– Încă nu, îmi răspunde, tot cu spatele la mine. Mai întâi partida de care aminteai.

Apoi, cu un salt tirbușon, de care nu l-ai fi bănuț în stare la masivitatea lui, se întoarce cu 180 de grade și-mi trimite o lovitură de picior drept în bot. Mă răstorn pe partea dreaptă și mă rostogolesc câțiva metri. Înainte să mă scol, îmi număr dinții cu limba și constat cu bucurie că iar le-am tras clapa stomatologilor. Care însă e bine să nu-și facă încă bagajele; suntem doar la începutul dansului.

Dintr-o săritură, Colosul îmi proptește picioroangele lui în piept și mă răstoarnă iar. Mă ridic din nou, și pumnul lui mă izbește în plex, cu forța unui ciocan pneumatic. Simt cum plămânii mi se golesc dintr-o dată de aer, și rămân agățat de brațul uriașului, ca un cauciuc dezumflat. Colosul mă ridică în spinare și, după ce se învâрте cu mine ca un titirez, mă proiectează într-un copac plin cu maimuțe. Două specimene cad precum fructele coapte. Probabil că fuseseră trezite din somnul de după-amiază, pentru că devin foarte necivilizate: mă scuipă, îmi cară câteva carabe și mă înjură pe limba lor. Dar Colosul nu e de acord să fie ajutat. Distracția e numai pentru el.

Se apropie cu pași apăsați și pot să mă desfăt cu rânjetul lui de criminal pasionat de ore suplimentare. Calculez cu atenție distanța și, când socotesc că e timpul, mă transform în călugărul care leagă tigru¹. Dar oasele Colosului sunt școlite la stabilimente înalte. Își repede capul chilug în figura mea, neținând cont de durerea pe care i-o provocasem și acum, mai mult ca sigur că va trebui să cheltuiesc o parte din banii câștigați cu trudă pe niște

¹ Figură de luptă din Shaolin Kungfu, care constă în imobilizarea cotului adversarului și ruperea încheieturii (n. tr.).

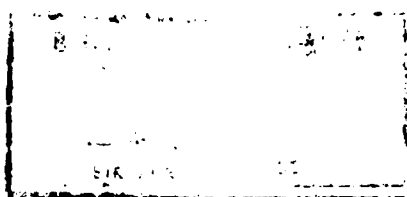
dinți din porțelan. Sângele mă înecă, dar sunt departe de a renunța și a cere pace. Știu că n-am nici o șansă în lupta corp la corp cu uriașul – deși am mai mulți ani decât doi campioni mondiali la un loc, știu că uriașul, cu forța lui superherculeană, mă poate frânge ca pe un lemn uscat; știu că, chiar și fără să vrea, ar putea să măucidă, dar nu renunț. E singurul cuvânt pe care n-am reușit să-l învăț în nemernica mea viață, lucru care nu mi-a folosit de altfel, decât pentru a mă transforma și mai mult, ireversibil, într-o mașină de ucis.

Umbrele înserării ne dau târcoale, dar continuăm să ne batem, fără oprire, căzând, ridicându-ne, căzând iar, înroșind iarba cu sângele nostru care curge aiuritor prin vene.

În jurul nostru, ca într-o scenă grotescă, închipuită de mintea bolnavă a unui posedat, animalele prind și ele să se încaiere. Dar nu oricum, nu cum sunt obișnuite, în luptele pentru existență și supraviețuire. Nu, ci membrii aceleiași specii între ei: lei cu lei, tigrii cu tigrii, maimuțele cu maimuțele, hipopotamii cu hipopotamii. Le-am învățat noi, oamenii, cea mai cumplită formă de sinucidere: lupta pentru autodistrugere, care era rezervată doar speciei umane. Le-am inoculat cel mai puternic și cel mai imun microb primit din partea Celui care a creat oamenii: conștiința morții!

Noaptea s-a lăsat pe de-a-ntregul, dar animalele continuă să se bată. Când va răsări din nou soarele, Pământul nu va mai fi decât o ladă de zestre golită de un mire dedat viciului.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„OCTAVIAN GOGA”
CLUJ

În curând, în colecția
COMANDO:

Douglas Reeman
Piratul de fier

Traducere din limba engleză de
HORIA GRUȘCĂ și OCTAV BOZÂNTAN

Douglas Reeman, unul dintre cei mai cunoscuți autori englezi de romane de război și campionul absolut al descrierii bătăliilor navale, spunea cândva: „Se pare că eternul și fragilul triumphi format de om, navă și ocean ne dă, mai ales în condițiile aspre ale războiului, cele mai alese exemple de curaj și compasiune, indiferent de partea cui se află dreptatea. Războiul are, inevitabil, un singur învingător, dar onoarea și spiritul de sacrificiu nu sunt monopolul celor care l-au câștigat.”

O introducere perfectă în romanul *Piratul de fier*, fiindcă personajul principal este crucișătorul greu german *Prinz Luitpold*. Viața și luptele acestei nave faimoase se desfășoară sub ochii cititorului, în largul Oceanului Atlantic, acolo unde convoaiele aliate au înfruntat nenumărate pericole în timpul celui de-al doilea război mondial.

Editor: VALENTIN NICOLAU
Lector: GEORGE ANANIA
Tehnoredactare computerizată: CLARA ARUȘTEI
Apărut 1999, București
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR sector 1, București

Printed in Romania
grupul dragoo print
fed print sa O societate Butam Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18, 335.97.47
Fax: 337.33.77